

Voor
altijd
twintig

Sanne Hillemans

Voor altijd twintig

Sanne Hillemans

Als de twintigjarige Julia haar dode tweelingbroer vindt op de vloer van zijn slaapkamer in hun ouderlijk huis, staat haar wereld op zijn kop. Zonder enige voortekenen heeft hij zelfmoord gepleegd en in haar zoektocht naar een verklaring vindt ze zichzelf op een spoor, starend naar de koplampen van een naderende trein. Voor haar staat een onbekende jongen, die hetzelfde doel lijkt te hebben. Terwijl de twee elkaar beter leren kennen, probeert Julia de puzzelstukjes op hun plaats te leggen om de enige vraag die haar vanaf dat moment bezighoudt te beantwoorden: waarom?

Proloog

Daar sta ik. Midden op de rails, wachtend tot de trein me zal raken. Hoewel het allemaal vrij snel gebeurt, voelt het alsof ik al een eeuwigheid op het spoor toe sta te kijken hoe de gele vlek nadert. De verblindende lichten van de grote koplampen komen recht op me af en ik staar ernaar. Als je dood bent, heb je geen zicht nodig. Ik weiger te knipperen en voel mijn ogen branden.

Het gebeurt vaak dat er op deze plek iemand voor de trein springt. Maandelijks wordt er wel iets gerapporteerd op het nieuws. Ik vind het een verschrikkelijk egoïstische manier om je leven te beëindigen. Niet alleen traumatiseer je de machinist voorgoed, je houdt de mensen in de trein uren op terwijl een aantal harde werkers jouw resten van de trein schrapen. Het zou niet mijn eigen keuze zijn om op deze manier te gaan, maar blijkbaar wil het lot dat iemand in de trein te laat komt voor zijn of haar vergadering. Wellicht is het de bedoeling dat iemand een sollicitatiegesprek mist omdat zijn of haar echte droombaan zich pas binnenkort zal aandienen. Misschien is het lange wachten aanleiding voor twee mensen om hopeloos verliefd te worden op elkaar. Misschien komt daaruit een baby voort die op een dag de wereld gaat redden.

Er is vast een reden. Er moet een reden zijn. Maar voor mij eindigt het hier. Ik sluit mijn ogen en wacht op de klap.

Hoofdstuk 1

De wereld is een verdorven plek.

Het is niet langer een plek die het leven bevordert, maar een plek die zorgt voor pijn en leed.

In plaats van vrienden heeft men volgers, in plaats van gesprekken heeft men statusupdates en in plaats van het beleven van momenten, zijn ze bezig met het vastleggen ervan. Om het vervolgens op sociale media te delen. Media die stiekem minder sociaal zijn dan de naam doet voorkomen. Als mensen op reis zijn geweest, posten ze de foto's op het internet, typen ze een blog om iedereen op te hoogte te houden en als ze thuis zijn, zijn er geen verhalen meer over om te vertellen. In plaats van met iemand te praten om ze te leren kennen, wordt hun tijdslijn bekeken en worden daar de nodige conclusies uit getrokken. In plaats van een nieuwe ervaring aan te gaan zonder enige voorkennis en ervan te leren, wordt alles eerst opgezocht op Google.

De andere media - de asociale media? - rapporteren wat er gebeurt in de wereld. Iedereen wil zo graag op de hoogte zijn van wat er gebeurt in andere landen, van de actualiteiten. Om hierover te praten met hun medemens, om gesprekken te kunnen voeren over het nieuws. En tijdens die gesprekken worden er nog vijf andere gesprekken gevoerd op een telefoon die nooit meer in de tas verdwijnt, maar permanent vastgeplakt zit aan de hand van de eigenaar.

Mensen verliezen zichzelf in de televisie. Series en films portretteren de levens van personages die interessanter zijn dan onze eigen levens, dus nemen we met liefde een dag van dat van ons, om ons te verdiepen in dat van anderen. Om ernaar te kijken en erbij weg te dromen. Dromen over een ander leven, een leven dat men wellicht liever had gewild dan het leven dat men zelf leidt. Maar in plaats van het knopje in te drukken om dit neppe leven uit te schakelen, om hun

eigen leven te leiden, drukken ze op het knopje dat de volgende aflevering start. Meer, meer, meer.

Mensen hebben geen rust meer. Meldingen en berichten nemen het dagelijks leven over. Niet alleen omdat het ervoor zorgt dat er constant op telefoons gekeken wordt, uit angst iets te missen of tien minuten te laat op een berichtje te reageren, maar ook omdat het leiden van een leven op het internet net zo veel tijd kan innemen als het leiden van je eigen leven. En als het puntje bij paaltje komt, kiezen de mensen voor het leven op internet. Daar kunnen ze zijn wie ze willen zijn, informatie filteren en aanpassen om het zo interessant mogelijk te maken en doen alsof wie ze zijn op het internet, net zo is als de daadwerkelijke persoon die het post.

Hoewel er nu miljoenen mensen zijn die informatie over jouw leven kunnen vergaren, zijn er beduidend minder mensen die het daadwerkelijk iets interesseert. Hoewel de verhalen die je kiest om te vertellen aan de buitenwereld ze misschien boeien, zullen de volgers afnemen als je besluit de waarheid te spreken, in plaats van de rooskleurige fantasie die je tijdlijn ervan heeft gemaakt.

De wereld is een verdorven plek. Een plek die veranderd is, dat is zeker. Maar is dit genoeg om een leven te beëindigen? Om je eigen leven te beëindigen?

Iedere veertig seconden ontnemt iemand zijn eigen leven. Terwijl ik dit stuk schrijf heeft iemand zichzelf vermoord. Bam. Waarschijnlijk zelfs twee mensen. Dat betekent dat er per jaar ongeveer 788.400 mensen sterven, uit eigen keuze. Ze gebruiken hun vrije wil om te stoppen met leven. Vaak gaat aan deze keuze een periode van depressiviteit voor af en dit kan allerlei oorzaken hebben. Grote oorzaken, zoals het verliezen van een geliefde, mishandeling of verslaving, maar ook kleine, subtiele oorzaken. Ze hebben pijn, hebben geen hoop meer, voelen zich machteloos. De enige uitweg is degene die de dood hen kan bieden. Het is

de enige manier om rust te vinden.

Het zijn zeker niet alleen zwakke zielen die kiezen voor zo'n einde. Het zijn niet alleen de mensen waarvan je weet dat ze vaak verdrietig zijn, of dat ze niet overweg kunnen met hun emoties en op het punt staan om op te geven. Zelfs Hitler heeft er voor gekozen om zijn leven te beëindigen en je zou toch denken dat hij op z'n minst een sterke man was, gezien alles wat hij gedaan heeft. Maar zelfs hij zag geen toekomst meer. Hij voelde zich uitzichtloos en heeft ervoor gekozen zijn leven te beëindigen.

In de afgelopen 45 jaar is het aantal mensen dat gestorven is aan zelfmoord gestegen met 60%. Dat betekent dat in 1970 elk jaar "slechts" 492.750 mensen stierven aan zelfmoord.

Hoe ik dit weet? Ook ik zwicht voor de verleidingen van het internet en heb het opgezocht op Google. Het is geen ervaring waar ik van wil leren door het zelf mee te maken en dan is het internet een hele uitkomst.

Er zijn veertig seconden voorbij. Bam. Er heeft weer iemand zelfmoord gepleegd.

En dat is wat mijn broer heeft gedaan. Hij was veertig seconden lang de laatste persoon die zichzelf het leven ontnomen had, tot iemand anders het stokje van hem overnam. Ik heb gerouwd, ik heb gehuild en ik heb geschreeuwd. Maar ik kom er niet uit. Ik blijf zitten met die ene vraag. Waarom?

Mijn broer was niet depressief. Mijn broer was levendig, enthousiast en een eeuwige optimist, maar zelfs hij koos ervoor zijn eigen leven te beëindigen. Waarom? Wat kan hem tot dit besluit gedreven hebben?

De grap is - en ik weet niet in hoeverre dit echt grappig is - dat deze ervaring een effect op mij heeft gehad. Sinds die duistere dag zie ik de wereld anders. Ik probeer het te zien door de ogen van mijn broer, om te zien wat het is dat hem aangespoord kan hebben hier geen deel meer van uit te willen maken. Ik zie de dingen die mis zijn met deze moderne wereld en ik probeer erachter te komen wat het is dat ervoor heeft gezorgd dat mijn broer er niet meer in wilde leven.

De enige vraag die mij de afgelopen maand heeft bezig gehouden is deze. Waarom heeft hij ervoor te kozen te stoppen met ademen? Te stoppen met leven, met vechten, met bestaan? Het enige wat hij heeft achtergelaten, is een briefje. Een kort briefje, dat afgescheurd is van een groter papier. Met één zin erop. Zes woorden. Een zin die zo cryptisch is dat het geen antwoord geeft op mijn vraag. Het geeft antwoord op geen enkele vraag. Sterker nog, het roept vragen op. Er staat enkel:

De wereld is een verdorven plek.

Ik strijk met mijn vingers langs de rand van het briefje en staar ernaar. De rode vlekken die de zijkant kleuren, brengen me terug naar de kamer van mijn broer, waar ik eerst het bloed zag en toen pas zijn levenloze lichaam. Rood. Alles was rood. Ik haat de kleur rood. Ik kon alleen maar staren. Met een onnatuurlijke fixatie keek ik naar zijn borstkas en wachtte met engelengeduld totdat deze omhoog kwam. De engel in mij stierf die dag met mijn broer toen dat niet gebeurde.

Het moment dat ik dat beseftte was alsof er een startschot gelost werd en de plek waar ik stond in de deuropening was mijn startblok. Ik kwam er los van en in een fractie van een seconde knielde ik neer naast mijn broer. Ik legde mijn trillende hand op zijn borstkas en sloeg hem. Ik sloeg hem hard. Ik schrok zo van mijn eigen actie, van de aanraking van mijn hand met zijn levenloze lichaam, dat ik opnieuw bevroor. Het gezicht van mijn broer werd waziger en waziger. Toen ik knipperde met mijn ogen werd zijn gezicht weer scherper, maar mijn wangen waren nat. Ik pakte zijn hand en mijn adem stokte omdat deze nog warm was. Er klonk een schreeuw in de kamer en ergens wist ik dat het mijn eigen stem was die dit geluid creëerde. Mijn blik viel op een papiertje dat naast mijn broer lag. De plas van bloed probeerde het aan te tasten, maar de shade bleef nog beperkt tot de zijkant. Ik pakte het op en het duurde even voordat ik de woorden kon onderscheiden. Ik knipperde mijn verse tranen weg en las de laatste woorden die

van mijn broer afkomstig waren. Ik wreef het bloed dat mijn hand bedekte af aan mijn broek, waarna ik het briefje opvouwde en het in mijn broekzak schoof.

Ik zucht terwijl ik het briefje bekijk en ik staar naar de rode vingerafdruk - mijn vingerafdruk - die in de rechter onderhoek staat. De woorden staan als een afscheid op het papier, maar ik voel me erdoor achtergesteld. Ik verdien een beter afscheid dan deze zes nietszeggende woorden. Ik verdien veel meer dan de herinnering aan een plas bloed en een doorgesneden keel van de jongen van wie ik al mijn hele leven houd, ondanks de vele ruzies die zo kenmerkend zijn voor broers en zussen. Terwijl ik daar op de vloer zat kon ik alleen maar denken aan de vraag die me sindsdien achtervolgt. Waarom?

Seconden nadat ik het briefje in mijn broekzak had gestopt, werd mijn vermoeden dat ik degene was die schreeuwde bevestigd, toen mijn vader geschrokken naar binnen kwam lopen. Ik keek op en zag hoe hij meteen weer een stap achteruit deed bij het aanzicht. Hij botste tegen de deur op en slikte hoorbaar. Hij staaarde naar het gezicht van mijn broer. Hij zag mij niet, hij zag zelfs het bloed niet. Hij zag alleen het levenloze gezicht van zijn gestorven zoon en zakte langs de kamerdeur naar beneden, terwijl zijn hand op de deurklink boven hem bleef hangen. Op een gegeven moment was alles wazig en omdat de tranen bleven komen, bleef mijn zicht beperkt. Ik voelde hoe de knieën van mijn broek doorweekt raakten van het bloed waar ik in zat, ik voelde hoe de hand van mijn broer die ik vast had steeds kouder leek te worden en toen mijn vader uiteindelijk bij zinnen kwam belde hij de hulpdiensten.

‘Godzijdank ziet je moeder dit niet. Gelukkig is ze bij oma,’ zei hij, terwijl hij hoofdschuddend tegen de deur zat. Hij herhaalde de woorden af en toe en hoewel ik het met hem eens was, wilde ik dat hij ophield met praten. Ik keek opnieuw naar mijn wederhelft en slikte tevergeefs de brok uit mijn keel weg. Het voelde alsof er slechts seconden passeerden voordat er aangebeld werd en vanuit mijn ooghoeken zag ik hoe mijn vader met moeite opstond en naar beneden liep. Enkele ogenblikken later kwam hij terug met wat mensen. Alles was één grote waas. Ik weet nog dat ze met mijn vader probeerden te praten, maar hij was

volledig van slag en ik aanschouwde hem. Hij was altijd zo sterk; de stem van wijsheid, degene die overal een oplossing voor had en nooit stopte met rationeel denken. Het brak mijn hart om hem zo te zien. Irritatie zwol in me op toen mijn gedachten onderbroken werden door een man, die naast me hurkte.

‘Julia,’ zei hij zachtjes. Ik kneep zachtjes in de hand van mijn broer, bang dat ik hem zo los zou moeten laten en ik keek de man aan. Aan zijn uniform te zien was het een ambulancebroeder.

‘Julia, ik wil je vragen hem zo los te laten.’

Ik knikte, terwijl ik mijn ogen sloot. Ik wist dat hij het ging zeggen, maar het maakte de handeling niet makkelijker.

De broeder praatte verder: ‘We zullen hem kort onderzoeken. Vervolgens komt de technische recherche langs om te beoordelen wat er gebeurd is. Ze zullen wat foto’s maken. Daarna zal hij meegenomen worden en je kunt hem morgen weer zien. Hij kan hier niet blijven.’

Ik knikte weer en mijn trillende hand liet hem los. Zijn hand viel terug in zijn eigen bloed en ik liet me achterover zakken, waarna ik achteruit kroop en tegen zijn bed aan ging zitten. Er liep een vaag spoor van bloed in mijn richting en ik wreef over mijn broekspijpen, alsof ik daarmee de vloeibare herinnering van zijn daden weg kon wrijven. Zelfs in mijn donkerblonde haar was inmiddels een rode lok te vinden.

Wat er daarna gebeurde weet ik niet precies. Er liepen mensen in en uit. Sommigen praatten tegen me, anderen lieten me met rust. Mijn vader was na zijn initiële inzinking teruggestapt in de rol van verantwoordelijke ouder en nadat hij met de hulpdiensten had gepraat, ontfermde hij zich over mij. Hij kwam naast me zitten en sloeg zijn arm om me heen en terwijl we stilletjes huilden, werd Julian uit de kamer verwijderd. Ik staarde naar de immens grote, rode vlek op het tapijt en hoewel het ochtend was geweest toen ik hem vond, was het donker toen mijn vader me uiteindelijk omhoog hielp. Hij hield me stevig vast, terwijl hij me de kamer uit leidde en dat was de laatste keer dat ik in Julians kamer was.

Daarna heeft mijn vader me meegenomen naar de badkamer, waar ik het

briefje uit mijn broekzak in de kast heb gelegd, en mijn vader me hielp met het uitdoen van de bebloede kleding. Dit heeft hij in een plastic zak gestopt en ik heb mijn favoriete spijkerbroek na die dag niet meer teruggezien. Ik wilde het ook niet terugzien. Nooit meer. Mijn vader heeft me onder de douche gezet en toen er geen spoor meer van het overlijden op mijn lichaam te zien was, droogde ik mezelf langzaam af en gehuld in de badjas die hij voor me had klaargelegd liep ik naar mijn kamer. Eenmaal in bed viel ik niet in slaap. Ik wist dat mijn moeder thuis was toen ik haar hartverscheurende schreeuw hoorde.

Ik schrik op uit mijn gedachten als een serveerster me vragend aankijkt.

‘Mevrouw?’

‘Uh, thee,’ zeg ik. ‘Ik wil nog wel een kop thee.’

Ze knikt en loopt weer weg. Terwijl ik het briefje terugschuif in mijn notitieboek kijk ik het café rond. Het bevindt zich midden in het centrum en ziet er modern uit. Ik kom hier graag, omdat dit het café was waar ik Julian vaak zag. We lunchten regelmatig samen, maar soms spraken we alleen af om een drankje te doen. Het is een groot café en het zit vaak van ’s ochtends vroeg tot ’s avonds laat vol. Ondanks de drukte vind ik het een fijne plek. Ik kwam hier ook wel eens alleen en hoewel ik deze dagen liever in bed lig dan de deur uit ga, kom ik hier nog steeds regelmatig. Ik heb het ooit leuk gevonden hier te zijn en ik probeer mezelf terug te vinden door de dingen te doen die ik leuk vond. Tegenwoordig schrijf ik soms. Andere keren zit ik slechts voor me uit te staren. En soms, zoals nu, observeer ik de mensen die op deze dag het besluit hebben genomen om hier wat te eten of te drinken. Het is inmiddels al tien uur en hoewel ik moe ben, wil ik nog niet naar huis. Ik kijk naar het tafeltje naast me en zie een jongen ongemakkelijk drie kussen geven aan het meisje dat zich bij hem voegt. Ze gaan allebei zitten en bekijken de kaart. Ik stel me voor dat ze een eerste date hebben en tegen de tijd dat ik mijn thee ontvang, zijn ze geanimeerd in gesprek. Naast hen zitten twee meiden tegenover elkaar. Beiden hebben ze hun telefoon in hun handen en ze zwijgen. Ze typen en ze lachen naar hun

scherm, maar het duurt vijf minuten - vijf hele minuten, ik heb geteld - voordat ze weer woorden met elkaar wisselen. Vervolgens richten ze zich weer op hun scherm.

Ik laat mijn blik door het café glijden en zie dat er meer tafels zijn zoals deze. Verloren in hun wereld van digitale vrienden, zich onbewust van de daadwerkelijke wereld om hen heen. Langzaam vouw ik het papiertje om mijn theezakje open en dompel het onder in het hete water. Als ik de kleur donker genoeg vind, haal ik hem eruit en ik leg het zakje op het schoteltje, waarna ik de kop in mijn handen neem. Aan een tafeltje in de hoek zit een oudere man met een jong meisje. Ze zijn ongemakkelijk met elkaar in gesprek en kijken overal, behalve naar elkaar. Terwijl ik er een verhaal bij verzin over een lang verloren vader die eindelijk gevonden is door zijn dochter, valt mijn oog op een meisje dat ik ken, Dianne. Ze komt net binnenlopen en op dat moment ziet ze mij ook. Haar korte blonde haren staan wat opzij door de koude wind die de buitenlucht vult en ze ontdoet zich van haar winterjas. Het is te laat om te doen alsof ik haar niet zie, dus steek ik even kort mijn hand op en ze loopt langzaam op me af. Met tegenzin.

‘Hé, Julia,’ groet ze me. Ze glimlacht ongemakkelijk. Ik heb in deze maand geleerd dat de dood iets is dat veel mensen zich ongemakkelijk doet voelen. Of misschien zijn het de emoties die erbij komen kijken.

‘Hoi Dianne. Hoe is het?’

‘Goed, goed,’ antwoordt ze. ‘Ik heb net vanmiddag m’n cijfer teruggekregen, voor statistiek. Ik heb een zes, godzijdank!’

‘Gefeliciteerd,’ reageer ik stoïcijns. Ik had het tentamen ook gemaakt moeten hebben, maar hoewel ik me verdiept heb in de statistieken van zelfdoding, heb ik de statistiekboeken van mijn opleiding links laten liggen.

‘En hoe is het met jou? Ik hoorde van je broer... Nog gecondoleerd.’

‘Dank je.’ Ik negeer haar vraag en ze wil de stilte die valt meteen opvullen. Begrijpelijk.

‘Als je er weer een beetje bovenop bent en je verder gaat met je studie, wil ik

je best helpen,' biedt ze aan. 'Als je nog iemand zoekt om je bijles te geven voor de herkansing van statistiek...?'

Dan zal ik het in ieder geval niet aan haar vragen. Wat heb ik nou aan iemand die een zes haalt op het tentamen? Maar ze heeft haar karmapunten voor vandaag in ieder geval weer gescoord. Ze heeft het arme studiegenootje dat haar broer verloren is een helpende hand geboden.

'Dankjewel,' knik ik. 'Ik hou je in gedachte.'

'Oké,' zegt ze met een kleine glimlach. Ze kijkt even de ruimte rond en ik zie een ander meisje enthousiast naar haar zwaaien vanaf de ingang.

'O, mijn afspraak is er. Hé, ik spreek je snel.' Het klinkt opgelucht.

'Is goed, veel plezier.' Ze draait zich om en loopt weg, waarna ze samen met haar vriendin om de hoek verdwijnt en uit mijn zicht gaat zitten.

Ik haat oppervlakkige gesprekken. Als ik ergens een hekel aan heb is het dat, maar de laatste tijd ben ik in staat geweest tot weinig meer dan oppervlakkige gesprekken. Ik heb ontdekt dat veel van mijn vriendinnen weinig inhoud hebben en ik betwijfel of ik zelf veel inhoud had, tot een maand geleden. Heb ik nu überhaupt inhoud? Ik weet het niet. Misschien hebben we allemaal inhoud, maar voegen we dit gewoon niet altijd toe aan onze gesprekken. Het enige wat ik zeker weet is dat ik de inhoudsloze gesprekken verschrikkelijk vind, maar in dit geval houdt dieper ingaan op de vragen in dat ik het over mijn broer moet hebben. En dat wil ik niet.

Terwijl ik van mijn thee nip, kijk ik weer de ruimte rond en ik zie dat er tegenover mij een jongen zit van mijn leeftijd. Hij is alleen en heeft een laptop voor zich op tafel staan. Zijn koptelefoon weerhoudt hem van het horen van zijn eigen getyp. Hij zit midden in een druk café, omringd door mensen, maar hij is zo afgesloten van de wereld. Misschien woont hij nog bij zijn ouders en zat hij eerder vanavond thuis, maar spoorden ze hem aan om op deze zaterdagavond de stad in te gaan, zoals mensen van zijn leeftijd doorgaans graag doen. Hij heeft vast geen zin om elke keer tegen ze in te gaan en ze uit te leggen dat er een verschil is tussen introverte en extraverte mensen. Dat niet iedereen dezelfde

hobby's heeft en niet iedereen verlangt naar de dingen waar anderen naar verlangen. Hij schrikt op als de serveerster naast hem staat, moet zijn koptelefoon af doen en haar de vraag laten herhalen. Hij schudt zijn hoofd en kijkt me dan een kort moment aan, maar sluit zich meteen weer af.

Als dit een film was, was hij nu opgestaan en bij me komen zitten. Hij zou me iets vragen in de trant van "waarom ben jij hier alleen, op een zaterdagavond?". Ik zou lachend vragen wat zijn eigen antwoord op de vraag is en we zouden de hele avond praten en lachen, tot het tijd was om naar huis te gaan.

Maar niet in deze realiteit. Want hij is verloren in de digitale versie van onze wereld en mijn broer is dood.

Ik zet mijn kop thee weer neer en sla mijn notitieboek opnieuw open op de pagina waar ik eerder wat woorden geschreven heb. Ik lees ze nog eens over en frummel ondertussen met het papiertje dat de laatste woorden van mijn broer bevat.

Ik ben geen schrijfster. Ik heb nog nooit woorden op papier gezet die niet vereist waren voor een school of universiteit. Maar sinds kort heb ik het gevoel dat ik dingen te zeggen heb. Bij gebrek aan iemand om het tegen te willen zeggen, heb ik een boekje gekocht. Ik heb een fractie van een seconde overwogen een blog te beginnen en daar mijn gedachten te plaatsen. Een van de voornaamste overwegingen was dat ik sneller type dan dat ik schrijf, maar ik heb er toch vanaf gezien. Ik verlangde naar iets authentieks, iets dat al langer bestaat dan 1994. Dat was het jaar waarin mensen na de uitvinding van het HTTP-protocol begonnen met het bijhouden van een dagboek op het internet. Een online dagboek, voor iedereen te lezen. Waarom zou je een dagboek willen dat iedereen kan lezen?

Daarentegen wordt papier al eeuwen gemaakt en het voelt vertrouwd. Ik laat mijn vingers over de pagina glijden en terwijl ik vecht tegen de vermoeidheid, schrijf ik nog wat woorden. Als mijn thee op is, besluit ik te gaan.

Terwijl ik naar de metro loop geniet ik van de frisse lucht om me heen, de wind door mijn haren en de paar regendruppels die ik op mijn huid voel, vlak voordat ik onder de grond verdwijn. Ik loop door de controlepoortjes en de metro komt meteen aan als ik een voet op het perron plaats.

In de metro kijk ik rond. Er zitten minstens twintig mensen om me heen en ik zie evenveel telefoons. Het is stil; iedereen zwijgt en kijkt naar beneden, naar het apparaatje in hun hand. De helft van deze mensen heeft oordopjes die aangesloten zijn op de telefoons. Ik zie één oudere vrouw voor zich uit staren en glimlachen. Wat uniek. Ik wil haar vragen waarom ze glimlacht, maar ik vrees dat ik haar vreugde niet zal kunnen delen, dus besluit ik te zwijgen en wend ik mijn eigen blik naar de vloer.

Als ik uitgestapt ben en het station wil verlaten, valt mijn oog op twee mannen die op de grond zitten, naast de uitgang. Ze praten zachtjes met elkaar en kruipen weg in hun slaapzakken. Voor hen staat een bakje waar wat muntjes in liggen en naast hen ligt een tas. Ik kijk even toe hoe iedereen ze voorbijloopt zonder op te kijken, bang dat oogcontact met de dakloze mannen hen besmet met wat het ook is dat ze ooit dakloos heeft gemaakt. Ik vis een briefje uit mijn portemonnee voordat ik ze passeer en gooi tien euro in het bakje. Ze zijn nog steeds zachtjes in gesprek en zwijgend loop ik door.

‘Hé!’ hoor ik dan een luide mannenstem roepen. Ik draai me om en de mannen kijken me beiden met grote ogen aan, waarna een van hen zijn mond opent.

‘Dankjewel,’ zegt hij, de emotie hoorbaar in zijn stem en de dankbaarheid zichtbaar op zijn gezicht. Glimlachend knik ik hem toe en vervolg mijn weg naar buiten, naar huis.

Hoofdstuk 2

Elke ochtend als ik wakker word, is er een fractie van een seconde waarin mijn brein heerlijk blanco is. Ik vertel mezelf dat het de reden is dat ik zo vaak slaap, maar dat is een leugen. Ik ben gewoon zo moe.

Op mijn telefoon zie ik een gemiste oproep van mijn moeder en twee berichtjes van een studiegenootje waarmee ik vaak afsprak. Ik negeer ze beiden en sta moeizaam op. Even later kruip ik met een kop havermout terug in bed. Uit verveling zet ik de televisie aan, maar ik heb er onmiddellijk spijt van. De eerste zender die ik probeer, laat het nieuws zien. Alsof het me gaat opvrolijken om te zien wat er allemaal wel niet misgaat in de wereld. Misdaden, terroristische aanslagen, oorlogen... Ik heb nooit van het nieuws gehouden. De volgende zender draait een herhaling van een van de duizenden talentenjachten tegenwoordig, waar iemand die zijn uiterste best doet op het podium, afgebrand wordt door de jury en het publiek. Om vervolgens naar huis te kunnen met een minderwaardigheidscomplex en genoeg *issues* om een leven lang naar de psycholoog te gaan. Ik zap verder.

America's Next Top Model. Zap. Een *infomercial*. Zap. Een soap. Zap. Ik zucht en schakel de televisie uit als ik mijn ontbijt op heb, waarna ik mijn wekker zet en verder slaap. Ik hoef vandaag pas om vier uur op mijn werk te zijn, dus er is genoeg tijd om nog een tiende van een seconde te creëren, waarin ik in ieder geval de illusie van geluk ervaar.

Ik werk bij een wokrestaurant, dat net buiten de stad ligt. Het is een restaurant waar klanten hun eigen eten en drinken kunnen pakken, wat er in feite op neerkomt dat ik de hele avond alleen bezig ben met het afruimen van tafels. Het lijkt me onnodig hieraan toe te voegen dat ik mijn werk niet leuk vind, maar mijn bazen zijn de liefste mensen waarvoor ik ooit gewerkt heb. De afgelopen maand hebben ze me zoveel tijd gegund en elke keer gezegd dat ik alleen maar hoefde te bellen als ik niet kon of niet wilde komen. Ik heb ze er vaak aan

gehouden en ik weet dat ze me alleen maar als extra kracht inroosteren, maar af en toe heb ik nou eenmaal de behoefte mijn kamer te verlaten en een tijdje iets anders te doen. Niet dat het mijn aandacht kan afleiden van de enige vraag die me bezighoudt, maar het zorgt ervoor dat ik in de weer ben en wat mensen zie.

Als ik in mijn pauze even in de keuken sta en een bordje rijst met groente naar binnen werk, komen twee van mijn collega's de keuken in.

'O mijn god, al het eten ruikt zo lekker,' kreunt Christa alsof ze pijn heeft. 'Maar ik heb al avondeten gehad en ik wil echt een paar kilo kwijt.'

'Ik weet het,' reageert Marloes. 'Ik ben ook aan de lijn op dit moment. Ik doe een dieet waarbij je 1000 calorieën per dag eet. Als je minder eet dan je nodig hebt, gaat je lichaam het vet gebruiken. Zo val je af,' doceert ze Christa, die nergens om vroeg. En ze vertelt haar ook nog eens leugens. Je lichaam gaat juist vet opslaan, omdat het bang is te weinig energie binnen te krijgen.

'O, echt? Misschien moet ik dat ook eens proberen. Ben je al afgevallen?'

'Ja, al anderhalve kilo. In een week.'

'Wow,' stamelt Christa. O alsjeblieft. Tegen beter weten in bemoei ik me ermee.

'Eigenlijk... als je minder energie binnenkrijgt dan je lichaam nodig heeft zal je langzaam verhongeren en uiteindelijk sterven.'

Oeps, dat klonk iets dramatischer dan ik het bedoelde. Ze kijken me beiden aan en ik steek nog een hap eten in mijn mond. Niet om een punt te maken... het kwam gewoon zo uit.

'Hm,' knikt Christa glimlachend. Ik weet dat ze aardig blijft omdat mijn broer een maand geleden overleden is, want normaal gesproken is ze een ware *bitch* tegen me.

'Daarom doe je het ook maar tijdelijk, Julia,' leest Marloes me de les. 'Het is een dieet. Dat is per definitie tijdelijk.'

Ik geef het op.

'O,' knik ik nadenkend, alsof ik daadwerkelijk zo dom ben als ze nu denkt dat ik ben. Ze glimlachen beiden kort naar me en vluchten de keuken uit.

Het restaurant waar ik werk ligt aan de rand van een bos. Een echt bos. Een stuk grond met ongetemde bomen, waar je je eigen paden moet maken om van punt A naar punt B te komen. Dit soort stukken grond zijn schaars in de buurt van een stad. Overal zijn aangelegde parken te vinden en hoewel de bomen die in die parken staan net zo natuurlijk zijn als de bomen die in een bos staan, is de menselijke invloed duidelijk aanwezig. Het stoort me dat mensen altijd alles onder controle moeten hebben. Waarom kan er niet gewoon midden in een stad een stuk grond zijn waar we ons niet mee bemoeien? Een plek waar mag groeien wat wil groeien en waar we kunnen genieten van echte natuur. Ik hou me vast aan een boom als ik over een stronk heen stap en voor me doemt een stuk weiland op, enkel van me gescheiden door een spoorweg.

Ik kom hier graag. Niet alleen omdat het een stuk ongerepte natuur is, maar ook omdat er vrijwel nooit iemand te vinden is. Het veld voor me wordt alleen verlicht door de volle maan, die onheilspellend in de lucht hangt en ik staak abrupt mijn pas als ik links van me kijk en iemand op het spoor zie staan. Wacht, staat hij óp het spoor? Of staat hij ernaast? Ik kijk nog eens goed en stel vast dat mijn eerste constatering juist was. Hij staat op het spoor. Ik loop langs de bomen, in zijn richting en als ik op een paar meter naast hem sta, kan ik zijn gezicht zien. Hij heeft zijn ogen gesloten en staat doodstil op de rails. Zijn gezicht glanst door het maanlicht en zijn halflange blonde krullen hangen ongepast enthousiast om zijn hoofd. Wát is hij aan het doen?

Ik wacht. En ik wacht nog langer. Ik wacht tot hij iets doet, tot er een teken van leven komt, maar hij blijft doodstil staan en er passeren een paar minuten voordat zijn gezicht wordt verlicht door meer dan het licht dat alleen de maan te bieden heeft. In de verte komt er een trein aan. Ik draai me weer naar de jongen toe en er is iets veranderd in zijn gezichtsuitdrukking. Er speelt een kleine glimlach om zijn lippen en ik frons. Hij glimlacht? Waarom zou hij glimlachen?

Ik hoef niet lang na te denken om te beseffen dat hij op het punt staat een moord te plegen. Zijn eigen moord. Er is een gedeelte van mij dat op hem af wil

rennen en hem van het spoor wil duwen, maar een ander gedeelte wil blijven staan. Dit deel overweegt iets duisters.

De wereld is een verdorven plek.

De afgelopen maand was gevuld met niets dan pijn en leegte en voor ik het goed en wel door heb, heb ik het rationele deel van mijn brein uitgeschakeld. De trein komt steeds dichtbij en ik doe een stap opzij. Zou dit zijn hoe Julian zich heeft gevoeld, voordat hij het mes aan zijn nek zette?

Ik loop naar het spoor en ga erop staan. Ik heb mezelf gepositioneerd achter de jongen, want ik wil zijn moment niet ontnemen door de klap te verzachten met mijn lichaam. De adrenaline stroomt door mijn lichaam. Doe ik dit echt?

Zal ik Julian zien, als ik zo dood ben? Zou hij me komen halen en me meenemen naar zijn hoekje van het paradijs? Ik heb er nooit echt over nagedacht of ik denk dat er een hemel bestaat, maar in de seconden die ik nog heb, besluit ik er niet aan te twijfelen. Er is een hemel en ik zal er zo zijn. Ik zucht diep en sluit mijn ogen.

‘Wat doe je?’ klinkt een doordringende stem opeens voor me. Het klinkt geschrokken en ik vrees dat de jongen me heeft horen zuchten. Ik open mijn ogen, maar kijk hem niet aan. De koplampen van de trein hebben me in hun macht en ik zie niet in waarom mijn lotgenoot opeens zou willen terugkrabbelen.

‘Hé!’ roept hij echter luid. De trein begint inmiddels te toeteren en ik hoor het gepiep van de remmen, als de trein gevaarlijk dichtbij komt. Ik sluit mijn ogen nogmaals, omdat de trein nu zo dichtbij is dat ik weet dat hij me elk moment kan raken, maar in plaats van de impact van de trein voel ik twee armen om mijn middel en word ik ruw van het spoor afgetrokken, een fractie van een seconde voordat de trein over de plek rijdt waar ik net stond. Ik val samen met de jongen in het gras en terwijl de adrenaline door mijn lichaam gepompt wordt, voel ik mijn ademhaling versnellen. Ik kom langzaam omhoog en kijk naar de weggrijdende trein.

‘Waar ben je mee bezig? Probeer je jezelf te doden?!’

Ik kijk hem voor een moment verbijsterd aan, terwijl mijn borstkas wanhopig

op en neer beweegt, in een poging mijn lichaam van voldoende zuurstof te voorzien om deze inspanning te overleven. Even frons ik, maar voordat ik het weet begin ik luid te lachen. Het is een schaterlach en ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst zo heb gelachen. De vraag die hij stelt is zo overbodig, zo duidelijk, dat het een vreemde reactie bij me oproept. Als ik opkijk zie ik dat hij ook voorzichtig lacht en hij leunt op zijn ellebogen in het gras, terwijl hij kijkt naar de trein die inmiddels weer uit het zicht verdwijnt. Mijn lach sterft weg bij het besef wat er was gebeurd als hij me niet aan de kant had geduwd en ik rol op mijn rug en staar naar de donkere lucht.

Ik besluit dat ik geloof in de hemel. Ik geloof dat mijn broer ergens in de hemel aan het basketballen is met zijn favoriete overleden NBA-spelers, of dat hij de nieuwste technologie aan het bespreken is met Steve Jobs. Ik geloof dat hij gelukkig is en toekijkt op de aarde om te zien hoe het gaat met iedereen die hij heeft achtergelaten. Hoewel ik hoop dat hij een oogje houdt op mama, vrees ik opeens dat hij mij net heeft gezien en ik sluit mijn ogen, terwijl ik in gedachten mijn verontschuldigen aanbied. Hij had niet gewild dat ik er zo - of überhaupt - een einde aan zou maken, maar aan de andere kant, wie is hij om daar wat over te zeggen? Hij is degene die zich zou moeten verontschuldigen. Ik wilde ook niet dat hij er een einde aan zou maken. Mijn handen ballen zich tot vuisten en ik grijp het gras onder me vast.

Ik sta op en kijk nog even in de richting waarin de trein is verdwenen, waarna mijn blik weer valt op de jongen die naast me op de grond ligt. Hij komt ook omhoog en kijkt me onderzoekend aan, alsof hij bang is dat ik elk moment weer het spoor op ren - ook al komt er nu geen trein aan. Wetend dat ik deze gebeurtenis niet af kan doen met een oppervlakkig gesprek, draai ik me om en loop ik weg, richting het bos.

Ik glijp tussen bomen door, loop over half verteerde bladeren en dorre takjes die kraken onder mijn gewicht. Ik hoor voetstappen achter me en weet dat de jongen me volgt, maar om hem daarvan te weerhouden, zou ik met hem moeten praten en dat wil ik niet. Opeens voel ik iets van schaamte, omdat hij me op een

zwak moment heeft gezien. Een moment waarop ik heb toegegeven aan een gevaarlijk verlangen en ik weet zelf niet eens wat dat over mij zegt, laat staan dat ik het uit kan leggen aan een wildvreemde.

Maar dan bedenk ik me dat hij er eerder stond dan ik. Hij wachtte op de trein en stond daar ook, klaar om geraakt te worden door het dodelijke voertuig. Waarom zou ik me moeten schamen als we precies hetzelfde deden?

Ik stop met lopen, waarna ik hoor dat hij zijn achtervolging ook staakt. Ik draai me langzaam om en kijk hem recht in zijn ogen.

‘Wat doe je?’

‘Ik loop met je mee,’ antwoordt hij.

‘Waarom?’

‘Waarom denk je?’ God, wat irritant. Ik houd niet van raadspelletjes. Ik draai me weer om en loop verder. Het duurt ruim een kwartier voordat ik uitkom bij de straatkant en ik begeef me naar de bushalte. Ik leun tegen het hokje aan, met mijn armen over elkaar geslagen. Er is niemand te bekennen op de straat, behalve de jongen. Hij komt naast me staan en kijkt nonchalant mijn kant op, terwijl hij een sigaret opsteekt. Ik kijk hem aan en trek afwachtend mijn wenkbrauwen op.

‘Wat?’ vraagt hij onschuldig. ‘Ik moet dezelfde kant op.’

Ik kijk weer weg, maar voel dat zijn ogen nog steeds op me gericht zijn. Ik keer hem mijn rug toe en tuur door de straat, wachtend tot de bus me komt verlossen van zijn gezelschap. Zijn blik brandt op mijn rug en haal opgelucht adem als de bus eindelijk aan komt rijden. De jongen trapt zijn sigaret uit en loopt achter me aan, de bus in. Ik scan mijn pasje en stap in, waarna ik me halverwege de bus op een stoel laat zakken. Ik volg de jongen met mijn ogen en ben blij als hij me passeert, maar hoor hem op de stoel achter me schuiven.

‘Wat is je naam?’ klinkt het naast me. Hij leunt over de stoel naast me en kijkt me vragend aan.

‘Ik heet Thomas.’

‘Julia,’ reageer ik. Het kan weinig kwaad als hij mijn naam weet, denk ik.

‘Aangenaam,’ knikt Thomas me toe. Ik kijk hem even aan, maar wend mijn blik dan weer af. Ik wil hem allerlei vragen stellen. Wat deed hij op het spoor? Komt hij daar vaker? Was hij echt van plan zelfmoord te plegen? Weet hij dat roken kanker veroorzaakt? Maar ik wil ook dat hij mij géén vragen stelt en dus zwijg ik. Ik kijk naar de lantaarnpalen die de straat verlichten en hoe dichter we bij de stad komen, hoe meer personen er op straat te zien zijn. Er lopen mensen hun hond uit te laten, er lopen stelletjes hand in hand en er fietsen mensen op hoge snelheid voorbij. Ik hoor mijn maag zachtjes rammelen en zucht, omdat ik weet dat ik geen eten in huis heb. Als we uiteindelijk stoppen bij een halte dicht bij mijn huis, sta ik op.

Zonder om te kijken stap ik de bus uit en loop richting het centrum, om eerst wat te eten voordat ik huiswaarts ga. Ik hoor Thomas niet achter me, maar ik durf niet om te kijken om te zien of hij me inmiddels met rust heeft gelaten. Uiteindelijk loop ik een klein Italiaans restaurant binnen en gelukkig zijn er genoeg tafels vrij. Ik ga aan een tafeltje aan de zijkant van de sfeervolle ruimte zitten, terwijl ik luister naar de Italiaanse muziek die de ruimte vult. De kaarsjes op tafel flikkeren als er een windvlaag passeert en als ik opkijk zie ik dat de voordeur open is gegaan. Thomas loopt op z’n gemakje naar binnen en gaat tegenover me zitten alsof we elkaar al jaren kennen. Fronsend kijk ik hem aan, terwijl ik mijn jas uittrek. Ik twijfel tussen twee tactieken: negeren of uitdagen. De eerste optie klinkt als de beste en ik pak de menukaart van de tafel. Ik weet al meteen dat ik ga voor een simpele spaghetti Bolognese en kan de kaart meteen wegleggen, maar het geeft me iets om naar te kijken en dus houd ik hem nog even vast. Als de serveerder bij ons - mijn - tafeltje komt staan, bestel ik de pasta en ik luister verwonderd hoe Thomas een pizza bestelt.

‘Wat is dit, een date?’ vraag ik hem geïrriteerd. Hij leunt geamuseerd achterover, maar schudt dan zijn hoofd en kijkt me serieus aan.

‘Ik dacht dat je misschien wilde praten.’

‘Praten waarover?’

‘Over wat er gebeurde, bij het spoor,’ verduidelijkt hij. Ik wil mijn blik

neerslaan, maar dwing mezelf hem aan te blijven kijken, terwijl ik mijn armen over elkaar vouw.

‘Wat is daarmee?’

Hij kijkt me net zo doordringend aan als ik denk te doen bij hem en net als ik kiest hij voor de stille methode. Hij zwijgt en ik zwijg en op dat moment gaat mijn telefoon. Ik vis hem uit mijn jaszak en kijk op het scherm, waar het woord “Mama” duidelijk te zien is. Ik leg de telefoon op tafel, terwijl ik wacht totdat mijn voicemail mijn moeder te woord staat.

‘Wil je niet met je moeder praten?’ vraagt Thomas me en ik schenk hem een bemoei-je-met-je-eigen-zaken-blik. Haar foto verdwijnt van het scherm en op dat moment komt de serveerder terug. Hij zet een kan water op tafel, met twee glazen, waarna hij weer verdwijnt. Ik kijk toe hoe Thomas water in de glazen schenkt en hij schuift er een naar me toe, terwijl hij een slok neemt uit zijn eigen glas. Ik drink ook wat en kijk de ruimte rond. Het is al redelijk laat op de avond en het restaurant is bijna leeg. Er zijn slechts enkele tafeltjes bezet en...

‘Een vriend van me heeft zelfmoord gepleegd, drie jaar geleden,’ onderbreekt Thomas mijn gedachten. Ik kijk hem weer aan en slik, terwijl de beelden van het bloedbad waarin ik geknield heb gezeten op mijn netvlies beginnen te dansen.

‘Ik was er kapot van,’ vervolgt Thomas. Hij kijkt me afwachtend aan en ik frons.

‘Waarom zou je dat dan zelf de mensen waarvan je houdt aan willen doen?’ vraag ik hem verontwaardigd. Als hij weet hoe het voelt, waarom zou hij hen dat aan willen doen? Ik slik bij de hypocrisie van mijn eigen gedachten, want ik ben geen haar beter dan hij.

Thomas schudt zijn hoofd. ‘Dat zou ik niet doen.’ Oké, misschien is hij zelfs een heel kapsel beter dan ik. Ik kijk hem afwachtend aan, want dan mag hij verklaren wat hij deed op het spoor.

‘Ik was daar niet om zelfmoord te plegen,’ legt hij uit met een zachte stem. ‘En ik geloof dat dat één van ons maakt...’

‘Waarom was je er dan?’ vraag ik, zijn opmerking negerend. Hij glimlacht en

leunt weer achterover, terwijl hij me pestend aankijkt.

‘Om dezelfde reden dat jij begon te lachen als een klein schoolmeisje toen je op de grond lag: de adrenaline.’

‘Dus je bent een adrenalinejunkie,’ constateer ik, waarna ik met mijn ogen rol. Ik voel me kwetsbaar bij deze jongen en op dit moment al helemaal. Even dacht ik dat we in hetzelfde schuitje zaten, maar nu voel ik me gewoon betrappt. Ik wil dat hij weggaat.

‘Noem het hoe je wilt,’ gaat hij verder. ‘Het geeft een kick.’

Ik zwijg en hij kantelt zijn hoofd, alsof hij antwoorden krijgt als hij me vanuit een iets ander perspectief bekijkt.

‘Waarom was jij er, Julia?’ vraagt hij. Zijn woorden voelen als een mes in mijn hart en het feit dat hij mijn naam zegt draagt daaraan bij. Hij weet wie ik ben en hij weet wat ik wilde doen. Ik voel mijn ademhaling versnellen en besluit te gaan voor de waarheid.

‘Ik loop soms door het bos. En toen zag ik jou staan, op het spoor,’ geef ik toe. Hij knikt en kijkt me afwachtend aan, alsof er nog meer is. Er is ook meer, maar of hij dat nou moet weten?

‘Je stond daar minutenlang gewoon te staan en ik dacht dat je...’

‘Dat ik zelfmoord wilde plegen,’ maakt hij mijn zin zonder pardon af. Ik deins voor een moment terug als hij die woorden uitspreekt, maar ik knik.

‘Ja. Dat dacht ik.’

‘En toen dacht je, ik ga erachter staan,’ probeert hij vragend in te vullen, maar ik schud mijn hoofd.

‘Nee. Toen stopte ik met denken en deed ik gewoon,’ geef ik toe en ik wend mijn blik af.

‘Waarom wil je onderbewuste voor een trein springen, Julia?’ Ik kijk hem lichtelijk geschrokken aan. Zijn directheid beangstigt me en ik slik, voordat ik antwoord geef met de zes woorden die al een maand constant door mijn hoofd spelen.

‘De wereld is een verdorven plek.’

Hij fronst, maar op dat moment wordt ons eten gebracht. De ober zet een grote pizza voor Thomas neer en ik krijg een bord met pasta. Ik bekijk het eten en bedank de ober, maar Thomas besteedt er geen aandacht aan en als ik hem weer aankijk zie ik dat zijn blik nog steeds op mij gericht is. Ik neem een hap van de spaghetti, hoewel de honger plaatsgemaakt heeft voor een knoop in mijn maag. Ik dwing mezelf te eten en als ik de eerste hap heb doorgeslikt gebaar ik naar de onaangeraakte pizza.

‘Eet,’ zeg ik. Hij kijkt me nog steeds aan, maar pakt dan een punt van zijn pizza en neemt een hap.

‘Spring je alleen voor treinen of doe je ook andere dingen?’ vraag ik na even, omdat mijn broers woorden tussen ons in hangen en ik ze wil doen verdwijnen.

‘Ik leid een gevarieerd leven,’ glimlacht Thomas.

‘Dat is vaag,’ frons ik afkeurend.

‘O, nu hou je opeens van duidelijkheid?’ lacht hij. Ik knik en kijk toe hoe hij geamuseerd weer een hap neemt van zijn pizza.

‘Nou, ik ook,’ zegt hij simpel en ik weet dat hij bedoelt dat hij antwoorden van mij wil, voordat hij meer over zichzelf gaat vertellen. Zo graag wil ik nu ook weer niet weten wat hij doet in het dagelijks leven, dus dan kan hij lang wachten.

In een ander leven had ik hem leuk gevonden. Wat zeg ik, vorige maand had ik de kans om met een jongen zoals Thomas uit eten te gaan met beide handen aangegrepen. Maar nu wil ik gewoon alleen zijn. Ik wil naar huis en ik wil huilen totdat de zon morgen opkomt en zelfs dan wil ik niet opstaan. Ik begin sneller te eten en Thomas volgt mijn voorbeeld. Zodra ik de laatste hap naar binnen heb geschoven sta ik op en loop ik naar de bar om te betalen. Omdat ik geen zin heb in moeilijk gedoe, betaal ik ook voor mijn tafelmannequin en vervolgens loop ik zonder nog iets te zeggen naar buiten. Thomas springt op, zijn laatste pizzapunt latend voor wat het is en snelt achter me aan naar buiten.

‘Wil je me gewoon met rust laten?’ vraag ik hem, als hij naast me komt lopen terwijl ik een hoek om ga.

‘Nee.’ Hij loopt met zijn handen in zijn zakken naast me en als ik hem

zijdelings aankijk, schenkt hij me een scheve glimlach. We lopen nog een paar straten verder en als we bijna bij mijn huis zijn, spreekt hij weer.

‘Waarom wil je niet met me praten?’ vraagt hij. Ik zeg niets en wil doorlopen, maar hij houdt me staande door voor me te gaan staan.

‘Julia.’

‘Je kan zelf ook wel bedenken waarom,’ reageer ik, waarna ik langs hem wil stappen. Hij zet een stap opzij en verspert opnieuw mijn weg.

‘Thomas,’ sis ik.

‘Doe alsof ik dom ben,’ spoort hij me aan de reden hardop te zeggen.

‘Het ligt niet aan jou, het ligt aan mij,’ glimlach ik liefjes en het is grotendeels waar. Ik ben zelf niet meer in staat tot sociale interacties, dat heeft niets te maken met zijn opdringerige persoonlijkheid. Ik maak een schijnbeweging, alsof ik naar links stap, maar loop dan snel langs zijn rechterkant om hem heen en twee deuren later bereik ik mijn woning. Thomas staat nog op de plek waar ik hem heb achtergelaten, als ik mijn deur heb geopend en me omdraai.

‘Julia, wil je iets voor me doen?’ vraagt hij. Ik kijk hem vragend aan en hij kantelt zijn hoofd iets naar rechts, voordat hij zijn verzoek uitspreekt.

‘Bel je moeder terug.’

Langzaam knik ik, waarna ik de deur sluit.

Hoofdstuk 3

De zonnestralen prikken in mijn ogen en ik vervloek mezelf omdat ik de voorgaande dag niet de moeite heb genomen mijn gordijnen te sluiten voordat ik mezelf op het bed stortte. Oké, er was weinig tijd tussen het moment van binnenkomen en het op bed storten om de gordijnen dicht te doen, maar nu ik weer wakker ben, baal ik ervan. Ik knijp mijn ogen dicht en draai me nog een keer om, als mijn telefoon gaat. Ik graai naar mijn jas, die naast mijn bed op de grond ligt en pak het toestel eruit. Mijn moeder. Nu ben ik normaal niet zo streng in het houden van beloftes aan totale vreemden, maar iets spoort me aan om op te nemen en dus schuif ik naar rechts en breng ik de telefoon naar mijn oor.

‘Hoi mam,’ groet ik haar.

‘O, lieverd,’ zucht mama. Ik hoor de opluchting zo helder als de woorden die ze uitspreekt en een schuldgevoel maakt zich van me meester.

‘Sorry dat ik niet eerder teruggebeld heb,’ zeg ik daarom. ‘Ik had het... druk.’

‘Het geeft niet, liefje. Hoe gaat het met je?’

‘Oké.’ Een leugentje om moeders bestwil doet niemand kwaad, toch?

‘Lig je nog in bed?’

‘Ja,’ reageer ik. Mama kent me te goed. ‘Hoe gaat het met jou?’

‘Ook oké, lieverd.’ Blijkbaar denkt zij ook dat een leugentje om bestwil geoorloofd is in deze situatie. Ik hoor aan haar stem dat ze nog steeds elke dag huilt en het doet me pijn om te bedenken dat ik al twee weken geen traan meer heb gelaten. Wat dat betreft gaat het echt “oké”.

‘Lukt het een beetje om je studie weer op te pakken?’ Ah ja, de reden dat ik terug ben gegaan naar mijn huis in de stad. Ik heb mijn ouders gezegd dat ik zo snel mogelijk mijn studie wilde hervatten, omdat ik bang was te veel achter te lopen. In feite kan het me helemaal niets schelen of ik achterloop of niet, ik kon simpelweg niet langer in dat huis zijn. Elke ochtend moest ik langs de deur lopen

waarachter Julian gestorven was, wetend dat de kamer er nog precies zo uitzag als voordat hij dood was, afgezien van de nieuwe kleur van het tapijt. Ik ben blij dat ik in de stad ben, maar studeren... Nee.

‘Een studiegenoot heeft aangeboden me te helpen met statistiek,’ antwoord ik, volledig naar waarheid.

‘O, dat is fijn,’ zegt mama en ze klinkt opgelucht. ‘Wat lief dat ze je willen helpen.’

‘Ja, maak je geen zorgen, mam.’ Ik probeer geruststellend te klinken.

‘Dat kan ik helaas niet beloven,’ reageert ze, en ik hoor de voorzichtige glimlach door de telefoon heen. ‘Julia, je vader en ik willen je uitnodigen om dit weekend bij ons te komen eten. We zouden je erg graag weer even zien.’

Ik slik en draai me om in bed, terwijl ik een smoesje probeer te bedenken om er onderuit te komen.

‘Zaterdagavond?’ vraagt mama.

‘Dan heb ik een feestje,’ herinner ik me opeens, blij dat ik geen smoes hoeft te bedenken. Ik weet dat ik ergens voor uitgenodigd ben en was niet van plan om te gaan, maar een aanwezigheid op Facebook is genoeg om m’n moeder te doen geloven dat ik er ben geweest.

‘O.’ Ik voel een steek in m’n borst bij de stilte die valt en ik wil iets doen om het goed te maken.

‘Anders volgend weekend? Dan kunnen we misschien hier ergens uiteten,’ stel ik voor.

‘Oké lieverd, dat klinkt goed.’

‘Ik moet nu ophangen, ik ga zo opstaan,’ zeg ik.

‘Natuurlijk, ik wil je niet ophouden. Laat je af en toe wat van je horen?’ vraagt ze. Het klinkt haast smekend en ik stem meteen in.

‘Ik hou van je.’

‘Ik ook van jou.’ Ik leg mijn telefoon op het nachtkastje en draai me nog een keer om, waarna ik mijn ogen sluit.

Als ik opnieuw wakker word, heb ik moeite met opstaan. De voorgaande dag heeft iets met me gedaan, maar ik kan niet precies achterhalen wat het is. Ik draai me op mijn rug en staar naar het plafond, terwijl ik de gebeurtenissen nog eens de revue laat passeren. Als ik opnieuw de koplampen zie naderen, weet ik wat het is. Angst.

Ik ben geschrokken. Van mezelf, van de situatie. Van hoe makkelijk ik voor de trein ben gaan staan en simpelweg wachtte tot het allemaal stopte. Ik ril, sta op, neem een snelle douche en trek mijn kleren aan. Gehuld in mijn jas, loop ik vervolgens naar buiten.

Terwijl ik doelloos door de stad slenter, passeer ik een kleine kiosk, waar ik een broodje koop en zonder echt na te denken begeef ik me richting het kerkhof. De plek waar mijn broer begraven ligt is een plek waar ik niet graag, maar sinds een maand geleden wel vaak, kom. Ik passeer wat grafstenen, tot ik stilsta bij die van mijn broer. Het is zo deprimerend om hier te zijn, maar ik merk dat ik inmiddels geen verschil meer ervaar in mijn emoties op het kerkhof of elders in de wereld. Ik hurk voor de steen en leg mijn hand er even op, terwijl beelden van Julian en herinneringen aan ons samen mijn brein overnemen. Ik sluit mijn ogen en haal diep adem, waarna ik in kleermakerszit voor het graf ga zitten en het broodje uit mijn tas haal. Terwijl ik het opeet, praat ik met Julian. Niet hardop, maar in mijn hoofd. Ik realiseer me na een tijdje dat het gesprek niet alleen eenzijdig, maar ook eentonig is. Het enige wat ik hem vraag is waarom, en de frustratie over het gebrek aan een antwoord doet me opstaan en weglopen van zijn graf. In plaats van weer richting huis te gaan, loop ik richting de rivier en beland uiteindelijk midden op de brug die twee delen van de stad met elkaar verbindt.

Ik staar naar het water en sta stil. Achter me razen de auto's voorbij en een man met een hond passeert me op het trottoir. Met mijn hand op de reling hurk ik voorzichtig, waarna ik tussen twee spijlen van de brug ga zitten. Mijn voeten bungelen ongecontroleerd boven het water en ik kijk naar beneden. De afstand tot het water is niet zo groot. Opeens spookt er een beeld door mijn hoofd van

mensen die zelfmoord plegen door van een brug te springen. Waaraan sterf je dan? Is het de impact als je het water raakt, of verdrink je door de stroming? Wordt je lichaam aangetast door de impact en ontnemt dat je de kracht om te zwemmen, waardoor je verdrinkt? Ik frons terwijl ik naar beneden kijk en schrik op als ik een stem naast me hoor.

‘Het enige wat er gebeurt als je hieraf springt, is dat je nat wordt. De afstand is niet groot genoeg om dodelijk te zijn,’ zegt Thomas, terwijl hij rustig naast me komt zitten. Ik kijk hem met grote ogen aan. Wát doet hij hier?

‘Volg je me?’

‘Ik denk dat je slim genoeg bent om je eigen conclusies te trekken uit mijn aanwezigheid,’ reageert hij mysterieus. Hij steekt een sigaret op en kijkt me zijdelings aan. De conclusies die ik trek zijn één; dat hij me al achtervolgt sinds mijn huis, twee; dat hij dus denkt dat ik nog steeds zelfmoord wil plegen en drie; dat hij geen leven heeft.

‘Er zijn genoeg mogelijkheden om zelfmoord te plegen in mijn kamer hoor,’ merk ik daarom op.

‘Waarom zeg je dat?’ vraagt Thomas nieuwsgierig en ik zucht, omdat ik opnieuw klink alsof ik suïcidaal ben.

‘Omdat je me achtervolgt uit angst dat ik mezelf iets aan doe. Maar er zijn meerdere wegen die naar Rome leiden en je kunt niet op elke weg politieagent gaan spelen.’

Thomas glimlacht en neemt een trekje van zijn sigaret.

‘Welke manieren heb je nog meer overwogen dan?’ vraagt hij na een korte stilte.

‘Geen,’ antwoord ik eerlijk. Alleen het feit dat ik nadenk over verschillende mogelijkheden, betekent nog niet dat ik een van die mogelijkheden overweeg.

‘Hm hm,’ knikt Thomas.

‘Je gelooft me niet?’ vraag ik verbaasd. ‘Je kent me niet eens.’

‘Je leek gisteren behoorlijk besluitvaardig.’

Ik staar zwijgend naar het water onder ons en schud mijn hoofd. Hij weet niet

waar hij het over heeft. Ik weet dat ik geen zelfmoord wil plegen, ik wil alleen weten waarom Julian het heeft gedaan. Ik wil weten wat hem ertoe gedreven heeft en ik vraag me af of hij in dezelfde staat rondliep als ik in de dagen voor zijn zelfmoord. En zo ja, waarom is dat me dan niet overgekomen?

Ik slik en kijk even opzij. Thomas drukt zijn sigaret uit tegen een van de spijlen van de reling en haalt zijn telefoon, portemonnee en sleutels uit zijn broekzak.

‘Hé,’ zeg ik verontwaardigd, als hij mijn tas pakt en het er zonder pardon in stopt. Vervolgens trekt hij zijn jas uit en ik kijk fronsend naar zijn handelingen. Hij pakt met twee handen twee van de spijlen vast en laat zich naar beneden zakken.

‘O mijn god, wat doe je?!’ vraag ik geschrokken, terwijl ik opspring uit mijn zittende positie en zijn arm vastpak in een poging hem tegen te houden. Ik kijk met grote ogen naar de jongen die voor me boven het water bungelt. Hij kijkt me aan met een brede grijns en mijn hart bonst in mijn keel. Dan laat hij los en ik voel hem uit mijn hand glippen. Een machteloos gevoel overvalt me en ik ben meteen terug in de deuropening van mijn broers kamer. Het moment waarop ik wachtte tot hij gewoon weer begon met ademen duurde eeuwen, maar ik had geduld, want ik had diepgewortelde hoop dat hij gewoon nog leefde. Dit keer heb ik een stuk minder geduld en zodra ik naar beneden kijk en zie dat Thomas in het water gaat verdwijnen, word ik opnieuw verlost van een startblok, dit keer door het geluid van de plons in de rivier onder me. Alleen nu ben ik niet binnen twee seconden op de plaats van bestemming. Ik begin te rennen. Ik ren zo hard als ik kan naar het einde van de brug en eenmaal daar zoek ik wanhopig naar een weg naar beneden. Ik neem natuurlijk niet de snelste en zeker niet de makkelijkste route, maar de route die op het oog het kortst lijkt. Ik klauter langs een steil pad naar beneden en als ik eenmaal aan de waterkant sta, zie ik nog net hoe Thomas een eindje verder op de kant klimt en zittend het water uit zijn haren schudt, voordat ik de kans heb het water in te springen. Hij kijkt omhoog, naar de plek waar we zojuist gezeten hebben en het voelt alsof de lucht uit mijn

longen geslagen wordt. Ik haal snel en oppervlakkig adem en mijn lichaam trilt. Op dat moment hoort Thomas me en hij kijkt om naar de plek waar ik sta, waarna hij glimlacht en opstaat. Maar zijn glimlach verdwijnt als hij mijn gezicht ziet en hij loopt op me af.

‘Julia? Wat is er? Je ziet bleek.’

Hij legt zijn hand op mijn schouder en ik duw hem weg. Mijn ademhaling is nog steeds onregelmatig en ik zie rood. Rood van het tapijt in de kamer van mijn broer, rood van mijn handen, nadat ik zijn hand had vastgepakt, rood van mijn lievelingsspijkerbroek, maar nu ook rood van woede. Hoe durft Thomas me opnieuw in die positie te plaatsen? Het voelt alsof ik die dag opnieuw ervaar en ik wil dat het stopt. Ik wil dat de herinneringen stoppen en ik wil antwoord op mijn vraag. Het is verdomme maar één vraag, een simpele vraag, waarom kan ik er geen antwoord op vinden? Waarom is alles opeens zo verdomd moeilijk?

‘Julia?’ vraagt Thomas fronsend en ik schud mijn hoofd.

‘Laat me met rust,’ weet ik uit te brengen, waarna ik wegloop. Ik weet niet of hij me volgt, maar ik begin te rennen. Ik dacht dat ik geen adem meer over had, maar toch lukt het me nu om een stuk te rennen en zodra ik weer in de buurt van het centrum ben, stop ik.

Hoewel de situatie hetzelfde leek, was de uitkomst totaal anders. Toen Thomas uit mijn handen glipte voelde ik weer diezelfde machteloosheid en toen ik hem zag vallen voelde ik me verdoofd, totdat hij onder het donkere water verdween en ik alleen nog maar kon denken aan de mogelijke manieren waarop het af kon lopen. Waar Julians verhaal eindigde in dood, eindigde die van Thomas in leven en klom hij doodleuk op de kant. Hij deed het voor de grap en ik voel de tranen in mijn ogen branden bij dat besef. Ik vind het niet grappig.

Ik haal diep adem en als ik weer een beetje bijgekomen ben, loop ik verder, op weg naar het café waar ik altijd lunchte met Julian. Zodra ik binnen ben, voel ik me iets kalmer. Er is een tafeltje bij het raam vrij en ik strijk neer op het bankje. Het is erg rustig in het café en als de serveerster bij mijn tafel aankomt, bestel ik een kop verse muntthee. Ik staar een tijdje uit het raam en voel de stress

langzaam mijn lichaam verlaten, hoewel mijn gedachten nog steeds niet op orde zijn. Misschien kan ik wat schrijven, maar al snel schuif ik dat idee aan de kant en blijf gewoon voor me uit kijken. Ik weet niet hoeveel tijd er verstreken is, maar als ik begin aan mijn derde kop muntthee, schuift Thomas opeens in het bankje tegenover me. Ik kijk hem even verbijsterd aan en schud mijn hoofd.

‘Ongelooflijk,’ mompel ik. Ik constateer dat hij thuis is geweest om schone kleren aan te trekken, maar ik kan niet bedenken hoe hij weet waar ik ben en inmiddels vind ik het meer dan vervelend. Ik vind het ronduit irritant en haast een beetje eng.

‘Je hebt mijn spullen nog,’ zegt hij, terwijl hij me onderzoekend aankijkt. Ik frons even, maar herinner me dan wat hij bedoelt en ik vis zijn portemonnee, telefoon en sleutels uit mijn tas.

‘Was moeilijk binnenkomen zonder deze jongens,’ glimlacht Thomas, terwijl hij de sleutels voor mijn neus laat bungelen. Ik kijk hem stoïcijns aan en zijn glimlach verdwijnt. Hij pakt zijn telefoon en houdt deze tussen duim en wijsvinger omhoog.

‘GPS,’ legt hij uit. ‘Ik heb thuis op m’n computer opgezocht waar de telefoon was - waar jij was.’

‘Wauw, oké,’ knik ik. Ik voel me een beetje stom dat ik net stiekem even gedacht heb dat hij een enge stalker was. Ik kijk hem aan en vraag me af waarom hij me opzoekt. Ik bedoel, nu is de reden duidelijk, want hij wil zijn spullen terug, maar vanochtend? En hij hoefde me gisteravond ook niet te volgen.

‘Heb je je moeder gesproken?’ vraagt hij opeens. Als ik knik glimlacht hij tevreden.

‘Wat gebeurde er nou net, bij de brug?’ vraagt hij vervolgens en ik kijk hem ongelovig aan.

‘Wat bedoel je “wat gebeurde er”?’ frons ik verontwaardigd. ‘Je springt van een *fucking* brug af en doet me denken dat je dood bent.’

‘Ik zei toch dat de brug te laag was om schade aan te richten,’ reageert Thomas hoofdschuddend. ‘Het was voor de lol.’

Ik kijk hem aan alsof hij me een klap in mijn gezicht heeft gegeven en hij fronst bij mijn reactie. Lol? Het was voor de lol?!

‘Je hebt een verknipt gevoel voor humor,’ constateer ik hardop. Hij glimlacht en legt uit het niets zijn hand op de rug van de mijne.

‘Ik ben een adrenalinejunkie, weet je nog?’ knipoogt hij. Ik kijk van zijn gezicht naar zijn hand op de mijne en hoewel hij ziet waar ik naar kijk, haalt hij zijn hand niet weg. Na een diepe ademhaling, draai ik mijn hand langzaam om en hij pakt me vast. Ik voel dat ik hetzelfde doe en sluit mijn ogen, terwijl ik de brok in mijn keel wegslik. Met zijn andere hand bedekt hij de rug van mijn vastgehouden hand en hij wrijft zachtjes heen en weer. Ik wil mijn ogen niet openen, want ik ben bang dat de gesloten oogleden het enige zijn wat de tranen nu nog kan tegenhouden en ik verstevig mijn grip op zijn hand, waarna hij hetzelfde doet. Het is zo’n lief gebaar en hoewel ik mijn ogen dicht heb, weet ik dat hij naar me kijkt. Mijn adem stokt op het moment dat ik een traan over mijn wang voel rollen en zijn stem doorbreekt de stilte.

‘Julia, ik weet dat ik je niet ken, maar ik maak me zorgen om je. Praat met me.’

Hij schuift op het bankje naast me, terwijl hij al die tijd mijn hand vasthoudt en zonder iets te zeggen slaat hij een arm om me heen. Een snik ontsnapt uit mijn keel en met dat geluid verdwijnt mijn hele façade. Ik breek opnieuw, zoals ik brak toen ik Julian vond en Thomas houdt me stevig vast. De steun voelt krachtiger dan toen mijn vader me omhelsde in de slaapkamer terwijl het lijk afgevoerd werd en ik besef dat dit komt omdat Thomas de pijn zelf niet ervaart, zoals mijn vader deed op dat moment. Ik voel hoe mijn schokkende lichaam zich tegen hem aan drukt en ik verberg mijn gezicht tegen zijn borst.

‘Het is oké,’ fluistert Thomas, terwijl hij mijn hoofd vasthoudt en langzaam door mijn haren woelt. Het voelt fijn. Hij voelt fijn. En ik ken niemand die in deze situatie gereageerd zou hebben zoals hij doet. Het voelt alsof hij me al jaren kent, in plaats van een halve dag. Vreemd.

‘Je schrok van mijn actie, het spijt me,’ gaat hij verder. Zijn woorden klinken

sussend en ik voel hoe mijn hartslag langzamerhand wat daalt.

‘Ik weet niet waarom,’ vervolgt hij. ‘Maar het spijt me. Het is niet erg om te huilen.’

Die woorden ontwaken een nieuwe stroom tranen en ik probeer met man en macht mijn geluiden onder controle te houden, want ik ben me er terdege van bewust dat ik midden in een café zit op klaarlichte dag. Het duurt lang, te lang, voordat ik mezelf weer een beetje onder controle heb en uiteindelijk stoppen de tranen langzaam maar zeker. Ik leun uitgeput tegen Thomas aan en blijf mijn hoofd verstoppen in zijn omhelzing. Ik wil niet dat hij de ravage op mijn gezicht ziet, maar ik kan hier niet eeuwig blijven zitten. Als ik een klein beetje beweeg laat hij me meteen los, waarna hij een lok uit mijn gezicht strijkt en even kort glimlacht.

‘Lucht dat op?’ vraagt hij zachtjes, terwijl hij nadenkend naar me kijkt. Ik denk even na en knik, want het lucht inderdaad iets op. Het is al te lang geleden dat ik gehuild heb en ook dat was iets wat me beangstigde. Ik voelde me leeg, en nu ik de emoties weer ervaar, is het erg moeilijk te beslissen welke van de beide scenario’s mijn voorkeur geniet. Ik weet echter dat ik niets te kiezen heb. Het enige wat ik kan doen, is lijdzaam deze hel doorstaan. Ik wrijf onder mijn ogen in een poging verdwaalde tranen te verwijderen, maar inmiddels zijn mijn wangen droog.

‘H-het spijt me,’ stamel ik, terwijl ik wat afstand neem. Hij laat de hand die bleef hangen tegen de zijkant van mijn gezicht zakken en schudt zijn hoofd.

‘Zeg dat alsjeblieft niet. Het is niet erg.’

‘Ik ken je niet eens,’ frons ik verward. Ik ben niet het type dat haar hart uitstort bij een wildvreemde en toch is dat in feite wat ik nu gedaan heb.

‘Dat doet er niet toe,’ reageert Thomas. Ik slik en wrijf nog een keer nutteloos onder mijn ogen, waarna ik mijn blik over de tafel laat glijden. Mijn kop thee zal inmiddels wel koud zijn geworden en ik graai in mijn tas naar mijn portemonnee. Ik wil naar huis. Thomas staat op als hij ziet dat ik mijn portemonnee heb gepakt en zet een stap opzij zodat ik eruit kan. Ik pak een

briefje van tien euro en leg deze op tafel, waarna ik achter hem aan naar buiten loop. Eenmaal daar staat hij even stil en hij pakt mijn hand, waarna we richting mijn huis lopen. Ik ben nog steeds aan het bijkomen van mijn instorting, maar ondertussen denk ik na over wat ik Thomas wil vertellen. Ik weet dat hij nieuwsgierig moet zijn naar de oorzaak van mijn tranen en ik wil ergens ook dat hij het weet, maar ik weet niet of ik het over mijn hart kan verkrijgen om het uit te spreken.

‘Ik had een tweelingbroer,’ fluister ik. Hij kijkt me meteen aan, maar ik kijk recht vooruit. Ik kan het medelijden in zijn blik nu niet aan. Hij snapt de hint en kijkt ook weer voor zich, terwijl hij doorloopt. Ik ben nog aan het nadenken over mijn volgende woorden als zijn geduld opraakt.

‘Had?’

‘Hij heeft zelf...’

‘O,’ zucht Thomas geschrokken. ‘Wanneer?’ vraagt hij vervolgens voorzichtig.

‘Drieëndertig dagen geleden.’ Ja, ik tel. Ik weet daarnaast dat het vier uur en ongeveer veertig minuten geleden was, naast de dagtelling. Thomas knijpt zachtjes in mijn hand en ik slik.

‘Ik heb hem gevonden,’ ga ik verder, maar meteen word ik overvallen door de kleur rood. Mijn blik valt op een verkeersbord met een rode rand eromheen, iemand die ons passeert draagt een rode jas en als we langs de Mediamarkt lopen kijk ik de andere kant op.

‘Jezus, Julia,’ zegt Thomas, waarna hij pardoes stilstaat en me in zijn armen neemt.

‘Nee, doe niet, dan moet ik weer huilen,’ probeer ik te zeggen, maar mijn stem wordt afgekapt als mijn hoofd zijn leren jas raakt en hij schudt zijn hoofd.

‘Dat geeft helemaal niets.’ Zijn sterke armen om me heen brengen me bijna tot m’n knieën, alsof ik gewoon kan opgeven als hij bij me is, maar ik moet een poging doen om sterk te zijn. Het feit dat ik vandaag weer heb gehuild is in mijn ogen verbetering van de huls die ik de afgelopen twee weken ben geweest.

Verbetering is goed.

Uiteindelijk laat Thomas me los en kijkt me aan. Ik knipper mijn verse tranen weg en als hij mijn hand weer heeft gepakt, lopen we verder.

Thomas moet veel vragen hebben, maar ik ben dankbaar dat hij ze niet stelt. Hij laat me alleen met m'n gedachten en als we aankomen bij mijn huis, haal ik de sleutels uit mijn tas. Thomas graait in mijn jaszak en ik voel een huivering als hij mijn zij aanraakt. Hij houdt mijn telefoon omhoog en ik ontgrendel hem met mijn vingerafdruk zonder vragen te stellen, waarna hij zijn nummer opslaat.

‘Bel me,’ drukt hij me op het hart. ‘Als er iets is, als je op het punt staat iets stoms te doen, als je eenzaam bent of als je gewoon met iemand wilt praten. Of zwijgen. Bel me, oké?’

‘Oké,’ knik ik langzaam. Hij stopt de telefoon weer in mijn jaszak en legt zijn hand tegen mijn wang, terwijl hij met zijn duim over mijn jukbeenderen strijkt. Ik voel mijn hart sneller kloppen en sluit mijn ogen, terwijl ik mijn gezicht in zijn hand laat rusten. Als hij een zacht kusje op mijn wang drukt, stopt mijn adem en ik open mijn ogen op het moment dat hij mijn gezicht langzaam loslaat.

‘Ik ga,’ fluistert hij, waarna hij een stap achteruit doet en zich omdraait om weg te lopen. Ik kijk hem na, maar steek dan mijn sleutel in het sleutelgat en loop naar binnen. Eenmaal in mijn kamer loop ik rechtstreeks naar mijn bed en ik laat me erop vallen, waarna ik opnieuw overgenomen word door golven van verdriet en ik huil. Ik huil opnieuw al het vocht uit mijn lichaam, zoals ik heb gedaan in die eerste dagen na zijn dood en ik vraag me af waar het verdriet zich al die tijd verstopt heeft.

Als ik wakker word is het donker in de kamer en de klok duidt aan dat het midden in de nacht is. Ik heb lang geslapen en hoewel het genoeg zou moeten zijn om mijn energie te herstellen, heb ik de fut niet om op te staan. Het is toch nacht, wat zou ik moeten doen? Ik draai me om en staar naar het plafond, terwijl ik me uitrek. Vervolgens maak ik mezelf weer klein en kruip weg onder de dekens. Een herinnering aan de laatste keer dat Julian bij me was komt

bovendrijven en ik zie hem weer op een luchtbed naast mijn bed liggen. We waren klaar om te slapen en zwegen al tien minuten terwijl we beiden moeite deden om daadwerkelijk in slaap te komen.

‘Ik heb een raadsel,’ zei hij uit het niets. Geen “slaap je al?” of “ben je nog wakker?”. Julian kende mij, ik kende hem. We wisten beiden dondersgoed dat de ander nog wakker was. Ik keek over de rand op hem neer en was benieuwd naar zijn raadsel.

‘Oké, stel: een man loopt door een jungle. Hij komt uit bij een brug en daar staat een bord. Op het bord staat: “waarschuwing, maximaal één persoon.”’

Hij zwijgt, alsof ik al iets heb om over na te denken en gaat dan verder.

‘Hij kijkt naar het bord, loopt de brug op en de brug zakt in elkaar. Wat is er gebeurd?’ vraagt hij met een brede grijns. Ik hou van raadsels en hij wist dit. Hij wist dat ik lang over zoiets na zou kunnen denken voordat ik zou zwichten en het antwoord aan hem zou vragen en ook nu begon ik hem met vragen te bombarderen over wat er gebeurd zou kunnen zijn in dit scenario. Was er een tweede persoon? Nee. Was de brug defect? Nee. Was er een fout gemaakt op het bord? Nee.

‘Was de man dan verdomme zwanger?’ vroeg ik na een kwartier raden.

‘Nee,’ lachte Julian.

‘Geef me een hint,’ bromde ik verslagen.

‘Oké...’ Hij dacht even na. ‘Als de man het bord niet had gelezen, had hij moeiteloos over de brug kunnen lopen.’

Ik keek hem fronsend aan en dacht hierover na.

‘Dat slaat nergens op,’ concludeerde ik, waarna ik me terug op het bed liet vallen. ‘Dit is een foutief raadsel, ik stop.’

Met een luide lach ging hij rechtop zitten, zodat hij me aan kon kijken.

‘Zal ik het zeggen?’

‘Nee,’ piepte ik. Ik dacht nog even na, maar het leek nergens op te slaan en dus veranderde ik mijn nee een minuut later in ja. Julian keek me grijnzend aan en wachtte even, om de spanning te verhogen, voordat hij zei:

‘Een gewaarschuwd mens telt voor twee.’

Hij lachte luid om zijn eigen grap en ik lachte met hem mee.

Met het geluid van dit denkbeeldige gelach val ik uiteindelijk langzaam weer in slaap.

De volgende dag lig ik grotendeels in bed. Ik sta tegen het begin van de avond op om te douchen en mijn maag rammelt van de honger. Ik voel me leeg en futloos. Het gebrek aan energie is niet verrassend gezien de kleine hoeveelheid voedsel die ik gegeten heb de afgelopen twee dagen, maar het irriteert me. Ik doe een poging daar mijn mentale staat ook aan toe te rekenen, maar ik weet dat die niet zal verbeteren als ik iets eet. Ik zal me echter wel iets beter voelen en dus trek ik mijn grijze joggingbroek aan en ik verhul mijn bovenlichaam in een donkergroen shirt. Een pot mayonaise, een halfvolle pot appelmoes en twee tomaten. Dat is de inhoud van mijn koelkast. Ik pak de appelmoes en kijk naar de berg afwas die zich verzameld heeft op het aanrecht. Met tegenzin vis ik er een lepel uit en ik was hem af, waarna ik uit de pot begin te lepelen. Ik leun tegen het aanrecht en zucht, terwijl ik voel hoe de tranen me nader staan dan het lachen.

Op dat moment gaat de bel. Ik verwacht niemand; ik verwacht de laatste tijd eigenlijk nooit iemand. De bel gaat feitelijk nooit meer. Ik ben even bang dat het mijn ouders zijn, maar vermoed niet dat zij zomaar op de stoep zullen staan en terwijl ik naar de deur loop denk ik al te weten wie het wel is. Ik strijk even met mijn hand door mijn natte haren en wrijf onder mijn ogen voordat ik de deur open.

‘Hé,’ groet Thomas me. Hij lijkt niet verbaasd te zijn door mijn slonzige verschijning en als hij het al is, is het niet aan hem te zien. Ik groet hem terug en mijn blik valt op een papieren tas die hij in zijn handen heeft.

‘Ik heb Chinees gehaald,’ kondigt hij aan. Voor ik iets kan zeggen stapt hij naar binnen en ik schaam me nu al voor de stapels kleding die verspreid liggen door mijn kamer en voor de afwas die over een paar dagen zelf de kamer uit zal

lopen.

Ik doe de deur achter hem dicht en hij loopt naar mijn kamer alsof hij weet waar het is, maar ik beredeneer dat het is omdat het de enige deur is die open staat en zichtbaar is vanuit de hal.

‘Ik weet niet waar je van houdt, dus ik heb zo’n menu gedaan. Tjap Tjoy, Foe Jong Hai en Babi Pangang. O en mini loempia’s. En saté. En als toetje gebakken banaan,’ glimlacht hij. Hij zet de tas op mijn tafel en begint zonder afkeurende blik wat bordjes op te stapelen. Ik kijk even toe vanuit de deuropening, maar sluit deze bij het besef dat hij op korte termijn nergens heen gaat. Ik loop terug naar het aanrecht, waar ik mijn pot appelmoes weer oppak, terwijl Thomas zich thuis waant in mijn kamer. Hij begint twee borden af te wassen, terwijl ik een hap appelmoes neem en hij kijkt me even zijdelings aan.

‘Is dat je avondeten?’ vraagt hij. Ik trek de lepel langzaam uit mijn mond en kijk hem nadenkend aan, waarna ik mijn hoofd schud.

‘Nee, dat,’ reageer ik, wijzend naar de bakjes die hij uitgestald heeft op mijn tafel. Hij glimlacht en gaat rustig door met de rest van de afwas, terwijl ik de appelmoes oplepel en daarna wat servies afdroog. Hij zegt niet veel en hoewel ik het de eerste vijf minuten ongemakkelijk vind, ben ik hem er daarna dankbaar voor. Ik zet wat glazen en borden terug in de kast, dek de tafel en terwijl Thomas een doekje over het aanrecht haalt, open ik de tas gevuld met voedsel en de geur die eruit komt doet me duizelen van de honger. Nu ik weer een beetje rondloop, merk ik pas hoeveel trek ik eigenlijk heb en zodra ik aan tafel ga zitten, voegt Thomas zich bij me. Terwijl ik wat bakjes open en een klein buffet creëer op mijn bord, kijk ik hem aan.

‘Stond je vanochtend lang te wachten?’ vraag ik hem. Hij kijkt me glimlachend aan, maar schudt zijn hoofd ten teken dat hij vandaag betere dingen te doen heeft gehad dan voor mijn huis staan wachten tot ik naar buiten kom. Ergens ben ik hier blij mee, want het feit dat hij een leven heeft, zorgt ervoor dat ik iets minder overtuigd ben dat hij uiteindelijk een stalker zal blijken te zijn. Ik bijt een stukje kip van de satéprikker en nu we eenmaal beginnen te eten, voel ik

de drang om iets te zeggen langzaam toenemen. Thomas kijkt rustig mijn kamer rond terwijl hij eet en zijn blik blijft hangen op een doos in de hoek. Ik zucht zachtjes, maar haal opgelucht adem als zijn blik weer verder dwaalt.

‘Studeer je psychologie?’ vraagt hij, als hij wat van de titels van mijn boeken leest.

‘Ja,’ antwoord ik. ‘Ik zit in het derde jaar.’

‘Er is een theorie die ik altijd heel interessant heb gevonden,’ begint hij opeens. Ik kijk hem aandachtig aan, terwijl ik een hap rijst naar binnen schuif en hij leunt achterover, opeens niet meer geïnteresseerd in het eten op zijn bord.

‘Als je op een drukke straat loopt en een hartaanval krijgt, is er minder kans dat iemand je helpt dan wanneer je in een rustige straat loopt waar maar een enkeling je passeert.’

‘Klopt,’ knik ik. ‘*Pluralistic ignorance.*’

‘O, heet het zo? Ik dacht diffusie van de verantwoordelijkheid.’

‘Komt neer op hetzelfde. Je kunt beter een iemand aanspreken, dan in het algemeen roepen om hulp.’

‘Ja, want iedereen loopt langs je en iedereen ziet dat verder niemand iets doet, dus denken ze dat er wel niets aan de hand zal zijn. Alsof die mensen dat weten,’ fronst Thomas. ‘Ik begrijp daar dus echt niets van.’

‘Mensen zijn egoïstisch,’ merk ik op.

‘Ja, is dat je psychologische verklaring voor dit fenomeen?’ vraagt Thomas lachend. Hij gaat weer wat rechter zitten en neemt een hap van zijn eten.

‘Nee,’ reageer ik. ‘Maar het is zo. Mensen denken alleen maar aan zichzelf.’

‘Hm,’ twijfelt Thomas. ‘Ik weet niet of dat echt zo is.’

‘Noem iets wat jij hebt gedaan, puur en alleen voor een ander. Geen enkel egoïstisch motief.’

‘Ik heb vandaag vijf euro aan een zwerver gegeven,’ zegt Thomas meteen.

‘En dat gaf *jou* een goed gevoel,’ merk ik op. Thomas kijkt me met samengeknepen ogen aan.

‘Dat is waar,’ geeft hij met tegenzin toe. ‘Mijn moeder is vroeger wel eens

thuisgebleven van feestjes om voor mij te zorgen als ik ziek ben.’

‘Het is ook in haar belang als haar genen blijven leven.’

‘Dat klinkt wel heel klinisch,’ fronsd Thomas afkeurend.

‘*Survival of the fittest,*’ reageer ik schouderophalend. ‘En daarnaast is liefde altijd een uitzondering, denk ik.’

‘O ja?’

‘Ja. Want vanuit een egoïstisch oogpunt zou Julia - van Romeo en Julia - wel een heel dom blondje zijn geweest. Hoewel ze zichzelf een gebroken hart heeft bespaard, is het niet in je eigen voordeel om te sterven.’

‘Dat klopt,’ zegt Thomas, terwijl hij me veelzeggend aankijkt. Ik bijt op mijn lip, beseffend welke wending het gesprek neemt en schud zuchtend mijn hoofd.

‘Ik heb net jouw afwas gedaan,’ gaat Thomas verder. ‘Dat was onzelfzuchtig van me.’

Ik kijk hem voor een moment aan en hij glimlacht alsof hij gewonnen heeft. Ik sta bijna op het punt om te zeggen dat het is omdat hij er mijn gezelschap voor terug krijgt, maar ik weet dat dat niet iets is waar op dit moment veel waarde aan te hechten valt en dus gooi ik het over een andere boeg.

‘Ik heb eergisteren je pizza betaald: je stond bij me in het krijt.’

‘Ik heb je leven gered, ik sta helemaal niet bij je in het krijt,’ pest hij me en ik kijk hem aan. Ik ben voor een moment terug bij de gedachten die me die middag teisterden en ik sla mijn blik af. Ik heb me afgevraagd of dat iets is waarvoor ik hem dankbaar moet zijn, of juist niet. Het is het toppunt van egoïstisch als ik zeg dat het in ieder geval betekend had dat *ik* van mijn zorgen af zou zijn. Ik weet hoe kapot mijn ouders zouden zijn als ze in een jaar twee kinderen verliezen, laat staan in iets meer dan een maand.

‘Was dat niet onbaatzuchtig? Jou voor die trein weg duwen?’ haalt Thomas me uit mijn gedachten. Ik kijk hem hoofdschuddend aan, want dat was het niet.

‘Je hebt jezelf het trauma bespaard van het zien van een lijk.’

‘Of stukjes van een lijk,’ merkt Thomas droog op en een lachende zucht ontsnapt aan mijn mond.

‘Oké, ik kan leven met de conclusie dat alles wat mensen doen óf egoïstisch is óf uit liefde,’ knikt hij overtuigd. Hij stopt een stukje ei in zijn mond en zucht, waarna hij zich uitrekt en opstaat.

‘Ik zit vol,’ merkt hij op. Ik neem hongerig nog een hap van mijn eten en kijk hoe hij door mijn kamer wandelt. Hij laat zijn vingers langs de ruggen van mijn boeken glijden en leest de titels. Hij pakt er een boek uit, bekijkt de achterkant en zet hem weer terug. Vervolgens loopt hij naar de doos in de hoek. Ik slik als hij me vragend aankijkt.

‘Mag ik?’

Ik knik met tegenzin en keer hem mijn rug toe. Ik ben opeens mijn eetlust kwijt en sta ook op, waarna ik in kleermakerszit op mijn bed ga zitten en toch toekijk hoe hij door mijn spullen neust. Hij houdt een rood jurkje omhoog en legt hem opzij, waarna hij een setje kaarsen opduikt, een bosje neppe rozen, wat sieraden, een dekbedovertrek. Hij kijkt onderin de doos en ziet meer van hetzelfde, waarna hij het er weer instopt en zich naar me omdraait.

‘Ik snap het niet.’

‘Rood,’ verklaar ik, en ik schraap mijn keel. ‘Het is allemaal rood.’

‘Dat zie ik,’ knikt hij. Ik zwijg, onzeker of ik de woorden uit kan spreken zonder opnieuw te breken, maar ik ben blij als hij het zelf bedenkt.

‘Bloed,’ constateert hij. Ik ril en vind het onnodig te knikken. Hij kijkt nog even naar de spullen in de doos, maar zet hem dan terug in de hoek en staat op. Hij lijkt in gedachten verzonken als hij de tafel begint af te ruimen.

Ik voel hoe ik terecht kom in een neerwaartse spiraal. Ik wil opstaan om hem te helpen, maar voel de energie niet. Het enige wat ik echt wil, wat mijn egoïstische ik wil, is onder de dekens kruipen. En het feit dat dát is wat ik diep van binnen wil, beangstigt me en zorgt ervoor dat ik me nog verder wil terugtrekken. Ik laat me achterover vallen terwijl ik luister naar het stromende water van de kraan en ik rek me uit. Mijn ogen vallen dicht en ik zucht onhoorbaar.

Alles is opeens zó moeilijk. Ik ben het type dat vrienden maakt in drie zinnen,

dat praat voordat er tegen mij gepraat wordt en dat zorgt dat een ruimte netjes is als er bezoek komt, in plaats van het bezoek het werk te laten doen. Waar ben ik gebleven? Wat is er met dat deel van me gebeurd? Waarom heeft Julian zelfmoord gepleegd?

De vraag overvalt me, ook al speelt hij onbewust elke dag, elke minuut door mijn hoofd. Ik kan het niet loslaten, want het is niet logisch. Het is niet acceptabel en ik kán het niet accepteren. Het enige wat ik wil, is antwoord op die ene vraag.

De wereld is een verdorven plek.

Ik hoor hoe het stromende water stopt en na wat geritsel voel ik opeens zijn hand om de mijne. Ik hou mijn ogen gesloten, ik weet niet waarom, maar hij trekt me langzaam omhoog en als mijn rug loskomt van het bed, open ik mijn ogen. Hij staat met mijn doos in zijn handen.

'Trek je schoenen aan,' zegt hij. Ik wil vragen waarom, want naast het extraverte type ben ik ook het nieuwsgierige type, maar ik zwijg en doe simpelweg wat hij zegt.

Als ik mijn sneakers heb aangetrokken, geeft hij me mijn jas aan. Hij is al gehuld in zijn eigen jas en ik kijk toe hoe hij het kastje onder mijn wasbak opentrekt. Hij haalt er een fles spiritus uit en gebaart dat ik de kamer uit moet lopen. Ik volg opnieuw als een mak lammetje zijn orders op en ga hem voor naar buiten, waar hij begint te lopen.

'Jij praat niet veel,' merk ik op. Hij kijkt me zijdelings aan met een geamuseerde blik en schudt zijn hoofd.

'Jij wil niet veel praten,' kaatst hij terug. Ik sla mijn armen over elkaar en kijk voor me, in plaats van naast me. Dat is waar. Ik kan er niets tegenin brengen en dus lopen we zwijgend de straat uit. Ik vraag me af waar we heen gaan, maar ik laat me leiden en probeer te genieten van de frisse buitenlucht. Net als ik diep inademen staat Thomas plots stil. Ik draai me om en zie dat we op een pleintje zijn uitgekomen. Hij zet de doos op de grond, pakt er een van de stoffen rozen uit en wenkt me naar hem toe te komen. Hij overhandigt me de roos en voor ik het

goed en wel doorheb spuit hij spiritus over en in de doos. Ik voel iets van een schrikreactie, maar ik vraag me af of dit aan me te zien is, terwijl hij wat spiritus over de blaadjes van de bloem in mijn handen gooit. Ik kijk hem vervreemd aan, hoewel ik begrijp wat hij van plan is en als hij een aansteker uit zijn broekzak haalt, geeft hij deze aan mij. Ik pak hem met trillende handen aan en kijk naar de roos in mijn handen. Er valt een druppel spiritus vanaf en deze belandt in de doos. Er komt een kleine vlam uit de aansteker, die ik onder de bloem houd. Zonder enige moeite reikt het vlammetje naar de bloem en de gloed verspreidt zich razendsnel. Het vuur slokt de rode stof op en het duurt niet lang voordat de warmte zich naar de steel beweegt en de vlammen aan mijn vingers likken. Ik voel het, ik voel dat het me pijn doet, maar het dringt niet door. Ik staar naar het oranje licht en zie hoe mijn duim een zwarte gloed krijgt.

‘Laat los, Julia,’ zegt Thomas. Mijn adem stukt als ik mijn hand open en de roos naar beneden valt, wat onmiddellijk een vlammenzee teweeg brengt. Thomas trekt me een stap achteruit en ik kijk fronsend toe hoe al mijn rode bezittingen in vlammen opgaan. Ik voel iets van verdriet en ik vraag me cynisch af of ik echt zo materialistisch ben. Maar ik weet dat het de symboliek is die me raakt en niet het gemis van een doos met spullen. Hoewel ik wil huilen, vraag ik me af of de tranen sinds vanmiddag weer op zijn, want er komt niets. Ik voel me dof en leeg en laat geen traan.

‘Ik...’ begin ik, op het moment dat mijn gedachten afdwalen naar de vraag hoe dood door verbranding zou zijn. Thomas kijkt me vragend aan en ik schud mijn hoofd terwijl ik naar de vlammen kijk. Ik wil dat iets mijn gedachten onderbreekt en ik zoek naar woorden die dat zouden kunnen doen.

‘Ik wil afleiding,’ weet ik uiteindelijk uit te brengen.

‘Oké,’ knikt Thomas. Ik kijk hem aan, terwijl hij zijn aansteker wegstopt en zich omdraait om weg te lopen. Dat is wat ik fijn vind aan die jongen. Geen vragen, geen moeilijk gedoe. Gewoon oké.

Een kwartier later komen we aan bij een café waar verschillende pooltafels

voor de ramen staan. Het ziet er binnen al behoorlijk druk uit en ik kijk nieuwsgierig door het raam naar binnen, maar in plaats van de deur naar het café te openen, loopt Thomas naar een andere deur, naast de ingang van het café. Ik draai me verbaasd om en loop achter hem aan, waarna hij een sleutelbos uit zijn jaszak haalt en de deur opent. Ik wil vragen waar we heen gaan, wat hier is, maar ik loop zwijgend achter hem aan naar binnen en na de deur volgt onmiddellijk een trap. Als we deze opgelopen zijn, komen we in een grote ruimte. Ik zet een voet op de houten vloer en kijk rond. Aan de ene kant van de ruimte bieden twee grote ramen uitzicht over de straat waar we net in stonden, terwijl de andere kant een bakstenen muur is zonder raam. In een van de hoeken staat een grote leren bank, met twee leren stoelen en een televisie. De hoek er tegenover bevat een drumstel, waar een jongen achter zit. Hij kijkt op als we binnenkomen.

‘Thomas, eindelijk. Ik heb je geprobeerd te bellen, man. Paul wil straks in de stad spelen en hij neemt Monica mee als tweede stem,’ zegt hij, waarna zijn blik over mij glijdt. Ik voel dat ik lichtelijk verkleur, vanwege mijn verschijning, die alles behalve charmant is en ik probeer het goed te maken met een flauwe glimlach die mijn ogen niet bereikt.

‘Prima,’ knikt Thomas, terwijl hij door de grote ruimte loopt. ‘Dit is Julia.’ Ik loop naar de jongen toe om zijn hand te schudden en hij stelt zich voor als Max. Thomas verdwijnt om een hoek en als ik hem volg en om de hoek kijk, zie ik een open keuken verschijnen. Thomas houdt vragend een biertje omhoog, die hij net uit de koelkast heeft gepakt en ik schud mijn hoofd. Hij neemt een slok van zijn eigen flesje en loopt glimlachend weer terug, waarna hij zich op de bank laat zakken.

‘Kom je kijken, Julia?’ vraagt Max me, terwijl hij zachtjes met een drumstick op een trommel tikt, wat een rustgevend geluid creëert.

‘Waarnaar?’

‘Ons optreden,’ grijnst Max breed. ‘Thomas, kom op. Je neemt een leuk meisje mee naar huis en hebt niet eens opgeschept over je sexy muzikale talenten?’

Thomas lacht en ik kijk verbaasd opzij. Het is de eerste keer dat ik hem zo

uitgelaten hoor lachen en het geluid raakt me op een manier die mijn brein er nu niet bij kan hebben. Thomas neemt nonchalant een slok van zijn flesje bier en draait zijn hoofd naar mij toe.

‘Ik heb sexy muzikale talenten,’ kondigt hij aan – te laat, volgens Max. ‘We gaan af en toe de straat op en spelen wat deuntjes.’

‘Wauw, jij weet onze *awesomeness* totaal geen eer aan te doen.’

‘Het is iets wat je moet ervaren Maxie,’ glimlacht Thomas. Op dat moment klinkt er een schel geluid door de ruimte en ik beseft dat het een bel is, als Thomas opstaat en richting de ingang loopt. Hij trekt aan een touwtje dat langs de trap naar beneden leidt en ik hoor het slot van de deur openschuiven, waarna ik een vrouwenstem hoor roepen.

‘Zijn jullie klaar om te gaan?’

‘Nee. Kom maar boven,’ reageert Thomas, waarna hij weer naar de bank loopt en naast me gaat zitten.

‘Zal ik je gitaar dan maar alvast pakken, luie hond?’ lacht Max hoofdschuddend. Hij staat op en verdwijnt achter een van de deuren. Thomas kijkt glimlachend toe hoe Max wegloopt en op dat moment komen een jongen en een meisje de trap op.

‘Paul, Monica, dit is Julia. Julia, Paul en Monica,’ stelt Thomas me voor.

‘Hé, alles goed?’ vraagt Paul beleefd, terwijl hij naar me toe komt en mijn hand schud. Laat ik daar maar geen antwoord op geven. Ik glimlach, waarna ik ook Monica’s hand schud. Paul en Thomas beginnen een gesprek over de volgorde van de liedjes die ze vanavond willen spelen en Monica mengt zich al snel in de discussie als ze hoort dat de jongens willen beginnen met een liedje dat zij overduidelijk geen leuke opener vindt.

‘Oké, gitaar: check,’ zegt Max, als hij de ruimte weer binnenkomt met een grote gitaarkoffer in zijn handen. Hij zet hem neer voor Thomas en verdwijnt naar een andere kamer. Terwijl de *setlist* verder besproken wordt komt Max terug met een andere gitaarkoffer, maar deze is zo klein dat er geen daadwerkelijke gitaar in kan zitten.

‘Viool,’ legt Max uit, als hij me ziet kijken en ik knik herkendend.

Ik voel me enigszins op m’n gemak bij deze groep mensen en ik glimlach de enkele keren dat ik oogcontact heb met Thomas, om hem ervan te verzekeren dat ik het naar m’n zin heb. Maar terwijl ik daar zit voel ik dat mijn oogleden zwaar worden en mijn lichaam verlangt naar mijn bed. Of misschien is het mijn geest. Hoe dan ook, ik ben wel klaar om naar huis te gaan als Paul opeens opstaat en zijn lege flesje bier met een klap op tafel zet.

‘*Vamonos amigos,*’ kondigt hij aan. Hij loopt naar de trap en Max volgt hem, waarna ook Thomas opstaat. Hij pakt zijn gitaarkoffer op en strekt zijn hand naar me uit. Als ik opkijk zie ik hem glimlachend naar me kijken en ik pak zijn hand en laat me omhoog trekken van de bank.

‘Ik ga maar naar huis, denk ik.’

‘Kom nog even mee naar de stad.’ Ik kijk hem aarzelend aan, want als ik ergens nu geen behoefte aan heb zijn het grote mensenmassa’s, maar ik troost mezelf met de gedachte dat het een doordeweekse dag is en het hopelijk niet zo druk zal zijn.

‘Even dan,’ geef ik toe. Thomas knikt en loopt voor me uit naar de trap.

‘Ben je moe?’ vraagt hij terwijl hij omkijkt.

‘Een beetje,’ reageer ik. Terwijl we de trap aflopen en naar buiten gaan, zie ik opnieuw voor me hoe de vlammen likken aan alle rode spullen die ik ooit mijn eigendom waren en ik slik de brok in mijn keel weg, terwijl de koude buitenlicht me weer een beetje wakker maakt. Paul en Monica lopen voorop, samen met Max. Thomas loopt naast mij en hoewel ik naar bed wil, ben ik hem enigszins dankbaar dat hij me vandaag besloot op te zoeken. Ik weet zeker dat ik niet meer dan de appelmoes in mijn koelkast had gegeten als hij niet langs was gekomen en ik frons terwijl ik me opnieuw afvraag wanneer ik deze persoon ben geworden. Ik sla m’n armen over elkaar terwijl ik doorloop en ben blij als we aankomen bij het stadspan. Ik weet dondersgoed wanneer ik deze persoon ben geworden en terugdenken aan het keerpunt doet me bibberen.

Ik leun tegen de muur en kijk toe hoe Max en Paul dingen klaarzetten.

Thomas is zijn gitaar aan het stemmen. Ze sluiten alle instrumenten aan op versterkers en als ze klaar zijn, glimlacht Thomas even naar me, voordat hij prachtige riedeltjes begint te spelen. Hij krijgt al snel bijval van Paul, die het geluid van Thomas' gitaar ondersteunt met akkoorden op zijn eigen gitaar. Thomas staat vooraan, achter een microfoon. Paul bevindt zich schuin achter hem en aan de andere kant staat Monica, tevens met een microfoon voor haar neus. Max staat aan de zijkant en heeft zijn viool al paraat onder zijn kin, waarna hij erlangs strijkt op perfecte momenten in de melodie. Als Thomas zijn mond opentrekt, na een lange instrumentele introductie, sta ik versteld van zijn stem. Niet alleen kan hij zingen, maar die stem... Ik krijg spontaan kippenvel en ga automatisch iets rechter staan. Zijn stem is laag, lager dan ik had verwacht. Ik weet niet hoe ik het moet omschrijven. Het enige woord dat in me opkomt is sexy, maar ik weet niet of dat de lading dekt. Hij klinkt wat hees. Rauw. Moeiteloos verlaten de Engelse woorden zijn mond, terwijl hij met zijn vingers de snaren van de gitaar beroert. Monica ondersteunt hem soms verbaal in stukken van het refrein en hij kijkt haar glimlachend aan als ze dat doet.

Het klinkt fantastisch. Ik ben onmiddellijk fan en ik ben niet de enige. Als ik mijn blik eindelijk kan losrukken van het kwartet zie ik dat er al een groep mensen om hen heen staat. Ik kijk geïrriteerd op als een meisje vlak voor me gaat staan, maar ik kan het nog steeds zien en de muziek bereikt mijn oren met gemak.

Na het eerste liedje, dat enigszins langzaam is, ontvangen ze een daverend applaus en ze gaan vloeiend over in een ander nummer. Dit keer een langzaam nummer, dat ik niet ken. Het is een duet tussen Monica en Thomas en ik verbaas me opnieuw over hun kunnen. Ik blijf me verbazen. Ze vullen elkaar mooi aan en als ze klaar zijn klapt iedereen. Ik klap mee.

Nadat er wat apparaten aangepast worden stappen Max, Monica en Paul wat achteruit en Thomas kijkt ze over zijn schouder lachend aan, waarna hij zich weer tot zijn publiek richt en een nieuw nummer inzet. Ik herken de akkoorden meteen en weet wat er gaat komen.

Wonderwall. Inderdaad een nummer dat het beste simpel uitgevoerd wordt met een enkele gitaar en een meeslepende mannenstem, twee dingen die Thomas bezit. Zijn stem is een stuk minder schel dan die van Liam Gallagher en het maakt het liedje des te mooier. Ik leun tegen de muur en sluit mijn ogen.

Ik kan niet geloven dat ik tien minuten lang niet over Julian heb nagedacht en met dat besef slaat het verdriet weer genadeloos toe. Ik voel hoe de leegte in mijn hart aan me trekt en als ik mijn ogen open kijk ik recht in die van Thomas. Terwijl hij zingt, kijkt hij me aan en het ontgaat me niet welke woorden hij uitspreekt op dat moment.

'And maybe, you're gonna be the one that saves me. Cause after all... You're my wonderwall.'

Ik vraag me af of hij denkt dat hij mij gaat redden of dat ik hem ga redden. In beide gevallen vraag ik me af of hij gelijk krijgt en terwijl hij verder speelt blijf ik hem gebiologeerd aanstaren. De menigte is even stil nadat hij de laatste noten op zijn gitaar gespeeld heeft, maar begint dan uitbundig te klappen. De rest van de groep komt er weer bij staan en ze zetten *Losing my Religion* van R.E.M. in, waarbij de mensen meezingen en er zelfs een groepje begint te dansen. Het vermogen van de band om sfeer te creëren is indrukwekkend en als ik om me heen kijk, zie ik alleen maar genietende gezichten. Ik probeer mijn gezicht te dwingen ook te lachen, maar ik faal en als het liedje tot een einde komt besluit ik naar huis te gaan. Ik ben moe en de energie van de mensen om me heen verergerd dat gevoel. Ik maak aanstalten om weg te lopen.

'Dankuwel, dankuwel! Julia, wacht nog even,' zegt Thomas in de microfoon en ik draai me gegeneerd om. Enkele ogen glijden over me heen als ze Thomas' blik volgen en ik kijk hem afwachtend aan.

'Het volgende liedje is voor jou,' grijnst hij, maar er schuilt iets onheilspellends in zijn blik. Hij zet een simpel gitaar riedeltje in en ik herken het, maar kan het nog niet plaatsen. Zodra de tekst begint, weet ik wel welk

nummer het is en ik rol met mijn ogen als hij me aankijkt. Toch breekt er een kleine glimlach door. Hij glimlacht ook voorzichtig, wat een scherp contrast is met de woorden die hij zingt.

*'This world will never be, what I expected.
And if I don't belong, who would have guessed it?
I will not leave alone, everything that I own.
To make you feel like it's not too late, it's never too late.'*

*Even if I say, It will be alright.
Still I hear you say, you want to end your life.
Now and again we try, to just stay alive.
Maybe we'll turn it all around,
'cause it's not too late, it's never too late.'*

Ik slik als hij begint aan het tweede couplet van het nummer van Three Days Grace, want hoewel ik hoop dat hij het enigszins grappend bedoelt, raakt het me. Niet alleen de woorden of de betekenis achter de woorden, maar mijn gedachten gaan onmiddellijk uit naar Julian en ik had alleen maar kunnen hopen dat hij deze songtekst had gehoord voordat hij zijn beslissing nam. Ik sla mijn armen over elkaar in een soort van zelfomhelzing en frons als een van de omstaanders nieuwsgierig naar me kijkt. Fijn. Omdat Thomas het liedje aan mij heeft opgedragen kijkt iedereen me aan alsof ik opgenomen moet worden in een psychiatrisch ziekenhuis. Ik wil naar huis.

Ik dwing mezelf te blijven staan tot Thomas zijn liedje af heeft gemaakt, om hem niet te beledigen. Zodra hij klaar is en iedereen begint te klappen, zwaai ik kort naar hem als hij mijn kant op kijkt en ik draai me om om weg te lopen. Ik hoor achter me dat Max een vioolsolo is begonnen en hoewel het prachtig klinkt, loop ik door.

'Julia!'

Thomas jogt naar me toe en stopt vlak voor me om me onderzoekend aan te kunnen kijken.

‘Ben je boos?’ vraagt hij. Ik schud mijn hoofd en kijk even van hem naar de groep mensen en weer terug.

‘Het is alleen even wat te veel, ik ben toe aan m’n bedje,’ zeg ik. Ik doe een poging tot glimlachen, maar weet meteen dat Thomas er doorheen ziet.

‘Oké. Je hebt m’n nummer, hè?’ helpt hij me herinneren aan zijn aanbod hem te bellen als ik hem nodig heb, of als ik op het punt sta iets doms te doen. Ik knik en voel de dankbaarheid, maar mijn duisternis duwt deze positieve emotie naar de achtergrond en ik trek de hoeken van mijn lippen weer omhoog. Thomas fronst even en voor ik het doorheb, omhelst hij me. Ik sla mijn armen ook om hem heen, maar uit angst dat zijn warmte me weer tot het breekpunt drijft, laat ik al snel los en na een kort moment van oogcontact draai ik me om en loop weg.

Als ik thuis ben kijk ik de kamer rond. Het heeft er hier in weken niet zo goed uitgezien. Het aanrecht is helemaal leeg en schoon en ik laat mijn hand er even overheen glijden. Ik open de koelkast en zie de bakjes Chinees erin staan, meer dan genoeg om te eten tot aan het weekend.

Ik heb altijd een hekel gehad aan de afwas. Toen we klein waren maakten Julian en ik met grote regelmaat ruzie over wie de vaatwasser uit moest laden. We vonden dat zo veel moeite. Alles terugzetten in de kastjes en alle vuile vaat in de rekjes plaatsen, op zo’n manier dat er veel in kon. Het was een helse klus en niemand wilde het doen. Vlak voor zijn dood hebben we het er nog over gehad dat we nu een moord zouden doen voor een vaatwasser. Wie had gedacht dat daadwerkelijk iets afwassen en afdrogen erger zou zijn dan het in- en uitruimen van een apparaat?

Ik trek triest mijn jas uit en gooi hem op de stoel. Mijn blik valt op de hoek waar mijn doos met rode spullen stond en ik zie het opnieuw opgaan in vlammen. Ik vraag me af of ik er spijt van heb, maar ik voel er eigenlijk niets bij. Mijn blik gaat naar beneden en ik kijk naar kleren die ik draag. In deze outfit ben

ik helemaal klaar voor bed, dus trek ik slechts mijn schoenen uit en kruip ik in mijn holletje.

Hoofdstuk 4

De dagen die volgen breng ik door met een paar uren werk en het opeten van de restjes Chinees. Ik heb nog een keer met mijn moeder gebeld en ze vroeg opnieuw of we elkaar dit weekend konden zien, maar ik herhaalde mijn excuus van het feest van Jasmine, waarvoor ik uitgenodigd ben. Hoewel ik geen enkele behoefte heb om daadwerkelijk naar een feest te gaan, is dit het perfecte excuus, want mama is bang dat ik mijn vrienden te weinig zie. Ze heeft gelijk.

Op de betreffende zaterdag doe ik weinig anders dan in bed liggen. Ik hoef niet te werken en vandaag eet ik het laatste restje Chinees, wat betekent dat ik weer iets moet halen of bestellen als ik morgen wil eten. Ik besluit dat het een zorg voor morgen is en nadat ik 's middags een lange douche heb genomen, schrijf ik wat willekeurige gedachten in mijn notitieboek.

Het is ongeveer negen uur 's avonds als er aangebeld wordt. Ik weet dat het Thomas is, want niemand anders komt bij me langs. Hoewel ik zijn gezelschap waardeer, wil ik vanavond eigenlijk alleen zijn. Toch sta ik op en loop naar de voordeur. Thomas groet me en loopt naar binnen zonder iets te zeggen. Met opgetrokken wenkbrauwen kijk ik hem na. Ik krijg niet eens de kans om te protesteren; het is alsof die jongen mijn buien perfect aanvoelt. Nors sluit ik de deur en slof achter hem aan naar mijn kamer.

'Het komt niet goed uit,' zeg ik, als hij eenmaal in mijn kamer staat en me aankijkt.

'Hoezo, heb je iets beters te doen?' glimlacht hij, wetend dat dat niet het geval is. Ik zal hem eens versted doen staan.

'Ja, toevallig wel. Ik heb een feestje. En ik moet me klaarmaken, dus ik heb geen tijd. Sorry.'

'Een feestje klinkt goed. Maak jij je lekker klaar, dan wacht ik hier.' Hij maakt het zichzelf gemakkelijk door op de stoel aan mijn tafel te gaan zitten. 'En als je klaar bent, gaan we naar je feestje.'

‘Je denkt dat ik lieg?’

‘Nee,’ lacht Thomas. ‘Ga je nu maar klaar maken.’

Ik weet dat hij me niet gelooft en ik zou mezelf ook niet geloven als ik in zijn schoenen stond. Vastberaden om hem te bewijzen van zijn ongelijk, loop ik naar mijn kast. Ik haal er een zwart jurkje uit dat me altijd goed heeft gestaan en loop ermee naar de badkamer. Tien minuten later heb ik niet alleen het jurkje aan, maar heb ik zelfs make-up op mijn gezicht gesmeerd. Ik kijk nog even in de spiegel en prik grote zilveren hangers in mijn oren. Mijn donkerblonde haren vallen nonchalant om mijn schouders. Als ik in de spiegel kijk, zie ik een flits van mijn oude zelf en ik voel me iets beter. Mijn zelfverzekerdheid steekt langzaam de kop op en ik weet dat ik er goed uitzie. Ik ben afgevallen, haast tot het onaantrekkelijke toe, dat wel. Maar deze jurk en de make-up weten een hoop van de nare emoties te verhullen.

Als ik mijn spulletjes heb opgeruimd, gooi ik de badkamerdeur open. Wanneer ik mijn kamer weer binnenloop verwacht ik een opmerking van Thomas, maar als ik hem aankijk, zegt hij niets. Hij laat zijn blik over mijn gezicht glijden en hij zou geen jongen zijn als hij de rest van m'n lichaam niet bekeek. Ergens diep van binnen ben ik tevreden dat hij sprakeloos lijkt en ik draai een rondje.

‘Je ziet er... heel goed uit,’ knikt Thomas langzaam.

‘Dat weet ik,’ merk ik op, terwijl ik mijn stapeltje kleding in de hoek gooi en een paar zwarte pumps uit de kast trek. Het duurt niet lang voordat ik mijn jas aanheb en klaar ben om te gaan, maar Thomas zit nog op de stoel.

‘Kom,’ zeg ik. ‘We gaan.’

‘We gaan?’

‘Je wilde toch mee? Naar het feestje?’

‘Je hebt echt een feestje?’ vraagt hij, terwijl hij glimlachend opstaat.

‘Wat denk je? Dat ik me zo aankleed voor een avondje thuis?’ Hij zwijgt en ik vraag me af of dit was wat er echt door hem heen ging.

'Je hebt echt een feestje,' constateert Thomas, inmiddels overtuigd. Hij kijkt onder de indruk naar de deur van het studentenhuis van Jasmine en Ben, twee van mijn studiegenoten, die aan het eind van elk blok vieren dat de tentamens voorbij zijn. Op die avonden is iedereen uitgenodigd. Ze zijn het schoolvoorbeeld van kinderen met te rijke ouders. Ze wonen hier met z'n tweeën, maar er is ruimte voor twee keer zoveel studenten en de enorme woonkamer en tuin zijn ideaal voor studentikoze aangelegenheden. Zelfs in de voortuin staan mensen in gezellige groepjes en het is al goed druk. Onmiddellijk herken ik een aantal studiegenoten en doe een poging tot glimlachen als ik ze voorbij loop. Ze staren terug en sommigen weten er een ongemakkelijke glimlach uit te persen, maar over het algemeen lijkt het erop dat mensen nog niet dronken genoeg zijn om hun sociale inhibities te vergeten. Inclusief ikzelf.

'Julia!' roept Jasmine, als ze me in haar vizier krijgt en ze valt me om de hals. Ik omhels haar stevig, blij dat niet iedereen zich van me distantieert. Ik kon het altijd goed met Jasmine vinden en hoewel ik haar nu meer dan een maand niet heb gesproken, lijkt dat niet veranderd te zijn.

'Wat geweldig dat je bent gekomen, ik ben zo blij je te zien. Hoe is het met je?' vraagt ze, terwijl ze me op afstand houdt om me te kunnen bekijken.

'Oké,' knik ik, terwijl ik bij mezelf naga of ik lieg. Waarschijnlijk wel. Jasmine omhelst me nog een keer.

'Ik heb je gemist. Iedereen heeft je gemist.'

'Ik ben er nu,' glimlach ik, in een poging het gesprek van mezelf af te sturen.

'Inderdaad. Je weet de weg, binnen staat drank, via de keuken kom je in de tuin, en de wc op de eerste verdieping is het schoonst aan het eind van de avond,' knipoogt ze. 'O, Michael! Wacht!' roept ze, waarna ze nog één keer naar me knipoogt en vervolgens achter een jongen aanloopt die naar binnen verdwijnt. Michael. Ik zucht zachtjes. Als ik opzij kijk zie ik dat Thomas me aanschouwt met een geamuseerde glimlach.

'Wat?'

'Je hebt een leven,' pest hij met een verbaasde blik. 'Wie had dat gedacht?'

‘Jij blijkbaar niet,’ merk ik op, waarna ik mijn jas uittrek en naar binnen loop. Mijn jas past nog net op de overvolle kapstok. Voor Thomas uit loop ik naar de woonkamer, waar de dranktafel staat. De ruimte is groot en het is moeilijk om een idee te krijgen van wie er allemaal zijn, aangezien mensen ook in de keuken en in de tuin rondlopen. Er zijn studiegenoten, maar ook mensen waarvan ik weet dat ze aan een andere faculteit studeren; zo iets maakt niets uit bij een goed feestje. In de hoek van de woonkamer zie ik zelfs een aantal vrienden van mijn broer staan. Als ik oogcontact heb met Patrick, een van zijn beste vrienden, wend ik mijn blik af. Thomas heeft ondertussen de dop van een biertje afgehaald en hij zet het flesje aan zijn lippen terwijl hij rondkijkt. Ik richt me tot de dranktafel en gooi wat cola in een doorzichtige beker, waarna ik hem tot de nok toe vul met de wodka die ernaast staat.

‘Is dit een nieuwe *coping* techniek?’ vraagt Thomas me, terwijl hij zijn flesje tegen mijn bekertje laat komen in een proostend gebaar.

‘Zit alsjeblieft niet zo op m’n lip,’ ril ik, bij zijn onderzoekende blik. ‘Net als al deze volwassen studenten, heb ik het recht een avond te ontsnappen aan mijn problemen. Dat mijn problemen anders zijn dan de onvoldoendes die binnenkort op mijn lijst verschijnen, doet niets af aan het feit dat ik ook mag drinken tot ik erbij neerval. En trouwens, ook ik verwacht onvoldoendes,’ frons ik.

‘Proost,’ glimlacht Thomas, waarna hij zijn flesje heft. Ik laat mijn bekertje er opnieuw tegenaan komen en neem een grote slok. De wodka overheerst en ik trek een vies gezicht als ik het goedje doorslik.

‘Maar probeer je in te houden en niet om te vallen, oké?’

‘Thomas!’ klinkt het opeens vanaf de andere kant van de kamer. Ik kijk om en zie een meisje van onze leeftijd naar hem zwaaien.

‘Melissa? Wat doe jij nou hier?’ vraagt hij lachend, waarna hij bij me wegloopt en verdwijnt naar de andere kant van de kamer. Ik kijk hem na, maar besluit dan een rondje te lopen om te zien of er nog meer bekenden zijn. In de woonkamer wordt aan de eettafel een drankspel gespeeld en als ik door de keuken loop, zie ik dat daar mensen van alles aan het frituren zijn. Mora snacks

en alcohol, de perfecte combinatie voor elk feestje. Pas als ik me een weg heb gebaad langs een menigte, kom ik uit in de achtertuin. Er staat een pingpongtafel waar mensen *beerpong* aan het spelen zijn en ik zie dat Michael een van de spelers is. Achterin de tuin staat een picknick tafel, waar mensen nog meer drankspelletjes doen en voor de rest staan mensen in kleine groepjes te praten.

‘Hé, Julia,’ roept Michael, die mij blijkbaar ook heeft opgemerkt. Onhoorbaar zucht ik en loop naar hem toe.

‘Wat goed dat je er bent,’ zegt hij, waarna hij me omhelst. Ik glimlach en zijn heerlijk geurende aftershave dringt mijn neus binnen. Als hij loslaat, kijk ik hem aan. Hij ziet er goed uit. Hij ziet er altijd goed uit. Dat is zijn kracht en het gevaar. Hij is het type dat elke avond een ander heeft en ik had gewild dat iemand mij deze informatie had gegeven voordat ik zijn prooi werd, een paar maanden geleden. Sinds die tijd heb ik hem goed weten te vermijden, want ik had hem echt leuk gevonden. Nog steeds kan ik niet zeggen dat ik hem niet aantrekkelijk vind, maar na één geweldige nacht samen heb ik nooit meer iets van hem gehoord. Pas toen ik Jasmine hierover in vertrouwen nam, leerde ik over zijn reputatie. Toen was het al te laat.

‘Doe je mee?’ vraagt hij me, gebarend naar het spel. Waarom ook niet?

Naarmate de klok latere tijden laat zien, voel ik me steeds meer mezelf. Ik word mondiger. Ik weet mensen aan het lachen te maken. Ik ben weer extravert en voor een avond lijkt mijn verdriet verder weg. De herinnering aan Julian is ook verder weg en ik zucht tevreden, terwijl ik toekijk hoe Dianne twee dobbelstenen gooit. We zitten aan de picknicktafel en als ze een twee en een één gooit, begint iedereen te klappen en te zingen en ik ben trots op mezelf dat ik meedoe. Dianne schuift de dobbelstenen grijnzend door; het is mijn beurt. Ik gooi en rol het laagste van die ronde, iets wat me alcohol oplevert.

‘Ah, hij is op! Valsspeler,’ lacht Michael naast me, wijzend naar mijn lege beker. Ik knik en sta op van het bankje.

Wow. Dat kost verrassend veel moeite.

‘Moeilijk,’ lach ik, terwijl ik over het bankje heen klim. Michael houdt mijn hand vast terwijl ik rechtop ga staan. Ik wil zijn hand loslaten, maar hij houdt de mijne vast.

Hij heeft die blik in zijn ogen. De blik waarvoor ik smelt en ik kus hem bijna ter plekke. Hij drukt een klein kusje op mijn hand, maar ik trek hem terug, waarna ik de tuin inloop, op weg naar het huis en naar de drank.

Ik ben trots op mezelf. Ik lach, ik heb plezier, ik verbeter mijn verwaterde relaties met mijn leeftijdsgenoten en heb zelfs Michael weerstaan. Opeens ziet de wereld er een stuk zonniger uit. Ik weet dat het slechts de alcohol is, maar ik omarm de positiviteit met beide armen.

‘Julia,’ klinkt het naast me, op het moment dat ik naar binnen wil lopen. Patrick en Danny leunen tegen de muur, beiden met een flesje bier in hun hand.

‘Hé.’

‘Goed je te zien,’ glimlacht Danny. Ik slik, want ik vind het niet zo goed om hen te zien. Ik vind het moeilijk. Alles aan hen doet me denken aan Julian en ik verbaas mezelf als ik kort glimlach en knik.

‘Jullie ook. Hoe is het?’

Vroeg ik dat nou echt? Was dat de vraag die mensen mij continu stellen en waar ik inmiddels zo klaar mee ben dat ik kokhalsneigingen krijg als ik het hoor? Ja, ik vroeg het echt.

‘Gaat wel,’ reageert Danny. Ik kijk even naast hem, naar Patrick. Hij kijkt me fronsend aan, maar wendt dan zijn blik af en ik vraag me af of het hem net zoveel pijn doet om mij te zien als het mij doet om hen te zien. Ik weet dat ik lijk op Julian. We hadden dezelfde donkerblonde haren, hoewel de mijne een stuk langer zijn dan die van hem waren. Mijn bruine ogen zijn zo goed als gelijk aan de zijne, om nog maar niet te spreken over onze persoonlijkheid. Ik kijk nog even naar Patrick en als hij me eindelijk aankijkt, zie ik dat zijn pupillen enorm zijn.

‘Julian hield van dit soort feesten,’ zucht Danny melancholisch. Ik voel

irritatie opborrelen. Waarom probeert hij mijn goede tijd te verpesten met het ophalen van herinneringen?

‘Ik ga even, eh, drank halen.’

‘Ja, oké,’ stamelt Danny. ‘Ik wil je niet storen. Als je wilt... ik bedoel... het lijkt me leuk binnenkort eens af te spreken, met z’n drieën. Misschien kunnen we praten, over Julian. Ik mis hem en ik weet dat jij hem ook mist. Je kende hem beter dan wie dan ook...’

‘Dat betwijfel ik,’ mompel ik hoofdschuddend. Danny lijkt het niet gehoord te hebben, maar Patrick kijkt me opeens strak aan en ik kan de blik in zijn ogen niet plaatsen.

‘Als je het niet wilt... Of er nog niet klaar voor bent... Het hoeft niet, natuurlijk.’

‘Ik weet het niet,’ zeg ik eerlijk. Hoewel... Was het eerlijk? Ik weet het eigenlijk wel en ik wil het niet. Maar misschien is het goed voor het verwerkingsproces? Ik weet het niet.

‘Misschien.’

‘Kijk maar,’ glimlacht Danny.

‘Ga je drank maar halen, we zullen je niet langer ophouden,’ zegt Patrick dan, waarna hij Danny bij de arm pakt en wegloopt. Deze draait zich nog even om en zwaait naar me. Ik sta ze na te kijken, maar schud dan mijn hoofd om de binnenstromende herinneringen tegen te gaan en loop naar binnen. Bij de dranktafel schenk ik nog wat in en probeer Thomas ergens te vinden. Zou hij naar huis zijn gegaan? Ik heb hem niet bepaald aandacht gegeven vanavond en ik voel me er schuldig over. Hij is wel mijn gast en hoewel hij geroepen werd door iemand die hij blijkbaar kent, kent hij verder wellicht weinig mensen. Ik neem een slok van de alcohol en merk dat ik steeds minder goed ben in het toevoegen van de juiste hoeveelheid cola. Hoewel dat eigenlijk al vanaf het begin misging.

‘Julia!’ Michelle, een meisje naast wie ik vaak zat tijdens college, komt naar me toe waggelen en valt me om de hals, waarbij er wat van de kostbare drank uit

mijn beker verloren gaat.

‘Hé, Michel,’ groet ik haar. Ik ben enigszins verbaasd, want toen ik eerder binnen kwam lopen was zij een van de kennissen met wie ik slechts een ongemakkelijke blik wisselde. Blijkbaar heeft ze nu genoeg gedronken om me aan te durven spreken.

‘Het is zo goed je te zien,’ zegt ze. ‘Ik heb je zo gemist. Ik weet dat je broer dood is en zo, maar je moet echt weer naar college komen. Er is niets aan zonder die briljante sarcastische opmerkingen van jou tussendoor,’ pruilt ze.

Zeker weten dronken.

‘Ik zal m'n best doen,’ knik ik, maar ik weet dat hoewel ik nu de motivatie heb om voor haar m'n best te doen, ik er maandag niet zo over zal denken.

‘Ja?’ vraagt ze blij. Ze omhelst me nog een keer stevig. ‘Het is zo tragisch, Juul. Je broer... Maar je bent sterk. Zo sterk. Dat je hier nu al weer bent, getuigt van hoe sterk je bent.’ Ze moest eens weten hoe ik de afgelopen maand heb doorgebracht, maar ik glimlach beleefd.

‘God, ik kan me het niet voorstellen, hoe het is om een tweélingbroer te verliezen,’ zegt ze hoofdschuddend, met de nadruk op tweeling, alsof dat het erger maakt dan het verliezen van een gewone broer. Misschien is het zo. Ik zou het niet weten, want ik had alleen Julian. En ik heb alleen Julian verloren.

‘Hé, Michel,’ berispt Jasmine haar, terwijl ze bij ons komt staan. ‘Doe eens niet zo deprimerend.’

Michelle trekt een pruillip. ‘Sorry.’

‘Kom. Dansen,’ commandeert Jasmine. Ik pak haar hand en loop mee naar de zelfgemaakte dansvloer in het midden van de kamer. Michelle hobbelt achter ons aan en ik drink vlug mijn drank op, zodat ik beide armen vrij heb om onbezorgd te dansen. Ik gooi de beker lachend over mijn schouder en gooi mijn handen in de lucht, waarna ik losga op de muziek. De bas dreunt door mijn lichaam en ik sluit mijn ogen.

‘Ik voel me zo goed, meiden,’ glimlach ik, terwijl ik mijn armen om hen heen sla. Ze leggen beiden een arm over mijn schouders en we dansen samen.

‘Goed zo!’ roept Michelle.

‘Volgens mij heeft Michael z’n zinnen weer op je gezet, Juul,’ waarschuwt Jasmine me opeens met een serieuze blik.

‘Huh?’ vraag ik. ‘Hoezo?’

‘Hij kijkt naar je.’

‘Echt?’ Ik kijk zoekend om me heen. Stom, want dat ziet hij natuurlijk en als ik hem vind, heb ik meteen oogcontact. Hij glimlacht niet, maar ik zie de bekende intense blik in zijn ogen. Ik herken het als pure lust en ik voel zijn verlangen in mijn eigen onderbuik. Ik slik.

‘Ik dacht dat hij nooit twee keer dezelfde deed?’ merkt Michelle op.

Beledigd kijk ik haar aan. ‘Zeg, verwijst eens niet naar me alsof ik een voorwerp ben.’

‘Mijn excuses, *madame*,’ lacht Michelle. ‘Ga je vanavond met hem naar bed?’

‘Hallo!’ roep ik opgelaten, maar ik denk na over haar vraag. Ik kijk nog een keer naar Michael en zie hoe hij naar me toe komt lopen nu hij ziet dat ik nog een keer omkijk. Glimlachend draai ik me weer terug. Is het een goed idee om hier aan toe te geven? Natuurlijk wil ik hem: hij is knap, sexy, heerlijk om naar te kijken, aantrekkelijk, mooi. Ik herinner me nog wel hoe ik de volgende keer kapot was van het feit dat hij me niet belde, maar nu weet ik beter. En nu voel ik toch niets, behalve de pijn van het gemis van mijn andere helft. Dus ja, waarom ook niet?

Als ik een arm om mijn schouder voel kijk ik opzij, maar in tegenstelling tot mijn verwachting is het Thomas, en niet Michael. Glimlachend kijkt hij me aan.

‘Hé!’ groet hij. Ik kijk langs hem naar Michael, die lichtelijk vijandig naar Thomas kijkt, maar van zijn pad afwijkt en naar buiten loopt.

‘Hé,’ glimlach ik naar Thomas, als mijn ogen zijn gezicht weer vinden. ‘Heb je het naar je zin?’

‘Jazeker,’ zegt hij. ‘En jij ook, zo te zien. Ik wist niet dat je het in je had.’

‘Dat ik wat in me had?’ vraag ik. Michelle en Jasmine kijken met verlekkerde blikken naar Thomas en proosten stilletjes met elkaar.

Thomas denkt even na. ‘Onbezorgdheid,’ zegt hij dan. Hij laat me los en danst voor me, terwijl ik hem uitdagend aankijk.

‘O, is dat zo? Ik geloof dat je mij helemaal niet kent, dan.’

Thomas knikt. ‘Dat zou heel goed kunnen.’

‘Meiden?’ roep ik de aandacht van Jasmine en Michelle.

Ze reageren in koor. ‘Ja?’

‘Ben ik onbezorgd?’

‘Ja!’ lachen ze. Ik grijns en leg mijn handen tegen Thomas’ wangen om zijn aandacht te trekken. Verbaasd kijkt hij me aan, maar dan laat ik hem los en loop ik naar de tafel waar mensen eerder spelletjes zaten te spelen. Inmiddels is de grote massieve eikenhouten tafel verlaten en met twee elegante stappen klim ik via een stoel op de tafel.

‘De tentamens zijn voorbij!’ roep ik, wat een hoop gejuich om me heen teweeg brengt.

‘Hebben jullie het naar je zin?’ vervolg ik en opnieuw begint iedereen te joelen en te roepen. Mensen komen om de tafel heen staan en met gesloten ogen dans ik. Op dit moment houd ik van de spotlight waarin ik sta. Letterlijk, want er hangt een grote lamp hoog boven de tafel. Dit is waar ik altijd al van hield. Ik was degene die met plezier in het middelpunt van de aandacht stond en ook al voel ik me nu wat leger van binnen, het doet me nog steeds goed.

Opeens glijden twee armen om mijn middel en ik leg mijn handen op de sterke mannenhanden die mijn buik beroeren. Ik had niet in de gaten dat iemand bij me op de tafel was geklommen. Twee zachte lippen drukken een kusje in mijn nek en ik leun tegen hem aan. Mijn ogen vallen als vanzelf dicht en als ik ze open en rondkijk, zie ik elk meisje vol jaloezie naar me kijken en hier en daar kijken jongens teleurgesteld in onze richting. Ik was me niet bewust van mijn keuzemogelijkheden die avond, maar nu Michael zo tegen me aan staat te dansen, doen de alternatieven er eigenlijk ook niet meer toe.

‘Ik dacht dat jij nooit twee keer achter hetzelfde meisje aan gaat,’ herinner ik me de woorden van Michelle.

‘Je ziet er buitengewoon uit vanavond,’ fluistert Michael als antwoord. Ondanks de muziek versta ik zijn zachte woorden, zo dicht bevinden zijn lippen zich bij mijn oor. Hij drukt een kusje tegen mijn oorlel en draait me om, zodat we elkaar kunnen aankijken.

‘Iedere jongen in deze ruimte wil je. Ik ben de enige die je krijgt,’ fluistert hij. Ik weet dat ik door hem geclaimd wordt, maar als dit is hoe een claim voelt, is dat misschien niet eens zo verkeerd. Hij slaat zijn armen weer om me heen en ik voel zijn zachte aanraking op mijn billen. Ik weet niet zeker wat ik van de situatie zou moeten vinden. Misschien moet ik erop tegen zijn, maar mijn hoofd bevat watten in plaats van hersenen en mijn mening doet er simpelweg niet meer toe. Hij is inderdaad de enige die me krijgt. Hij heeft me al.

Zijn lippen vinden de mijne en ik huiver als hij me zoent. Eerst rustig, maar steeds ruiger en ik weet dat hij meer wil. Ik voel het in zijn aanrakingen en ik kan niet ontkennen dat ik geniet van zijn aandacht. Ver weg hoor ik het gejuich om ons heen, maar de rest van mijn aandacht is bij de jongen voor me.

‘Misschien moeten we van de tafel af,’ opper ik.

‘Waarom?’ vraagt Michael, totaal op zijn gemak.

‘Iedereen kijkt naar ons.’

‘Laat ze kijken.’

Ik wil nog iets zeggen maar hij kust me weer en met Michaels lippen op de mijne kan ik simpelweg geen tegenargumenten bedenken. Mijn armen belanden om zijn nek en ik trek hem dicht tegen me aan. Hij wil mij. Ik wil hem ook. Langzaam laat hij me los en hij grijnst breed.

‘Ik neem je vanavond,’ kondigt hij aan, zonder weerwoord te accepteren. Zijn woorden veroorzaken rillingen in mijn hele lichaam en ik staar naar hem. ‘Maar geduld is een schone zaak.’

‘Oké,’ knik ik gedwee. Hij houdt van het spel en ik vind het prima om mee te spelen. Moeiteloos klimt hij van de tafel af en met knikkende knieën kijk ik hem na, maar dan besef ik me dat ik in m’n eentje op de tafel sta. Ik buk, want ik wil eraf, maar opeens lijkt de tafel erg hoog. Te hoog. De stoelen zijn allemaal aan

de kant geschoven en bieden geen enkele redding. Ik kijk op om te zien of Michael me komt helpen, maar hij is al uit het zicht verdwenen.

Opeens verschijnt Thomas voor me en ik glimlach. Mijn reddende engel. Hij tilt me moeiteloos van de tafel en zet me op de grond.

‘Dankjewel!’ glimlach ik. Michelle en Jasmine staan nog steeds op de dansvloer en wenken me fanatiek.

‘Ik ga even...’ kondig ik nietszeggend aan, waarna ik hem loslaat en naar de meiden loop.

‘O. Mijn. God,’ kirt Michelle en ook Jasmine kijkt me met een grijns aan.

‘Ik dacht dat je hier met Thomas was,’ merkt ze echter op.

‘Ja, hij is met mij meegekomen, hoezo?’

‘Hij was *not amused* toen je met Michael stond te bekken,’ lacht Michelle.

‘O?’ vraag ik, waarna ik omkijk naar de plek waar Thomas net stond. Ik zie nog net dat hij wegkijkt en dan de woonkamer uitloopt.

‘Ik begrijp volledig dat je Michael kiest hoor,’ zegt Michelle snel, waarna ze een dromerige blik in haar ogen krijgt. ‘Hij is... alles.’

Ik lach schamper en ergens knagen haar woorden over Thomas aan me, maar de roes waarin ik me bevind, maakt alles beter en duwt deze verwarrende gedachten aan de kant.

Ik ben officieel dronken. En ik weet dat ik dronken ben, want ik zit buiten op een bankje, maar nog steeds beweeg ik langzaam heen en weer op de muziek die van binnen komt en de rand van de tuin is soms horizontaal en soms verticaal. In alle hoeken van de tuin zijn stelletjes met elkaar aan het vozen. Er zijn nog steeds mensen aan het pingpongen, maar de bal wordt vaker gemist dan geraakt en ik schud mijn hoofd. Eigenlijk zijn dit soort feesten zo onzinnig. Voor een avond wordt iedereen dronken, een enkeling high en alle zorgen zijn vergeten. Maar er komen nieuwe zorgen bij, zoals met wie je naar huis gaat, dat die leuke jongen met een ander zoent, dat je niet te veel moet drinken waardoor je avond te vroeg eindigt. Ik frons bij de gedachte aan de kater die ik morgen zal hebben

en huiver. Er komt een herinnering bovendrijven van een feestje waarna ik Julian naar huis heb moeten brengen. Hij was zo dronken dat hij amper nog op zijn benen kon staan en het duurde een uur om hem thuis te krijgen.

De wereld is een verdoven plek.

O fijn. De melancholische fase van mijn dronkenschap is begonnen.

Met een zucht vallen mijn ogen dicht. Ik ben moe en eigenlijk wel klaar om naar huis te gaan. Het is al laat en er zijn een stuk minder mensen aanwezig dan eerder op de avond. Als ik mijn ogen weer open, zie ik Thomas in de verte staan, maar mijn ogen vallen weer dicht.

‘Niet in slaap vallen,’ fluistert Michael naast me. Ik glimlach en kijk hem aan. Hij schuift naast me op het bankje en legt zijn hand in mijn nek. Hij beweegt zachtjes met zijn duim over mijn huid en kippenvel schiet over mijn gehele lichaam. Ik sluit mijn ogen weer en leg mijn hoofd in mijn nek, terwijl hij de spieren daar zachtjes masseert. Het is zo ontspannend. Ik voel pas dat ik bijna wegzak, als ik zijn lippen op mijn slaap voel.

‘Niet in slaap vallen,’ herhaalt hij zachtjes. Ik dwing mijn ogen weer open en glimlach als hij me kust. Na even gaat hij voor me staan en hij strekt zijn handen naar me uit. Ik pak ze vast en lachend trekt hij me van het bankje af. Als ik kort wankel, voel ik zijn arm om mijn middel, waarna hij me meeneemt naar binnen.

‘Je bent zo sexy,’ zegt hij, als we in de hoek voor de trap staan. Hij duwt me tegen de muur en kust me. Mijn lippen, mijn wangen, mijn nek, mijn hals. De intensiteit bezorgt me kriebels en ik voel hoe de slaap aan me trekt, maar tegelijkertijd reageert mijn lichaam op zijn aanrakingen. Hij pakt mijn hand en stapt op de eerste trede. De trap is een hel en ik ben blij dat hij mijn hand vastheeft want bij elke stap ben ik bang dat ik ga vallen. Mijn gevoel zegt dat ik de trap verticaal oloop, maar ik weet dat het de alcohol is. Alles is de alcohol.

Er duwt iets zachts tegen mijn rug en ik beseft dat ik opeens op een bed lig. Ik heb geen idee hoe ik hier ben gekomen en vraag me dommig af of ik nog wel in Jasmine en Bens huis ben, maar als ik rondkijk, zie ik op het nachtkastje een foto van Jasmine en haar ouders staan, dus ik weet zeker dat ik in haar kamer

ben. Michael ademt zwaar in terwijl hij zijn neus tegen mijn hals drukt en ik laat mijn handen over zijn rug glijden. Ik geloof dat ik weer even weg ben geweest als ik mijn ogen open doe, want opeens is zijn shirt uit en zijn hand schuift mijn jurk omhoog. Ik duw mijn bekken omhoog als zijn hand mijn ondergoed bereikt en hij kijkt me serieus aan.

‘Wil je dit?’ vraagt hij en ik knik, want mijn lichaam vertelt me duidelijk dat ik dit wil. Waarom zou ik daar niet aan toegeven? Ik verdien een nacht puur genot.

Michaels handen stoppen abrupt waar ze mee bezig zijn als er een knal klinkt.

‘Rot op, de kamer is bezet,’ zegt hij geïrriteerd. Ik dwing mijn hoofd omhoog om te kijken wat er gebeurt en zie dat Thomas in de deuropening staat. Terwijl hij spreekt, loopt hij naar het bed.

‘Gast, kom op. Je ziet zelf ook dat ze straalbezopen is. Ben je trots op jezelf? Dit is een hele overwinning.’

‘Ik dwing haar nergens toe.’ Wow, Michael klinkt boos.

‘Je maakt misbruik van de situatie,’ zegt Thomas. Mijn ogen vallen slechts een ogenblik dicht maar als ik ze weer open, is Michael verdwenen en hoor ik hoe Thomas mijn naam fluistert.

‘Ik ben moe,’ merk ik overbodig op.

‘Ik weet het, maar je kunt hier niet slapen,’ zegt hij. Waarom niet? Jasmine kan prima ergens anders slapen. Demonstratief draai ik op mijn zij en leg mijn handen onder mijn hoofd. Thomas lacht zachtjes, maar pakt dan mijn arm en trekt me omhoog.

‘Niet doe-hoen,’ kreun ik. Hij luistert niet en voor ik het weet, sta ik rechtop.

‘Kom, we gaan water drinken. Je moet even een promillage nuchterder zijn voordat ik je naar huis kan brengen,’ merkt hij op. Ik lach om zijn woorden en loop achter hem aan naar beneden. Thomas is grappig.

In de keuken zet hij me op het aanrecht, waar ik in deze staat met geen mogelijkheid zelf af kan komen. Hij is nog slim ook. Ik neem een slok van het glas water dat hij me overhandigt, waarna hij wegloopt. Op dat moment komt

Jasmine de keuken in en ze kijkt me lachend aan.

‘Jasmine!’ zeg ik. ‘Bedankt dat ik op je feestje mocht komen.’

‘Altijd Juul,’ glimlacht ze. Ze omhelst me en we kijken allebei op als Thomas de keuken in komt met onze jassen.

‘Jullie gaan?’ vraagt ze en Thomas knikt, waarna ik ook knik. Blijkbaar gaan we.

‘Wat is er gebeurd met Michael?’ vraagt Jasmine zachtjes. Ik kijk haar fronsend aan en kijk dan vragend naar Thomas, want ik weet het eigenlijk niet.

‘O, laat maar,’ lacht Jasmine, als ze mijn blik ziet. ‘Ik weet genoeg. Hé, ik spreek je snel, meis.’

Ze drukt een kus op mijn wang en loopt de tuin weer in. Meteen staat Thomas voor me en hij helpt me van het aanrecht af. Binnen twee seconden sta ik buiten in mijn jas. Of misschien waren het vijf minuten. Beduusd kijk ik om me heen. Het is nog zo’n eind lopen naar mijn huis. Ik overweeg bij Thomas te slapen, maar hij woont nog verder weg, dus dat is een slechte oplossing voor het probleem.

We lopen een tijdje zwijgend, maar dan leg ik mijn arm om Thomas heen. Ik kan alle steun gebruiken die ik kan krijgen. Zijn arm om mijn middel biedt me extra stabiliteit en zorgt er meteen voor dat we iets sneller lopen.

‘Ik heb Julian ook een keer zo naar huis gebracht.’

‘Julia en Julian?’ glimlacht Thomas, die de naam van mijn tweelingbroer nog niet had gehoord.

‘Mijn ouders zijn gek,’ zeg ik hoofdschuddend en Thomas lacht hartelijk. Ik kijk hem even aan, maar dat maakt het lopen moeizamer, dus kijk ik weer voor me.

‘Wat is er gebeurd met je vrienden?’ vraagt Thomas na even.

‘Hoe bedoel je?’

‘Waarom zie je ze nooit?’ verduidelijkt hij. Het is een scherpe jongen, die Thomas. Pikt alles op.

‘Weet je wat het is met vrienden? Als je nooit iets van je laat horen houden ze

op een gegeven moment op met bellen,' merk ik op, alsof ik een geneesmiddel voor kanker heb ontdekt.

'Ik niet,' bekennt Thomas. Dat verbaast me niets. Hij kende mij niet eens toen hij me achternaliep die eerste dag, terwijl ik bleef roepen dat hij me met rust moest laten.

'Zij wel,' zeg ik schouderophalend. 'Maar dat verdienen ik ook.'

'Waarom zeg je dat?'

'Omdat ik niets laat horen,' zeg ik. 'Dat is als water uit een boot scheppen. Uit een zinkende boot. Die lek is.'

'Interessante vergelijking.'

'Ja.'

We lopen een tijdje en ik weet dat we langzaam gaan, maar toch vliegt de tijd. Hoewel ik niet weet hoe laat het is. Als we voorbij een bankje lopen, smeed ik Thomas om even te zitten en pauze te nemen, maar hij staat erop dat we doorlopen en als we uiteindelijk bij mijn huis aankomen, ben ik hem er dankbaar voor. De frisse lucht heeft me iets nuchterder gemaakt en als ik mijn huis binnenstroom, neem ik niet de moeite mijn jurk uit te doen.

'Waarom ben je steeds bij me?' vraag ik, als Thomas mijn kamer ook binnenstapt. Hij kijkt verbaasd op, maar ik weet zelf ook niet waar dit vandaan komt. 'Je kent me niet eens. Niet de echte ik, alleen deze stomme ik. Deze stomme, lege ik.'

'Zo zie ik het niet,' merkt hij op, terwijl hij zijn hand op mijn onderrug legt en me naar het bed leidt.

'Hoe zie je het dan?'

'Daar hebben we het later wel over. Het is tijd om te slapen.'

Ik frons en ga op het bed zitten. Thomas kijkt me aan en ik kijk terug.

'Welterusten,' fluistert hij, maar als hij zich omdraait om weg te lopen, pak ik zijn hand. Het voelt als instinct, ik denk er geen seconde over na. Ik weet alleen dat ik wil dat hij blijft.

Hij draait zich weer om en zijn grip op mijn hand verstevigt, maar dan laat hij

los. Zonder iets te zeggen ontdoet hij zich van zijn jas en schopt zijn schoenen uit. Ondertussen gooi ik mijn pumps op de grond en leg mijn benen op het bed, waarna ik mijn hoofd op het kussen laat rusten. Opeens voel ik me niet meer moe en ik ben me bewust van elk deel van Thomas als hij aan de andere kant van het bed gaat liggen. Ik draai me naar hem toe en kijk hem aan, terwijl hij hetzelfde doet.

‘Ga slapen, Julia.’

Ik sluit mijn ogen, maar open ze al snel weer. Het voelt vreemd, een jongen in mijn bed. Hoewel ik me volledig op mijn gemak voel bij Thomas, is er iets dat me nerveus maakt.

‘Julia?’ vraagt hij na even en ik beseft dat hij zijn ogen ook weer open heeft gedaan.

‘Ik kan niet slapen,’ fluister ik.

‘Waarom niet?’

‘Ik ben het niet gewend om iemand in mijn bed te hebben.’

Thomas glimlacht en hij lijkt haast opgelucht.

‘Vind je het ongemakkelijk?’ vraagt hij, terwijl hij wat gaat verliggen zodat hij me beter aan kan kijken.

‘Ja. Een beetje,’ geef ik toe, waarna ik mijn ogen neersla en hem vervolgens toch weer aankijk. ‘Het is... intiem.’

Hij staart me een tijdje serieus aan en hoewel het voelt als minuten, zijn er waarschijnlijk slechts enkele seconden verstreken.

‘Ja,’ knikt hij. ‘Dat is het.’

Ik bestudeer zijn gezicht en vraag me af waar ik Thomas aan verdiend heb. Toegegeven, als hij die avond niet op het spoor had gestaan, had ik het zelf ook niet gedaan, maar toch heeft hij die avond mijn leven gered. Ik weet nog steeds niet hoe ik me voel over wat er is gebeurd met Michael vanavond, maar misschien heeft hij me ook in die situatie wel gered. Ik herinner me de woorden van *Oasis*, uit het liedje dat hij zong en ik glimlach.

‘Je bent mijn *wonderwall*,’ zeg ik en terwijl ik de woorden uitspreek, realiseer

ik me dat ik nog steeds alles behalve nuchter ben. Thomas glimlacht. Opeens rust zijn hand tegen mijn wang en komt hij steeds dichterbij. Zodra ik mijn ogen sluit voel ik zijn lippen op de mijne. Hij wrijft zachtjes over mijn wang terwijl hij me kust en het is voorbij voordat ik tot me kan laten doordringen dat het echt gebeurt.

‘Ga slapen, Julia,’ zegt hij tegen mijn lippen. ‘Je bent moe.’ Zijn hoofd neemt weer afstand.

Ik pak de hand die tegen mijn wang ligt en houd hem stevig vast. Hij heeft gelijk. Ik ben doodmoe. Met onze handen tussen ons in, sluit ik mijn ogen. Binnen seconden drijf ik af naar dromenland.

Hoofdstuk 5

Au. Waarom voelt mijn hoofd alsof iemand er messen in steekt? Ik knipper een paar keer met mijn ogen en vervloek de zonnestralen die de kamer proberen binnen te dringen. Ik herinner me de voorgaande avond. De alcohol. Heel veel alcohol. Michael. O, god. Michael. En Thomas. Wacht... hebben we...? Fronsend draai ik me om. Mijn adem stekt als ik Thomas naast me zie liggen. Hij heeft kleding aan, ik heb kleding aan. Het was alleen de kus. Ik herinner het me. Niet zo helder als de dag van gisteren - hoewel het dat was - maar het is een vage herinnering. Haast als een droom. Maar het was geen droom.

Ik schuif van het bed af en sluit de gordijnen, waarna ik snel naar de wc ga en vervolgens weer in bed kruip, dit keer onder de dekens. Mijn telefoon laat zien dat het nog maar half negen is en ik vervloek de zon voor het feit dat 'ie zo vroeg op moet komen. Wanneer ik mijn ogen sluit gaan ze als vanzelf weer open en ik bestudeer Thomas. Zijn gezicht is vredig, hij heeft in zijn slaap een lichte frons op zijn gezicht. Zijn blonde krullen worden geplet door het hoofd dat erop ligt. Mijn kater is bijzonder aanwezig en de slaap is ver te zoeken. Ik besluit dat ik de tijd net zo goed kan gebruiken om de gebeurtenissen van gisteren op een rij te zetten.

Ik herinner me Michael. Heel veel Michael. Ik glimlach, want wekenlang heb ik niets liever gewild dan dat hij weer naar me omkeek en nu deed hij het. Opeens herinner ik me iets in een slaapkamer, maar Thomas was er ook. Het zijn slechts flarden en ik besluit het straks aan Thomas te vragen. Terwijl ik aan Thomas en Michael denk, vraag ik me af of mijn acties van gisteren geclassificeerd kunnen worden als lullig.

Ik was in theorie op het feestje met Thomas, maar laten we eerlijk zijn, hij heeft zichzelf uitgenodigd. Oké, ik zou eigenlijk niet zijn gegaan als hij niet mee had gewild. Maar we hebben elkaar tijdens het feest weinig gezien. Hij heeft me ongetwijfeld zien zoenen met Michael en ik herinner me vaag dat ik met

Michael naar boven ben gegaan. Maar Thomas heeft me er weggehaald? En toen we thuis waren heeft hij mij gekust. Het was een klein kusje, misschien zelfs een slaap-lekker-kusje. Ik weet het niet en het irriteert me dat ik erover na moet denken. Dit is drama waar ik geen zin in heb en demonstratief sluit ik mijn ogen, maar de slaap blijft weg. Vervelende alcohol.

Uiteindelijk draai ik op mijn buik en omhels mijn kussen. Ondanks de kater ben ik blij met het feit dat mijn hoofd bezig is met gevoelens en herinneringen van gisteren, want het is beter dan de leegte van de afgelopen maand. Beter dan de eeuwige pijn van een maand geleden. Terwijl ik me afvraag hoe lang dit aan zal houden, zak ik langzaam weg.

Als ik opnieuw wakker word, staat de zon hoog aan de hemel en is de ochtend al verstreken. Evenals een deel van de middag. De plek naast me is leeg en ik frons, want ik zweer dat Thomas er heeft gelegen.

‘Goedemorgen,’ zegt hij, als ik me omdraai en mijn ogen de zijne vinden. Hij zit aan de keukentafel met een mok en ik kijk naar hem. Op de een of andere manier vind ik het heel fijn dat hij doet alsof hij thuis is en zich vrij voelt om zelf iets te drinken te pakken. Ik doe een poging tot glimlachen. Geen idee hoe ik eruit zie op dit moment, maar ik troost mezelf met de gedachte dat hij erger heeft gezien.

‘Hé,’ groet ik uiteindelijk.

‘Hoe voel je je?’

‘Brak.’

‘Klinkt aannemelijk,’ glimlacht hij. ‘Gisteravond was... interessant.’

‘Ik ben blij dat je je vermaakt hebt.’

‘Zeker.’

‘O mijn god, heb ik op een tafel gedanst?’

‘Jep,’ grijnst Thomas.

Ik trek de deken op tot aan mijn kin en duw mijn hoofd tegen het kussen, waarna ik me weer de situatie in de slaapkamer herinner.

‘Wat gebeurde er gisteren? Boven?’

Thomas glimlacht en zet zijn mok neer, waarna hij opstaat en naar me toe komt lopen. Ik schuif opzij zodat hij naast me kan zitten.

‘Ik zag je met hem naar boven lopen... hoewel struikelen een beter woord was voor de manier waarop je je naar boven begaf. Toen jullie een paar minuten wegbleven, liep ik erachteraan. Het was wel duidelijk waar het naartoe ging en ik vroeg me af of dat was wat je wilde op dat moment. Je zag er niet echt uit alsof je nog in staat was bewuste keuzes te maken.’

‘Was ik zo erg?’ vraag ik afkeurend.

‘Nou, je was niet nuchter meer. Laat ik het zo zeggen,’ glimlacht Thomas, waarna hij weer opstaat. Hij loopt naar de keuken en haalt een glas uit de kast, dat hij onder de kraan houdt om het te vullen met water.

‘En toen ik eenmaal de kamer had gevonden zag ik hem... hoe heet hij?’

‘Michael.’

‘Toen zag ik Michael over je heen kruipen alsof hij alles met je wilde doen dat god verboden had, maar jij lag er zo goed als laveloos bij. Dus toen heb ik hem gestopt. Hij was boos, maar toen we in gesprek waren, viel je in slaap en zag hij zelf ook wel in dat het voor jou tijd was om naar huis te gaan,’ vertelt Thomas. Hij loopt met het glas water naar me toe. Als ik wat rechter ben gaan zitten pak ik het aan en neem een slok. De koude vloeistof brandt op een fijne manier in mijn keel en ik drink gulzig nog wat.

‘Ik vind het nogal een kansloze kerel, eerlijk gezegd. Maar je zal er wel wat in zien,’ zegt hij schouderophalend, terwijl hij weer gaat zitten.

‘Ben je... boos?’

‘Boos?’

‘Dat ik met hem boven was.’

‘Nee. Waarom zou ik daar boos om zijn?’ vraagt hij oprecht. Opgelucht haal ik adem, want blijkbaar hoefde ik me dus niet schuldig te voelen en ik haal mijn schouders op, ten teken dat ik geen antwoord heb op zijn vraag. Sommige dingen kun je beter onuitgesproken laten.

‘Maar wilde je het?’

‘Ja,’ reageer ik. ‘Ik had het me vandaag waarschijnlijk amper herinnerd, maar vlak voordat jij binnenkwam vroeg hij me of ik het wilde en zei ik ja. Hij is geen slechte jongen. Maar als hij eenmaal z’n zinnen op iets... of iemand heeft gezet, dan gaat hij er voor.’

‘En gisteren had hij zijn zinnen op jou gezet,’ concludeert Thomas en ik knik. Hij zwijgt even en opent dan zijn mond alsof hij iets wil zeggen, maar in plaats daarvan staat hij op.

‘Ik ga even naar de supermarkt; je hebt geen eten in huis. Waar heb je zin in?’

Ik frons en word al misselijk bij het idee van eten. ‘Nergens in.’

‘Ik zorg wel voor een heerlijk anti-kater ontbijtje,’ kondigt hij aan, terwijl hij zijn schoenen aantrekt. Hij grist mijn sleutels van de tafel en verdwijnt door de deur. Ik drink het glas leeg, waarna ik me weer achterover laat vallen en mijn ogen sluit. Mijn bed is de laatste tijd mijn beste vriend geweest en ook nu zie ik geen reden om te scheiden van mijn bondgenoot.

Als ik mijn ogen weer opendoe, ruik ik de geuren van een gebakken ei en ik begin spontaan te watertanden. Dat ruikt heerlijk. Ik kom langzaam omhoog en zie dat Thomas net het laatste eitje op een boterham legt. Hij zet het op het dienblad en loopt naar het bed, terwijl ik mijn kussens zo arrangeer dat ik er tegenaan kan zitten.

‘Goedemiddag,’ groet Thomas me opnieuw. ‘Lekker geslapen?’

‘Ik ben nog steeds brak.’

‘Je moet even wat eten,’ merkt hij op, waarna hij het dienblad op mijn schoot plaatst. Het bevat twee borden met op beide twee boterhammen met ei, twee glazen jus d’orange en twee koppen koffie.

‘Eet smakelijk,’ zegt hij, als hij naast me zit en zijn eigen bordje op schoot heeft gezet.

‘Het ruikt heerlijk, dankjewel.’ Dankbaar neem ik een hap. Hoewel ik bang ben dat het verkeerd valt, lijkt mijn lichaam blij met de voedingsstoffen en ik eet snel meer.

‘Zeg Julia...’ begint Thomas en ik kijk hem aan terwijl ik een slok neem van de sinaasappelsap.

‘Je zei gisteren dat je nooit iets laat horen aan je vrienden en dat er daarom geen contact meer is. Waarom laat je niets horen?’ vraagt hij. Ik haal mijn schouders op in een poging onder het geven van een antwoord uit te komen, maar hij blijft me aankijken tot ik iets zeg en dus denk ik na.

‘Is het omdat je denkt dat je nu niet leuk kan doen en ze dus niets aan je hebben?’ oppert Thomas.

‘Misschien. Ja. Dat speelt mee. Maar het is vooral vermoeiend.’

‘Wat is vermoeiend?’

‘Sociaal doen,’ antwoord ik. ‘Het kost me veel energie om bij mensen te zijn en constant te moeten praten en leuk te moeten doen.’

‘Maar waarom moet je praten en leuk doen?’

‘Dat is een beetje de definitie van sociaal zijn.’

‘Ja, maar denk je niet dat vrienden er ook zijn om je bij te staan in tijden die minder gezellig zijn? Het hoeft niet allemaal praten en leuk doen te zijn.’

Ik haal mijn schouders op.

‘Ik ben gewoon liever alleen.’

‘Waarom ben ik hier dan?’

‘Omdat je me niet met rust laat,’ grijns ik pestend. Thomas glimlacht even, maar schudt dan zijn hoofd.

‘Je wilde dat ik bleef gisteravond,’ zegt hij. Er is geen greintje onzekerheid in zijn stem te bekennen en ik voel ook niet de behoefte zijn woorden te ontkennen.

‘Jij wilt niet de hele tijd praten over mijn gevoelens, of over mijn broer. Je kan ook gewoon stil zijn.’

‘Ik denk dat je je vrienden onderschat als je denkt dat zij dat niet kunnen,’ stelt Thomas en ik kijk hem fronsend aan.

‘Je kent mijn vrienden niet eens.’

‘Ik heb gisteren een tijdje met Jasmine staan praten,’ merkt hij onschuldig op. Deze uitspraak roept gemengde gevoelens bij me op. Hij heeft het met Jasmine

over mij gehad? Ik voel boosheid, omdat ze stiekem over mij praten, maar vooral omdat Thomas zich nog verder in mijn leven probeert te wurmen, en ik voel me ongemakkelijk, omdat ik niet weet wat voor kennis er is gedeeld tussen die twee. Ergens voel ik me ook geveild, dat ze zich om me bekommeren.

‘O,’ weet ik slechts uit te brengen.

‘Ze zei dat je haar telefoontjes en berichtjes negeert en dat ze er zo graag voor je wil zijn, maar dat je het niet toelaat.’

‘Ik ben mezelf nu niet, Thomas,’ zeg ik. Ik ben klaar met dit gesprek. ‘Deze versie van mij zullen ze niet leuk vinden. Niemand kan deze versie leuk vinden.’

Thomas opent zijn mond om weerwoord te geven bij deze uitspraak, maar ik praat door om hem ervan te weerhouden.

‘Ik wil eerst mezelf terugvinden, voordat ik mijn vrienden onder ogen kan komen, maar ik kan mezelf niet vinden.’

‘Je bent jezelf, Julia. Ook al voel je je nu emotioneel, of juist leeg, of suïcidaal... Je blijft jezelf. Jij hebt meerdere kanten en je bent meer dan de extraverte, open en sociale jij waarover Jasmine me heeft verteld. En je bent ook meer dan de zwijgzame, gesloten en verdrietige Julia die ik heb leren kennen. Ik denk dat je moet accepteren dat je meer bent dan slechts één versie van jezelf.’

Verbijsterd kijk ik hem aan, want hij spreekt veel en zegt met zijn woorden nog veel meer. Ik snap wat hij bedoelt. Misschien zou het helpen als ik mijn vrienden meer zie, maar ik mis ze nu niet. Ik wil hen niet belasten met de depressie waarvan ik vermoed dat ik erdoor overgenomen ben. Voor nu besluit ik te zwijgen in plaats van te reageren, omdat ik nog steeds niet weet wat ik kan zeggen. Thomas gaat er niet op door en eet ook zwijgend verder. Pas als het op is en we even voor ons uit hebben gestaard, herinner ik me een van zijn uitspraken van gisteravond.

‘Je zei gisteren dat je mij niet alleen ziet als deze kant van mezelf. Bedoelde je dit daarmee? Mijn veelzijdige kanten?’

‘Julia, in tegenstelling tot wat jij denkt, zie ik niet één brok depressie als ik naar je kijk,’ glimlacht Thomas. Ik frons en wacht tot hij zijn woorden nader

verklaart. Wat kan hij dan nog meer zien?

‘Ik zie heus dat je pijn hebt, ik ben niet blind. Je hebt het moeilijk, want je hele leven is veranderd. Maar daaronder zit nog zo veel meer. En eerlijk gezegd heb ik zin die Julia ook beter te leren kennen. Zeker nu je gisteren een tipje van de sluier hebt opgelicht.’

‘Dan kun je lang wachten,’ vrees ik.

‘Ik heb geduld,’ merkt Thomas op, waarna hij over me heen kruipt om het bed te verlaten. Hij pakt het dienblad met inmiddels lege borden op en zet mijn glas jus d’orange op het nachtkastje, samen met de kop koffie. Met de rest loopt hij naar het aanrecht en terwijl hij de afwas doet, drink ik van de dranken.

‘Ik moet er zo vandoor. Repetitie met de jongens,’ kondigt Thomas aan als alle vaat weggewerkt is. ‘We gaan vanavond weer de straat op.’

‘Dat lijkt me nergens voor nodig, jullie zijn al zo goed,’ merk ik op.

‘Dank je,’ glimlacht hij. ‘Maar dat is vooral vanwege de vele repetities die we hebben, dus ik vrees dat het wel degelijk nodig is. Maar je hebt m’n nummer.’

‘Ja, ja, als ik iets doms ga doen, bel ik je,’ wuif ik het weg. Thomas staat even midden in de kamer en kijkt glimlachend naar me, waarna hij zich omdraait en mijn huis verlaat. Ik zak onderuit in bed en begraaf mezelf opnieuw onder mijn deken, niet van plan vanmiddag mijn bed nog in de steek te laten. Het is er tenslotte ook al die tijd voor mij geweest.

Na de hele dag op bed liggen, begint mijn maag rond zeven uur agressieve geluiden te maken. Een rek- en streksessie later neem ik een douche en begeef me naar het café. Een ober neemt mijn bestelling voor een burrito en wat te drinken op en ik haal mijn notitieblok tevoorschijn. Mijn ogen lezen mijn eerdere schrijfsels... Het zijn vooral willekeurige gedachten; niets lezenswaardig voor anderen. Ik sla het boekje open op een lege pagina, waarna ik met moeite woorden probeer te verzinnen die omschrijven hoe ik me voel.

Lieve Julian,

Ik mis je.

Meermaals lees ik de woorden, en ik slik. De waarheid blijft confronterend. Nadenken over het feit dat ik Julian nooit, maar dan ook nooit, meer zal zien, is de moeilijkste gedachte die mijn brein nu kan vormen, maar hij is er constant.

De wereld is een verdorven plek.

‘Uw burrito,’ glimlacht de ober, terwijl hij mijn bord neerzet. Altijd maar gedachten aan het onderbreken, die lui. Razendsnel sla ik mijn notitieboekje dicht en pers er een glimlach uit, waarna ik mijn bestek uit het servet rol en een stukje van de burrito afsnijdt. Mijn maag rommelt verwachtingsvol en voelt getemd als ik de burrito achter de kiezen heb. Tijdens het eten heb ik de mensen in het café bekeken, maar inmiddels heb ik het binnen wel gezien, dus richt ik mijn blik op de wereld buiten het café.

Het miezert en mensen lopen sneller dan gebruikelijk. Hier en daar heeft iemand een paraplu vast, maar de meeste voorbijgangers trotseren de nattigheid met moed. Hoewel ik alle mensen om me heen bekijk, vermijd ik oogcontact. Als iemand ook maar een blik in mijn richting werpt, wend ik mijn blik af. Ik wil niet aan de verplichting van een glimlach voldoen bij het aankijken van mijn medemens.

Ik zit nog een tijdje in het café en martel mezelf met gedachten aan Julian, waarna ik besluit af te rekenen om terug naar huis te gaan, trots dat ik er toch even uit ben geweest. Als ik over het plein loop, hoor ik een bekende stem en ik weet dat het Thomas is, die met zijn vrienden muziek staat te maken. De klanken van hun liederen bereiken me zelfs op een afstand en ik sta even stil om te luisteren.

Als hij een liedje van de Red Hot Chili Peppers inzet, kan ik het niet laten en loop ik toch naar de menigte toe, die zich om de groep gevormd heeft. Ik blijf aan de buitenkant staan en zie het trio genieten van de sfeer die ze zelf creëren. Ik glimlach bij het zien van Thomas’ serieuze gezicht, terwijl hij zingt. Ik moet zeggen dat het repeteren inderdaad vruchten afwerpt. Ze zijn perfect op elkaar

ingespeeld en een knikje van één van hen is genoeg om de rest te laten volgen in een initiatief. Het is werkelijk een genot om naar te luisteren en ik begrijp waarom er elke keer zo veel mensen om hen heen staan. De instrumenten en versterkers hoeven de regen niet te trotseren omdat ze onder een afdakje staan en hoewel ik nat word, voel ik de druppels op mijn hoofd niet eens.

Tot mijn verbazing zie ik Patrick staan, een paar meter verderop. Hij staart me fronsend aan, maar als hij ziet dat ik hem zie, glimlacht hij halfslachtig. Ik sjok naar hem toe.

‘Hoi, Julia,’ knikt Patrick, waarna hij weer naar het optreden kijkt. Ook al kijkt hij me niet meer aan, het ontgaat me niet dat zijn pupillen weer net zo groot zijn als gisteren.

Ik doe een poging tot het voeren van een gesprek. ‘Heb je het feestje overleefd?’

‘Ja hoor,’ knikt hij, waarna hij zijn blik even langs me laat gaan. ‘En jij?’

‘Nauwelijks,’ glimlach ik, terwijl ik mijn armen over elkaar sla en mijn ogen sluit, om me weer te richten op de muziek.

‘Was hij gisteren niet met je mee?’ vraagt Patrick en als ik mijn ogen open, zie ik hem gebaren naar Thomas.

‘Ja,’ zeg ik. ‘En dankzij hem ben ik veilig in mijn bed beland.’

‘Mooi,’ knikt Patrick. We zwijgen weer en als ik hem na een paar minuten opnieuw aankijk, bestudeer ik zijn ogen. Ze staan zorgelijk en de enorme pupillen maken zijn blik intens.

‘Ben je high?’ vraag ik overbodig. Hij trekt een wenkbrauw op, maar zegt niets.

‘Helpt het?’ vraag ik. Mijn stem komt amper boven de muziek uit.

‘Ja,’ fluistert hij terug.

‘Hoe?’

‘De wereld is gewoon beter als je high bent. Je zou het eens moeten proberen.’

‘Oké,’ flap ik eruit en Patrick kijkt me verbaasd aan. Zonder iets te zeggen haalt hij vervolgens een joint uit zijn jaszak en hij geeft het aan me, waarna hij

zijn aansteker tevoorschijn haalt en met zijn hand beschermt hij het vlammetje tegen de wind en de regen.

Ik laat de joint langs het vuur strijken en neem dan een trekje. Ik heb ooit wel eens een sigaret gerookt, maar ik ben niet wat men een ervaren roker noemt. Oftewel: ik hoest.

‘Heb je ooit geblowd?’ vraagt Patrick fronsend.

‘Nee,’ geef ik toe. Zodra mijn keel en longen weer rookvrij zijn, neem ik nog een trekje. Het heeft meteen effect op mijn lichaam. Ik ben wat rustiger, slapper en zorgelozer. Gulzig neem ik nog een trekje, maar dan haalt Patrick de joint uit mijn mond.

‘Dat is eerst wel genoeg.’

Hij neemt zelf nog een trekje en maakt de joint dan uit. Ik richt me weer op de muziek. De prachtige muziek. Met gesloten ogen beweeg ik langzaam heen en weer op het ritme. Mijn hoofd voelt zwaar en ik laat hem naar links vallen en dan weer naar rechts. Druppels vallen op mijn gezicht als ik mijn hoofd in mijn nek gooi en zo sta ik een tijdje, terwijl de muziek de buitenlucht om mij heen vult.

‘Je hebt gelijk,’ constateer ik, hoewel ik niet zeker weet of Patrick nog naast me staat. De wereld is beter als je high bent. Het voelt alsof ik twee keer zo zwaar ben, maar tegelijkertijd voelt het lichter. Beter.

Ik wil eten.

‘Waar ga je heen?’ vraagt Patrick, die naast me komt lopen als ik aan mijn missie begin.

‘Ik heb honger, dus ik ga eten. Je mag wel blijven hoor,’ wuif ik hem weg.

‘Ik laat je niet alleen door de stad zwerven als je voor de eerste keer high bent.’

‘Is dat niet precies wat jij doet?’ vraag ik lachend, maar ik realiseer me dat het natuurlijk niet zijn eerste keer is. Mijn lach klinkt me vreemd in de oren en ik frons als we op een driesprong staan. Ik kijk naar links en naar rechts en vervolgens naar de weg waar we vandaan komen.

‘Wat doe je?’ vraagt Patrick en het klinkt haast geïrriteerd. Waarom blijft hij als hij me irritant vindt?

‘Ik weet niet welke kant ik op moet.’

‘Waar wil je heen?’ vraagt hij.

‘Dat weet ik niet meer.’

‘Je wilde iets gaan eten,’ helpt hij me herinneren.

‘O ja!’ Mijn vinger vliegt alwetend de lucht in, waarna ik gedecideerd naar links loop, op weg naar de dichtstbijzijnde McDonalds. Met Patrick in mijn kielzog, loop ik naar de fastfoodketen en gooi de deur open, waarna ik regelrecht op de balie afloop. Het is me onduidelijk wat ik precies bestel, maar ik noem alles op wat me lekker lijkt en als ik betaald heb, zegt het meisje achter de balie dat ik mag gaan zitten en ze het eten wel komen brengen. Glimlachend wandel ik naar een tafeltje en schuif op een bankje. Patrick neemt plaats tegenover me.

‘Wat?’

‘Misschien was dit een slecht idee.’

‘Nee,’ zeg ik hoofdschuddend. Ik wil tegenargumenten geven, maar ik vergeet te snel waar we het over hadden en raak afgeleid door de ruimte om me heen. Er zijn amper mensen. Voor m’n gevoel is het nog heel vroeg, maar als mijn oog op de klok valt, zie ik dat er al veel meer tijd is verstreken dan ik dacht. Als de serveerster uiteindelijk het eten komt brengen - waarvoor ze maar liefst twee dienbladen nodig heeft - zie ik Patrick enigszins hulpeloos naar de lading hamburgers en patatjes kijken. Mijn ogen worden groot door kinderlijk enthousiasme en de woorden “eet smakelijk” zijn als een startschot, waarna ik een van de hamburgers begin aan te vallen. Ik gebaar naar het eten om aan Patrick duidelijk te maken dat hij mag pakken wat hij wil. Hij kijkt even toe hoe ik de hamburger eet, maar pakt dan een andere burger van het dienblad en begint zelf ook te eten.

Het is pas als ik belachelijk veel heb gegeten, dat mijn oog valt op het ijsje dat ik erbij besteld had. Deze is inmiddels zo goed als vloeibaar geworden en ik pruil als ik er een hap van neem.

‘Ze hadden een tijd geleden een Oreo McFlurry,’ vertel ik Patrick. Hij frons afwachtend, maar als ik verder niets zeg, vraagt hij door.

‘Waarom zie je eruit alsof je moet huilen als je dat zegt?’

‘Omdat ze hem uit het assortiment hebben gehaald.’

‘Oké...’ reageert hij. Met een opgetrokken wenkbrauw stopt hij één van de laatste patatjes in zijn mond.

‘En toen heb ik met Julian een keer Oreo’s gekocht en hebben we een ijsje besteld zonder iets erin en toen hebben we onze eigen McFlurry gemaakt,’ zeg ik, verdrietig door de herinnering. Patrick bevriest als ik Julians naam noem en hij schuift ongemakkelijk heen en weer.

‘Mis je hem ook zo?’

‘Ben je nou eindelijk uitgegeten?’ vraagt hij. ‘Dan gaan we.’

Hij begint bakjes op te stapelen zodat alles op één dienblad past en ik kijk fronsend toe hoe hij opstaat om de resten weg te gooien. Ik kan me er niet toe zetten om op te staan en ik ben blij als Patrick zegt dat hij naar de wc gaat.

‘Nergens heen gaan,’ waarschuwt hij me. Braaf knik ik en kijk toe hoe hij verdwijnt richting de toiletten. Ik staar even voor me uit en ik heb het gevoel dat hij uren weg is. Onwillekeurig denk ik aan de voorgaande avond en aan Michael. Zonder er ook maar een moment over na te denken pak ik mijn telefoon en stuur ik hem een berichtje.

*We hebben gisteravond niet af kunnen maken waarmee we zijn begonnen. x
Juil*

Ik glimlach als ik op versturen druk en opeens staat Patrick weer naast me.

‘Hè hè,’ zucht ik overdreven. Hij pakt me bij mijn bovenarm en trekt me van de bank af. Hoewel ik me afvraag wat zijn probleem is, helpt het me wel, want opstaan was moeilijk geweest zonder zijn hardhandige hulp. Hij duwt me voorzichtig voor zich uit richting de uitgang van de vreeschuur en eenmaal buiten regent het nog harder dan voorheen.

‘Waar woon je? Ik breng je naar huis,’ kondigt hij aan. Ik schud mijn hoofd, maar op dat moment trilt mijn telefoon in mijn hand. Ik haal hem eruit en grijns

bij het lezen van het berichtje.

Kom maar langs.

Ik lees het adres dat erachter staat hardop voor en Patrick knikt onwetend, waarna hij me voorgaat naar Michaels huis. Ik grijns enthousiast bij de wetenschap dat ik straks begeerd word door hete Michael, dat hij me heeft uitgenodigd. Zwijgend lopen Patrick en ik door de stad en als ik af en toe stilsta om een muurtekening of een prullenbak te bestuderen, pakt hij me bij mijn arm en trekt hij me mee naar mijn bestemming.

‘Waar zijn we?’ vraag ik, als we een zijstraat in lopen.

‘In je straat,’ zucht Patrick.

‘O!’ zeg ik enthousiast. Ik zoek wanhopig naar nummer 60 en al snel staan we voor de deur. Ik druk op de bel als Patrick weg begint te lopen, maar hij draait zich weer om.

‘Waarom bel je aan? Heb je geen sleutel?’

‘Nee,’ antwoord ik. Waarom zou ik een sleutel hebben van Michaels huis? Op dat moment gaat de deur open en voor me staat een god. Zijn donkerblauwe spijkerbroek hangt nonchalant op zijn heupen en daarboven heeft hij een wit shirt aan met lange mouwen, waarvan ik weet dat het heerlijke spieren verhult. Ik kijk glimlachend op en zie een blik op zijn gezicht verschijnen die me diep van binnen verwarmt.

‘Julia,’ groet hij me. Ik druk zonder erbij na te denken mijn lippen op de zijne en ik voel zijn handen over mijn rug glijden, terwijl hij me naar binnen trekt. Als hij op het punt staat de deur dicht te gooien, onderbreekt hij onze kus en hij kijkt naar Patrick, die verloren op de stoep staat.

‘Kan ik je helpen?’ vraagt Michael hem vijandig. Patrick kijkt even van hem naar mij en schudt dan zijn hoofd. Hij heft zijn handen in een hulpeloos gebaar en loopt hoofdschuddend weg. Zonder pardon gooit Michael de deur dicht en pakt mijn hand, waarna hij me meeneemt naar zijn slaapkamer. Hij sluit de deur en zet me ertegen klem.

‘Nu ben je van mij.’

‘Volledig,’ fluister ik terug. Een beestachtig geluid ontsnapt hem en hij trekt mijn jas voor me uit.

‘Je bent doorweekt, Julia,’ zegt hij, terwijl hij even afstand neemt. Mijn jas ligt op de grond en ik zie de goedkeuring in zijn ogen als hij kijkt naar het natte shirt dat volledig vastgeplakt zit aan mijn lichaam. Als hij mijn ogen weer heeft gevonden, hef ik zwijgend mijn armen en zonder iets te zeggen trekt hij mijn shirt uit. Zijn lippen vinden me weer, terwijl zijn hand frummelt met de sluiting van mijn bh.

‘Dat ik je zoen terwijl ik nuchter ben, betekent niet dat we nu een relatie hebben,’ waarschuwt hij en ik lach. Het klinkt als de lach van een vreemde, maar het doet me goed om te lachen.

‘Dat is wel het laatste waar ik nu aan kan denken,’ reageer ik.

‘Oké, mooi,’ gromt hij, als de sluiting van mijn bh het gevecht met zijn vingers verliest en hij gooit het op de grond. Hij laat zijn blik opnieuw over mijn lichaam glijden en zijn hebbelijke vingers beroeren mijn huid. Ik verlies mezelf in zijn aanrakingen en als we beiden geen kleren meer aanhebben, laten we ons op het bed zakken. Hij heeft een groot tweepersoonsbed en ik geniet van elk deel van zijn lichaam dat tegen het mijne aankomt. Dit is de perfecte ontsnapping. Voor even denk ik niet aan Julian, aan zelfmoord, aan bloed. Ik ben in het moment, met Michael, en al mijn problemen lijken mijlenver weg.

‘Heb je geoefend?’ vraagt Michael me. Zijn woorden brengen me weer in het hier en nu. In zijn armen, in zijn bed, op de grens tussen bewustzijn en slaap. Ik haal diep adem en voel hoe de effecten van de wiet langzaam weer plaatsmaken voor de realiteit. Ik herinner me Michaels vraag en draai me om, zodat ik hem kan aankijken.

‘Nee,’ geef ik toe. De laatste keer dat ik seks heb gehad was ook met hem en hij kijkt me verbaasd aan.

‘Je was... heerlijk,’ reageert hij. ‘Ik ben blij dat je sms’te.’

‘Waarom koos je mij? Gisteravond?’

Hij glimlacht en strijkt een lok uit mijn gezicht, waarna hij met zijn vingers over mijn wang strijkt, langs mijn hals en nog verder naar beneden, tot hij cirkeltjes draait op mijn buik. Zijn aanraking is genoeg om me mijn vraag te doen vergeten, maar hij geeft toch antwoord.

‘Ik weet dat iedereen denkt dat ik nooit twee keer met hetzelfde meisje naar bed ga,’ glimlacht hij arrogant. ‘Maar dat is niet hoe ik het doe.’

‘Hoe dan?’

‘Op zo'n feestje als gisteren kies ik simpelweg het meisje dat er het beste uit ziet en daar zet ik m'n zinnen op.’

Ik kijk hem aan en ergens voel ik me geleid, maar ik weet ook dat wat er zojuist met Michael gebeurd is, niets meer is dan enkel en alleen seks. En hoewel ik me vroeger misschien gebruikt zou voelen, of beledigd omdat hij me alleen kiest vanwege mijn uiterlijk, voel ik nu alleen maar opluchting dat er geen verwarrende gevoelens in het spel zijn. Ik woel met mijn hand door zijn haren en hij verstoppt zijn gezicht tegen mijn borst, waarna ik zijn tong tegen mijn huid voel.

‘En jij... in dat korte zwarte jurkje...’ gaat Michael verder, terwijl hij mijn lichaam bedekt met kusjes. ‘Dan is het niet eens een wedstrijd meer.’

‘Ben je ooit afgewezen?’ vraag ik nieuwsgierig. Hij komt langzaam omhoog en kijkt me aan met een twinkeling in zijn ogen, die me het antwoord al geeft, maar toch schudt hij nog zijn hoofd.

‘En dat is het grootste compliment dat ik kan krijgen,’ glimlacht hij, waarna hij langzaam omhoog komt. De klok op zijn nachtkastje zegt me dat het inmiddels midden in de nacht is en ik rek me uit, wat me nog een verlekkerde blik van Michael oplevert, terwijl hij aan de voet van het bed staat. Mijn blik zakt af naar beneden en hij trekt tot mijn teleurstelling een boxershort aan.

‘Ik moet morgen weer vroeg op,’ zegt hij. Ik snap de hint en knik, waarna ik met tegenzin omhoog kom. Zoals reeds geconstateerd: dit gaat om seks. Niets meer. Het is niet dat ik de behoefte voel om bij hem te blijven slapen, maar ik ben moe en sloom en mijn huis is ver weg. Om nog maar niet te spreken over het

tijdstip. Maar ik sta op en trek mijn kleding weer aan, terwijl Michael toekijkt. Als ik niet zo moe was had ik hem nu verleid tot ronde vier, maar zodra ik al mijn kleren aanheb, ga ik op de rand van zijn bed zitten om mijn schoenen aan te trekken. Hij kruipt achter me op het bed en laat zijn hand over mijn rug glijden.

‘Je mag me altijd bellen,’ zegt hij.

‘Ik denk dat ik je daaraan houd,’ antwoord ik en ik meen het. Het is dan misschien alleen seks en dat is niet bepaald het sprookje waar velen van dromen, maar op dit moment ben ik niet in staat om te dromen over sprookjes. Ik voel me leeg en nu de resten van mijn dronkenschap en van de high verdwenen zijn, is dat gevoel terug. Wat we zojuist gedaan hebben kan er voor zorgen dat ik een paar uur nergens aan denk en dat is iets waar ik ongetwijfeld naar ga verlangen.

‘Slaap lekker.’ Hij ligt languit op het bed en ik buig me voorover om hem een laatste zoen te geven. Ik laat hem achter met een tevreden blik en als ik de kamer verlaat, doe ik het licht alvast voor hem uit.

‘Bel me!’ roept hij nog als ik de deur dichttrek en ik glimlach. Als ik naar buiten loop, pak ik mijn telefoon en stuur ik hem een sms’je.

Je hebt mijn nummer ook.

Ik ben blij dat het niet meer regent als ik naar huis loop en er is weinig activiteit in de straten op deze zondagnacht. Als ik eindelijk thuis ben is het al bijna ochtend en ik laat me vermoeid tegen mijn kussens vallen. Zodra ik mijn ogen sluit, val ik in een lange en diepe slaap.

Hoofdstuk 6

In de dagen die daarop volgen, gebeurt er weinig. Ik werk een paar keer, ik ben veel thuis en de afwas stapelt langzaam weer op. Het is al een tijdje stil op het Thomasfront en ik vraag me af of hij me eindelijk opgegeven heeft, maar heb nog niet de behoefte gehad hem te bellen. In tegendeel, ik heb behoefte aan alleen zijn en heb zelfs Michael genegeerd toen hij me gisteren belde.

Het is donderdagmiddag als ik besluit dat ik het huis uit moet. Ik kleed me aan om naar buiten te gaan en zonder na te denken, loop ik. Het is mooi weer en dat irriteert me. Hoe kan het mooi weer zijn als ik me zo verrot voel? Het is een tegenstrijdigheid en ik haal mijn zonnebril uit mijn tas en zet hem op om het tegen te gaan.

Voordat ik het goed en wel doorheb, sta ik voor het kerkhof waar mijn broer begraven ligt. Een tijdlang sta ik slechts naar de ingang te staren. Ik kom hier vaak, maar elke keer weer is het een drempel om naar binnen te gaan om hem te zien. Om zijn naam te zien op een grafsteen... Het kerkhof trekt me naar binnen en ik stap toch door de poort. Zodra ik in de buurt kom van het graf van mijn broer, zie ik al op een afstandje dat er iemand op de grond voor het graf zit. Er hangt een rookwolk om hem heen. Als ik slechts een paar meter van hem verwijderd ben, herken ik Patrick.

Ik sta even stil en zie hoe hij met zijn hand over zijn gezicht wrijft, waarna hij weer een trekje neemt van de joint. Het doet me ergens goed dat er iemand is die net zo veel moeite heeft met Julians dood als ik, maar het doet me ook pijn hem zo te zien. Pas als ik naast hem sta, kijkt hij verschrikt op. Hij springt meteen omhoog en zet een stap achteruit, alsof ik een van de doden ben en in een graf hoor te liggen.

'Het is oké, Patrick,' zeg ik, in een poging hem gerust te stellen.

'Het is helemaal niet oké,' zegt hij hoofdschuddend, maar hij slikt en kijkt weg, terwijl hij zichzelf bij elkaar raapt. Ik schuif mijn zonnebril in mijn haren

en kijk hem aan. Hij maakt zuchtend aanstalten om weg te lopen, maar ik hou hem staande, om met hem te kunnen praten. Hij bevriest en draait zich weer naar met toe.

Ik haal diep adem en richt me dan op de grafsteen voor me. Zoals altijd voelt het alsof iemand me een klap in mijn gezicht geeft als ik zijn naam op de steen zie staan. Zonder die ene “n” had het mijn naam kunnen zijn - is het mijn naam. Een rilling trekt door mijn lichaam en ik zet een stap achteruit. Het wordt me meteen te veel en ik loop weg, langs Patrick. Hij staat even stil, maar komt me dan achterna, waarna hij de joint vragend omhoog houdt.

‘Kun je me meenemen naar een plek om mijn eigen voorraad te halen?’ vraag ik. Ik breng de joint naar mijn lippen en neem een trekje. De rook brandt in mijn keel, maar ik adem diep in en laat het mijn longen aantasten.

‘Ik weet het niet...’

‘Hoezo?’ wil ik weten, terwijl ik de joint teruggeef.

‘Je werd er vorige keer helemaal raar van.’

Ik doe het af met een schampere lach en schud mijn hoofd.

‘Alsjeblieft zeg. Ik ben een grote meid.’

‘Oké,’ mompelt hij, weinig enthousiast. Maar hij gaat me voor naar het centrum en na een kwartier zwijgend lopen staan we in een koffieshop. Ik heb geen idee wat ik moet hebben, maar Patrick bestelt wat voor me en tot mijn verbazing betaalt hij zelfs. Ik heb zelf nog een brownie aan de bestelling toegevoegd, puur om het te proberen.

‘Denk erom dat spacecake wat heftiger kan zijn dan het roken,’ zegt de man achter de toonbank. ‘En het duurt langer voordat je de effecten merkt.’

‘Oké,’ knik ik. Ik luister met een half oor terwijl ik het zakje in mijn tas stop en ik begeef me weer naar buiten

‘Doe voorzichtig, oké?’ Ik knik en kijk Patrick afwachtend aan, maar dan draait hij zich zonder enige aankondiging om en beent hij de straat uit. Oké, doe! Ik loop de andere kant op en voel me een beetje rozig van het trekje dat ik eerder heb gehad. Even overweeg ik Michael te bellen, maar dan gaat mijn

telefoon en ik lach bij de gedachte dat hij mij op hetzelfde moment belt. Maar het is Michael niet, het is mijn vader.

Ik neem op, maar heb er spijt van zodra ik de telefoon naar mijn oor breng.

‘Julia, lieverd, hoe gaat het met je?’ vraagt mijn vader. Ik hoor de liefde in zijn stem en ril bij het eerlijke antwoord op zijn vraag. Ik begin high te worden pap, dus op dit moment gaat het... oké.

‘Het gaat,’ antwoord ik. Het is de waarheid, ik leef nog en pluk de dag. Soort van.

‘We willen je graag zien, het is al zo lang geleden. Je moeder zei dat je dit weekend uit eten wilde?’

Ik herinner me het gesprek van anderhalve week geleden en vervloek mezelf voor het maken van vage plannen, terwijl ik het gewoon volledig had moeten afkappen.

‘We wilden vrijdag - morgen - naar de stad komen, wellicht kunnen we dan met z’n allen wat eten?’ oppert hij, zonder te wachten op mijn antwoord. ‘We kunnen om zeven uur afspreken bij het Griekse restaurant waar je zo gek op bent.’

Ik zucht, want het was een favoriet restaurant van Julian en van mij, maar de charme is er nu wel af. Toch stem ik in, want ik weet dat mijn ouders gek worden van het weinige contact en ik wil ze niet verdrietiger maken dan ze al zijn. Dus spreek ik met ze af en als ik opgehangen heb, draai ik mijn eerste eigen joint. Ik steek hem aan met de roze aansteker die ik zojuist aangeschaft heb. Na een paar trekjes maak ik het uit en stop ik het weg, waarna ik naar huis loop.

De middag breng ik door zoals het een meisje onder invloed betaamt: ik lig op mijn bed en staar naar het plafond. Mijn gedachten zijn verrassend rustig en ik volg patronen op het plafond die alleen ik zie, terwijl ik geniet van mijn moment weg van de werkelijkheid. Waarom kan het niet altijd zo zijn? Ik hoor in de verte een melodie en het duurt lang voordat ik doorheb dat het van mijn telefoon komt. Ik graai het ding uit mijn tas en neem op zonder te kijken wie het is.

‘Hé, Julia,’ klinkt Thomas’ stem.

‘Sinds wanneer bel jij?’ vraag ik hem, terwijl ik naar de deur kijk, half verwachting dat hij erachter staat.

‘Ik was benieuwd hoe het met je gaat,’ reageert hij, zonder echt antwoord te geven op de vraag. ‘Ik heb je al een tijdje niet meer gesproken. Ik ben blij dat je opneemt.’

‘Ik had niet gekeken wie er belde,’ zeg ik naar waarheid en het is even stil.

‘Had dat veranderd of je opnam of niet?’ vraagt hij dan voorzichtig.

‘Nee, nee,’ zeg ik snel, want zo bedoelde ik het niet.

‘Gelukkig.’

Op dat moment hoor ik allemaal geschreeuw op de achtergrond en ik hoor Thomas zijn vrienden sussen, waarna zijn stem zich weer tot mij richt.

‘Max is dit weekend jarig en we geven een feestje,’ zegt hij. ‘Ik vroeg me af of je wilt komen. Misschien goede afleiding?’

‘Ja,’ knik ik, want het zou goede afleiding zijn. ‘Help me even herinneren, oké? Ik weet niet of ik het nu onthoud.’

‘Hoezo? Wat ben je aan het doen?’

‘Niets,’ zeg ik. Ook dat was de waarheid.

‘Oké... Ik zal je nog een sms sturen morgen,’ zegt hij langzaam.

‘Klinkt goed. Tot dan.’

Terwijl ik ophang, hoor ik dat hij nog wat zegt, maar ik realiseer het me te laat en ik leg mijn telefoon weer weg.

Opnieuw verstrijkt er veel tijd en op het moment dat de high begint te vervagen, besluit ik dat het tijd is voor het bezoeken van andere hoogten. Ik pak mijn telefoon en stuur Michael een sms.

Ik wil je. Nu.

Ik voeg mijn adres aan het berichtje toe voor het geval hij dat niet meer weet en vraag me af of hij op komt dagen. Ondertussen sta ik op en eet ik wat. Als ik een uur later klaar ben om naar bed te gaan en er vanuit ga dat hij niet meer komt, gaat de deurbel. Ik strijk met mijn handen door mijn haren en wrijf even

onder mijn ogen, waarna ik de gang in loop en de deur open.

Michael leunt grijnzend tegen de muur. ‘U riep?’

Ik pak hem bij zijn kraag en trek hem naar binnen, terwijl ik mijn lippen op de zijne druk. Meteen bevinden zijn handen zich overal op mijn lichaam en ik gooi de deur achter hem dicht, waarna ik hem begeleid naar mijn kamer. Het is er niet bepaald opgeruimd, maar Michael lijkt niets op te merken en ik werk snel om hem uit zijn kleren te krijgen. Hij kust me overal en ik voel me dankbaar voor het hebben van een seksgod in mijn telefoonlijst, die gewoon komt opdagen als je hem sms’t. Het leven was nog nooit zo simpel.

‘Je weet een jongen wel een gebruikt gevoel te geven,’ grijnst Michael, terwijl hij zijdelings naar me kijkt. Zijn ademhaling is nog steeds iets versneld en ik kijk hem aan met een blik die hem wijst op de hypocrisie van zijn uitspraak.

‘Ik vind het heerlijk,’ zegt hij dan lachend, terwijl hij me opnieuw in zijn armen neemt en op mijn onderlip sabbelt.

‘Ik ben nog nooit naar iemands kamer gecommandeerd om seks te hebben. Het bevalt me wel.’

‘Wen er maar aan,’ zeg ik, want het bevalt mij ook.

‘Geen probleem.’

‘Zeg, ik moet morgen weer vroeg op,’ glimlach ik dan om het feit dat ik hem wegstuur op dezelfde manier als hij mij de vorige keer heeft laten gaan. Daarnaast hoef ik helemaal niet vroeg op.

‘Touché,’ lacht hij, waarna hij me loslaat en opstaat. Hij raapt zijn kleren op van de vloer en legt ze op het bed neer, waarna hij ze een voor een oppakt om aan te trekken.

‘Heb je dit weekend iets te doen?’ vraagt hij, terwijl hij zijn broek ophijst en de knoop dichtdoet.

‘Ik heb misschien een feestje,’ zeg ik.

‘Misschien een feestje? Wat betekent dat?’

‘Dat ik uitgenodigd ben, maar nog niet weet of ik ga.’

‘Ga,’ spoort hij me aan. ‘Geniet.’

‘Hm,’ zeg ik slaperig. Ik trek de deken over me heen en kijk toe hoe hij zijn lichaam bedekt met steeds meer kleding.

‘Ik zie je snel,’ zegt hij, waarna hij naar me toekomt. Als hij me kust, houd ik zijn hoofd kort vast en verdiep de kus, tot ik klaar ben om hem los te laten

‘Heel snel,’ hoop ik.

De volgende middag doe ik niets en als de dag vervangen wordt door de avond, neem ik een douche en trek een donkerblauw jurkje aan voor het etentje met mijn ouders. Ik ben nerveus en probeer mezelf moed in te spreken, terwijl ik wat mascara op mijn wimpers smeer. Om vijf over zeven kom ik aan bij het restaurant.

Eenmaal binnen zie ik mijn ouders al zitten. Mijn hart verkrampst als ik denk aan alle etentjes die we hier de afgelopen jaren hebben gehad. Op een diepe ademhaling loop ik naar ze toe. Mijn moeder ziet me als eerste en staat onmiddellijk op. Zodra ik haar bereik, pakt ze me stevig vast. Haar armen trekken me dicht tegen haar aan en de omhelzing druipt van de emotie.

‘O meisje,’ zucht ze, als ze me langzaam loslaat. Voordat ik iets kan zeggen, staat mijn vader voor me en ook hij knuffelt me alsof ik hem jaren niet heb gezien. Het voelt ook bijna zo lang.

‘Je ziet er goed uit, Juul.’

‘Dank je, pap.’ Mijn moeder neemt plaats op de stoel aan de ene kant van de tafel en mijn vader gaat naast haar zitten, waardoor ik tegenover hen beland. Ik pak de kaart op en begin deze te bestuderen. Mijn ouders volgen mijn voorbeeld en we zwijgen even, terwijl iedereen de situatie op zich laat inwerken. Ik weet dat het voor hen ook niet makkelijk is om mij te zien, maar als onze bestelling opgenomen is, hebben we geen gegronde reden meer om te zwijgen. Mijn moeder kijkt nostalgisch het restaurant rond.

‘Julian was zo dol op deze plek. Bijna net zo erg als jij, Julia,’ glimlacht mama. ‘Hij bestelde altijd de gyros.’

Elke spier van mijn lichaam spant zich aan en ik voel mijn vaders ogen op mijn gezicht, waarna ik een glimlach forceer.

‘Ja,’ knik ik. ‘Papa, hoe gaat het op je werk? Lukt het een beetje om... terug te zijn?’

‘Het gaat prima schat,’ knikt mijn vader, altijd het toonbeeld van zelfcontrole en kracht, maar zijn glimlach is gebroken en ik weet dat dat iets is wat mijn moeder en ik met hem gemeen hebben.

‘En je studie, Julia?’ vraagt mama hoopvol. Ik heb het hart niet om haar te zeggen dat ik er niets aan doe en overweeg ter plekke volgende week eens naar een college te gaan, puur en alleen zodat ik niet tegen haar hoeft te liegen.

‘Het gaat,’ knik ik. ‘Ups en downs.’

‘Jij en Julian zaten altijd middagen samen in de bibliotheek, of niet?’ vraagt ze met een glimlach. ‘Lukt het wel om dat nu zonder hem te doen?’

Na een diepe ademhaling dwing ik mezelf haar aan te kijken, waarna ik langzaam knik. Waarom moet ze hem bij elk onderwerp ter sprake brengen? Op het moment dat de drankjes gebracht worden, voelt het alsof we al uren in het restaurant zitten en ik kan de spanning niet meer aan.

‘Ik ben zo terug,’ zeg ik snel, terwijl ik mijn tas pak en de stoel achteruit schuif. Ik vlucht naar de toiletten en rommel daar in mijn tas, op zoek naar de wiet. Ik bedenk me fronsend dat ik het thuis heb laten liggen, maar ik heb de brownie nog wel in mijn tas zitten. Het is niet anders. Ik eet het ding in een keer op en wacht haast wanhopig tot ik de effecten voel, maar ik herinner me dan dat de man had gezegd dat het langer duurde voordat spacecake begon te werken. Ik blijf nog even op de wc zitten, maar ik ben al lang weg van de tafel en uiteindelijk sta ik op om terug te gaan naar het gezelschap van mijn ouders.

De avond duurt eeuwen. We hebben het over koetjes en kalfjes. Mama heeft het over de familie en hoe het met iedereen gaat, ik vertel wat onzin over mijn werk en studie, terwijl mijn vader anekdotes over zijn werk vertelt. Mijn moeder vindt bij elk onderwerp wel een manier om naar Julian te verwijzen en als we na

twee uur eindelijk weggaan, voel ik me opeens extreem moe. Mijn benen moeten moeite doen om op te staan en ik herinner me de brownie die ik gegeten heb. Die effecten zijn dus mooi te laat. Ik besluit zo meteen naar huis te gaan en te gaan slapen, ook al is het nog vroeg. Als we buiten staan omhelst mama me en ook papa pakt me weer stevig vast.

‘We gaan zo nog even naar het kerkhof, lieverd,’ zegt mama, als ik hen heb afgezet bij de auto. Het is hier niet zo ver vandaan en ik vroeg me eerder al af of ze er vanmiddag geweest waren.

‘Ga je mee?’

‘Nee,’ zeg ik meteen. Mijn moeder kijkt me teleurgesteld aan.

‘Nee, ik ben echt moe. Ik ga lekker slapen,’ glimlach ik. Ik wil niet dat ze teleurgesteld is, maar ik kan echt niet mee.

‘Oké meisje,’ knikt mijn vader, om de stilte te doorbreken. ‘We spreken je snel.’

Hij omhelst me nog een keer en stapt dan in de auto. Mama blaast me een kushandje toe en volgt mijn vaders voorbeeld. Ik haal opgelucht adem als ze weggrijden.

Een tijd lang blijf ik zo staan en kijk in de richting waarin ze verdwenen zijn. Ik zucht om mezelf als ik uiteindelijk achter ze aanloop en me richting het kerkhof begeef. Het voelt als een eeuwigheid eer ik er ben en ik heb mezelf ervan overtuigd dat papa en mama al weg zullen zijn als ik aankom, maar als ik door de poort loop, zie ik ze in de verte al bij het graf staan. Ik hoor mijn moeders aangrijpende gehuil als ik dichterbij kom en ik verstop me hurkend achter een van de brede bomen, terwijl ik luister naar haar hartverscheurende gejammer. Ik voel de tranen in mijn ogen branden en mijn keel doet pijn van de ingehouden emoties. Soms kijk ik even om de boom heen en nu zie ik dat ze op de grond zit. Mijn vader heeft zijn armen troostend om haar heen geslagen. Als ik me weer terugdraai, staat Patrick plots voor me en ik schrik. Ik trek hem snel naar beneden zodat mijn ouders hem niet zien en leg mijn vinger tegen mijn lippen. Hij kijkt me vervreemd aan, tuurt langs me naar het graf en frons als hij

mijn ouders ziet. Ik laat mijn achterhoofd tegen de boomstam rusten en leg mijn handen rond mijn buik. De wereld draait en ik sluit mijn ogen. Als ik ze weer open, is Patrick verdwenen. Ik kijk opnieuw om de boom heen en zie nog net dat mijn ouders het graf verlaten. Mijn vader werpt een blik mijn kant op en ik ben te laat met wegduiken. Ik weet dat hij me ziet, maar hij zegt niets en slaat zijn arm om mijn moeder heen, terwijl ze naar de uitgang lopen.

Mijn handen trillen als ik met behulp van de stabiele boom naast me opsta en als in een waas loop ik naar mijn broers graf. Ik zie de mooie witte lelies die mijn moeder er net neergelegd moet hebben en ik pak een van de bloemen op. Het ruikt heerlijk. Met mijn vingers strijk ik over het harde steen waar mijn broers naam in gegraveerd staat en mijn ogen branden.

‘Julian,’ fluister ik. Ik zou er alles voor geven om hem nog een keer te zien, om afscheid te nemen. Om mijn laatste vraag te stellen.

‘Waarom?’

Op dat moment kijk ik op en mijn adem stopt als ik in de verte een figuur zie staan. Ik denk eerst dat het Patrick is, maar als ik beter kijk, herken ik hem. Ik zie het heel duidelijk en ik weet het zeker.

Zonder er nog langer over na te denken, begin ik naar mijn broer te lopen. Hij staat aan de andere kant van de begraafplaats, maar ik zie duidelijk dat hij naar me glimlacht. Een mooie en geruststellende glimlach. Ik reik naar hem en kom steeds dichterbij, maar als ik met mijn ogen knipper, verdwijnt zijn glimlach opeens en verschijnt er een grimas op zijn gezicht. De wond op zijn hals trekt mijn aandacht en er stroomt een waterval aan bloed uit. Ik hoor een oorverdovende gil en ik beseft dat het de mijne is als ik rondkijk en zie dat er niemand anders aanwezig is. Als ik me weer richt op de plek waar Julian stond, zie ik niets. Enkel een leeg stukje gras. Mijn hart bonst in mijn keel.

‘Julia,’ klinkt het naast me en ik kijk met mijn waterige ogen recht in het gezicht van Patrick.

‘Julia, gaat het?’ vraagt hij, als ik niets zeg. Hij grijpt mijn pols en ik trek mezelf los, terwijl ik hem vol afschuw aankijk. Heb ik hem net aangezien voor

mijn broer, of was mijn broer slechts een verbeelding en was Patrick nog in de buurt? Wat gebeurt er?

‘Wat doe je hier?’ vraag ik hem.

‘Dat weet ik ook niet,’ antwoordt hij en ik frons, want ik vind het een raar antwoord. Hoe kan hij dat nou niet weten? Hij komt op bezoek bij mijn broer. Hij mist Julian.

‘Ik moet naar huis,’ zeg ik opeens, hoofdschuddend. Ik moet hier weg. Angst trekt door mijn gehele lichaam en ik keer Patrick de rug toe. Hij laat me gaan en als ik de poort van het kerkhof uit ben heb ik even geen idee waar ik ben.

Rechts lijkt een prima richting en ik hoop dat het de goede kant is. Als ik aankom bij een stel stoplichten, sta ik abrupt stil. Het rode licht neemt mijn hele zicht in beslag en als ik langer kijk, vallen er druppels rood naar beneden, op de straat. Al snel veranderen de druppels in een constante straal en ik knipper een paar keer met mijn ogen. Een rode auto passeert en aan de andere kant van de straat staat een rood verkeersbord. De kleur is opeens overal en ik kijk achter me, in de hoop dat Patrick me is gevolgd, maar hij is nergens te bekennen.

Ik begin snel te lopen, weg van hier, maar overal zie ik rode dingen. Rode stoplichten, rode auto's, rode logo's, rode prullenbakken. Het verdomde fietspad is een rivier van bloed en als ik door het centrum loop en uitkom in de hoerenstraat wordt het me te veel. Met trillende handen pak ik mijn telefoon uit mijn tas en denk niet eens na als ik het nummer kies. Ik breng de telefoon aan mijn oor en bedek mijn ogen met mijn andere hand. Ik wil het niet meer zien.

‘Julia?’ zegt mijn telefoon. Ik heb Thomas nog nooit gebeld, maar hij heeft me meermaals gezegd dat als ik iets doms had gedaan, of als ik hem nodig had, dat ik mocht bellen. Die brownie was iets doms en ik kom hier niet alleen uit.

‘Thomas?’ vraag ik, terwijl ik achteruit stap, tot ik een muur tegen mijn rug voel.

‘Julia, wat heb je gedaan?’ vraagt hij meteen. Het klinkt bloedserieus. Bloed. Mijn gezicht verkramp.

‘Ik ben zo bang.’

‘Waar ben je bang voor?’ vraagt Thomas. Zijn stem klinkt doordringend, maar ik moet moeite doen om me te concentreren op het geluid dat uit de telefoon komt. De muren komen letterlijk op me af en als ik door mijn vingers kijk, zie ik overal bloed.

‘Er is overal bloed,’ weet ik uit te brengen.

‘Jouw bloed?!’ Ik houd de telefoon een eindje bij mijn oor vandaan, want hij schreeuwt en nutteloos schud ik mijn hoofd.

‘Julia?!’ schreeuwt hij nogmaals.

‘Julians bloed,’ fluister ik overstuur.

‘Waar ben je?’

‘Ik weet niet... In het centrum.’

‘Wat is de straatnaam?’

‘Ik durf niet te kijken,’ piep ik.

‘Loop voor me naar een straathoek en kijk naar het blauwe bordje, Juul. Je kan het best. En als je dat hebt gedaan, kan ik naar je toe komen.’

Het is geruststellend om te weten dat Thomas naar me toe komt en met dat in mijn achterhoofd, denk ik dat ik het kan. Ik scherm mijn ogen af en kijk naar de grond, alleen naar de grond, terwijl ik terugloop naar het begin van de straat. Ik haal diep adem en hoor hoe Thomas ondertussen tegen me praat door de telefoon, maar het klinkt te ver weg. Het is één lange reeks woorden die samensmelten tot een soort ruis. Ik kijk voorzichtig op en zie een blauw bordje met witte letters. Ik knijp mijn ogen samen en lees de woorden, waarna ik ze hardop uitspreek.

‘Dat is niet ver. Blijf daar oké? Niet bewegen, nergens heen gaan. Ik kom naar je toe. Julia?’

‘Oké,’ zeg ik. De telefoon laat me weten dat hij heeft opgehangen en ik voel me opeens ontzettend alleen. Ik staar naar de telefoon in mijn hand en als ik opkijk, zie ik dat de straat waar ik nu ben aan beide kanten rivieren van bloed heeft. Voorzichtig loop ik naar de stoerand en hurk. Mijn hand trilt als ik hem uitsteek en in de bloedstroom steek. Ik verwacht mezelf ervan te kunnen

overtuigen dat ik dit hallucineer, dat het niet echt is, maar als ik mijn hand weer omhoog til, is deze rood van het bloed. Ik kan een snik niet bedwingen. Razendsnel kruip ik achteruit en laat me tegen de muur aanzakken. Ik trek mijn knieën op tot aan mijn borst, sla mijn armen eromheen en leg mijn voorhoofd op mijn knieën, terwijl ik wacht op Thomas.

‘Meisje, gaat het?’ klinkt het opeens naast me.

‘Laat me met rust,’ roep ik, zonder op te kijken. Een paar voetstappen klinkt steeds verder weg. Mijn ogen knijp ik nog steviger dicht, maar de beelden dringen mijn netvlies binnen en spelen zich voor mijn ogen af, ook al zijn deze gesloten. Ik ben terug in de slaapkamer. Het tapijt is doorweekt en zo rood als de roodste roos. Julian.

De wereld is een verdorven plek.

Waarom?

Ik hoor mezelf onmenselijke geluiden maken en de hele straat draait om me heen als ik mijn ogen sporadisch open. Alles is wazig en als ik mijn hand naar mijn gezicht breng voel ik mijn natte wangen. Het voelt alsof iemand duizend zwaarden in mijn hart steekt en het doet pijn. Het doet ongelooflijk veel pijn.

Als ik twee armen om mijn lichaam voel, duw ik de persoon geschrokken weg. Door mijn tranen en door de draaiende wereld kan ik niet zien wie het is en ik probeer weg te kruipen, maar de armen pakken me steviger vast en ik ruik zijn geur. Even vraag ik me af hoe ik zijn geur kan herkennen, maar de gedachte verdwijnt zo snel als hij verscheen en wanhopig klamp ik me aan hem vast.

‘Het is in orde, Julia,’ sust Thomas. Zijn stem is dicht bij mijn oor en ik bijt op mijn hand om mijn gepijnigde kreten te onderdrukken. Mijn ogen houd ik dicht, want hoewel de dingen die ik zie als ik ze dicht heb verschrikkelijk zijn, ben ik nog banger voor wat ik zie als ik ze open.

‘Thomas,’ zeg ik. Mijn stem klinkt gebroken en ik slik, maar de emotie laat zich niet wegslikken.

‘Ik ben er Julia. Je bent niet alleen.’ Ik snik zo mogelijk nog harder en het lijkt uren te duren voordat mijn lichaam uitgeschokt is en mijn tranen op zijn.

Ik doe mijn ogen langzaam open en de rode rivieren zijn verdwenen. Een fietser passeert ons en werpt een nieuwsgierige blik op me. Ik kijk weg en knipper een paar keer met mijn ogen. Langzaam maar zeker word ik me bewust van mijn houding. Ik lig half op de grond en Thomas heeft een arm om mijn middel geslagen. Met de andere arm houdt hij mijn hoofd tegen zijn borst, terwijl hij me langzaam heen en weer wiegt. Ik voel me letterlijk verlamd door de pijn en ril. Ik heb geen idee hoe lang we hier al zijn en ik heb het gevoel zelfs even van de wereld te zijn geweest. Mijn hele lichaam voelt koud aan en ik ril opnieuw.

‘Thomas?’ vraag ik, maar het klinkt niet als mijn eigen stem. Het klinkt hees, alsof mijn stembanden kapot zijn. Voorzichtig slik ik.

‘Ik ben hier,’ zegt hij nogmaals. Traag kijk ik op en zie zijn lieve ogen onderzoekend naar me kijken. Als ik iets rechterop ga zitten kijk ik beduusd naar mijn benen. De maillot die ik aan had is meer gescheurd dan heel en mijn jurkje is omhoog geschoven. Mijn tas ligt naast ons op de grond en ik durf me niet eens af te vragen hoe mijn gezicht eruit moet zien op dit moment.

‘Julia?’ vraagt Thomas, als mijn blik afdwaalt naar de straat. Ik kijk hem aan.

‘Ben je hier bij me?’

Ik knik, want waar zou ik anders zijn? Opgelucht haalt hij adem en ik frons, terwijl hij onder me beweegt. Ik kruip van hem af en hij staat op, waarna hij zich voorover buigt en mij vastpakt en omhoogtilt. Ik wil hem wegduwen, want ik kan zelf ook wel opstaan, maar zodra hij me loslaat laten mijn benen me in de steek en ze worden onmiddellijk slap. Als hij me niet opnieuw had vastgepakt, lag ik nu languit op de grond. Verward houd ik Thomas vast.

‘Wat is er mis met me?’ vraag ik fluisterend. Thomas kijkt me hoofdschuddend aan en bukt half om mijn tas op te pakken.

‘Dat hangt er vanaf. Wat heb je gedaan?’ vraagt hij en ik denk na, in een poging me te herinneren wat er gebeurd is. Het enige wat ik me herinner is pijn, heel veel pijn. Ik herinner me mijn ouders op het kerkhof, maar ik ben nu niet eens in de buurt van het kerkhof en ik weet niet precies wat er gebeurd is of hoe

ik hier gekomen ben.

‘Ik weet het niet,’ frons ik.

‘Je hebt iets genomen,’ helpt hij me herinneren. Ik vraag me af hoe hij dat kan weten, maar ik herinner me het etentje met mijn ouders en langzaam beginnen de gebeurtenissen van daarna terug te komen.

‘Wiet,’ fluister ik dan, als ik me realiseer wat deze scène in gang heeft gezet.

Ongelovig kijkt hij me aan. ‘Wiet?’

‘Spacecake,’ licht ik toe.

‘Véél te veel dan,’ concludeert hij. Had ik de brownie niet in een keer op moeten eten?

Langzaam maar zeker beginnen we te lopen en hoewel ik me zwak voel, gaat het. Thomas houdt me stevig vast en ik leun volledig op hem. Na even lopen, herken ik de buurt. We zijn bijna thuis.

‘Gaat het, Juul?’

Ik knik. Het lopen gaat prima en op dat moment ben ik op een comfortabele manier gevoelloos. Zowel van binnen als van buiten.

‘Laat je het de volgende keer weten, als het niet goed gaat? Bij voorkeur vóórdat je zoiets doet als vanavond?’

‘Ja,’ beloof ik. ‘Ik was uit eten met mijn ouders.’

‘O?’

Ik wil meer vertellen, maar zwijg. Als we eindelijk voor mijn deur staan, pakt Thomas de sleutels uit mijn jaszak. Hij opent de voordeur en helpt me naar binnen. Eenmaal in mijn kamer ontdoet hij me van mijn jas en ik trek mijn schoenen en verwoeste maillot uit, waarna ik op bed ga zitten. Thomas trekt zijn jas en schoenen uit en dit keer hoef ik hem niet eens non-verbaal te vragen om te blijven. Hij kruipt naast me op het bed en neemt me in zijn armen.

‘Ga maar slapen, Julia,’ fluistert hij. Hij drukt een kusje op mijn voorhoofd en ik sluit met een zucht mijn ogen. Ik voel me veilig, maar leeg. Op. Gebroken. De staat waarin ik me nu bevind beangstigt me tot op het bot, maar erover nadenken lukt niet, want de slaap trekt aan me en wint het al snel van mijn bewustzijn.

De volgende dag is het laat als ik voor het eerst mijn ogen open doe, maar ik durf niet wakker te worden. Ik ben er niet klaar voor om onder ogen te komen wat er gisteren gebeurde en ik ril bij de gedachte aan de hallucinaties die zo echt leken dat ik er tot in mijn kern door geraakt werd.

‘Julia?’ fluistert Thomas naast me. Ik was vergeten dat hij naast me ligt en door mijn minimale beweging weet hij dat ik wakker ben. Het heeft geen zin te ontkennen. Ik draai me naar hem toe en hij kijkt me aan met een serieuze frons.

Hij strijkt een lok uit mijn ogen en legt zijn hand tegen mijn wang. Ik sluit mijn ogen om te ontsnappen aan zijn blik, die medelijden uitstraalt ook al probeert hij dit voor me verborgen te houden. Ik haal een keer diep adem, en nog een keer, en nog een keer, maar het biedt me geen solaaas. Ik slik en kuch als ik voel hoe droog mijn keel is. Thomas’ duim wrijft langzaam over mijn wang.

‘Wil je naar huis gaan?’ vraag ik hem. Ik kuch weer, want mijn stem klinkt zo schor als gisteravond – zo niet erger – en mijn keel voelt ruw.

‘Nee,’ zegt hij simpel. Ik zucht zachtjes, want ik wil alleen zijn. Ik wil nadenken over wat er gisteren gebeurd is en ik wil mijn gevoelens op een rijtje zetten. Maar als ik heel eerlijk ben tegen mezelf, wil ik alles behalve hier over nadenken. Ik draai me weer om en keer Thomas mijn rug toe, waarna ik mijn ogen sluit en wanhopig hoop dat ik weer in slaap val. Dat ik weer weg kan zijn. Ik voel dat Thomas opstaat van het bed en ik heb even hoop dat hij me alleen gaat laten, maar als ik de kraan hoor stromen weet ik dat hij het zorgzame type is, dat heeft opgepikt dat mijn keel pijn doet en me nu een glas water komt brengen. Als ik mijn ogen open zit hij naast me en hij houdt me vragend een glas voor. Ik kijk naar hem en neem het glas aan, waarna ik er een paar slokken van neem.

‘Wil je alsjeblieft tegen me praten, zodat ik niet hoeft te raden hoe je je voelt? Dat is geen makkelijke taak, zeker niet bij een vrouw,’ glimlacht hij. Ik waardeer zijn poging tot humor maar kan mijn gezicht niet dwingen te lachen. Als het glas weer op mijn nachtkastje staat laat ik me in de kussens zakken, terwijl ik mijn

ogen sluit.

‘Julia?’

‘Ik heb lang niets van je gehoord,’ merk ik opeens op.

‘Ik ben een paar keer langsgekomen, maar je deed niet open.’

O.

‘Dan was ik er niet, of ik sliep,’ verklaar ik. Ik zou de deur niet dichtlaten voor hem.

‘O,’ knikt hij. Het klinkt opgelucht. ‘Oké.’

‘Wil je alsjeblieft naar huis gaan?’

‘Waarom?’ vraagt Thomas hoofdschuddend. ‘Waarom wil je dat ik wegga? Praat met me.’

‘Nee. Het enige wat jij wil doen, is over mijn gevoelens praten,’ zeg ik nors.

‘Dat is niet eerlijk, Juul. Ik heb meer met je gezwegen dan met je gepraat en ik ben er ook voor je als je niets wilt zeggen.’

‘Laat me dan nu met rust. Ik wil je gezelschap niet, ik wil alleen zijn.’

‘Oké,’ knikt hij langzaam. ‘Ik snap het, je probeert me weg te krijgen.’ Slimme jongen.

‘Ik zal je alleen laten. Maar ik zie je vanavond op het feest van Max, bij ons thuis. Als je er niet bent, kom ik je halen,’ waarschuwt hij. Ik rol met mijn ogen, maar voel een vlaag van opluchting als hij opstaat. Hij trekt zijn schoenen aan en kijkt me nog even aarzelend aan als hij zijn jas aantrekt.

‘Ik maak me zorgen om je,’ geeft hij toe, waarna hij toch terugloopt. Hij komt bij me op het bed zitten en pakt mijn hand vast, wat een brok in mijn keel veroorzaakt. Ik open mijn mond om wat te zeggen en probeer de juiste woorden te vinden om hem gerust te stellen.

‘Ik ga niets doms doen,’ verzeker ik hem. ‘Ik moet gewoon even... bijkomen.’

Begripvol knikt hij en ik weet dat ik hem gisteravond ook heb laten schrikken. Ik kan me goed vinden in de bezorgde blik in zijn ogen want ik ben zelf ook een beetje bezorgd om mezelf, maar ik kan hem deze belofte maken, want ik ben niets doms van plan. Ik heb al lang niet meer nagedacht over zelfmoord en

hoewel de vraag waarom Julian zoïets ooit zou doen blijft hangen, overweeg ik dat lot niet voor mezelf.

‘Ik zie je vanavond,’ zegt Thomas. Hij drukt een zachte kus op mijn wang, waarna hij opstaat en mijn kamer uitloopt. Ik sluit mijn ogen als ik de voordeur dicht hoor slaan en zak onderuit in het bed.

Gisteravond was eng. Héél eng. Niet alleen de hallucinaties, hoewel die ook behoorlijk angstaanjagend waren, maar vooral mijn reactie. Ik weet dat mijn schorre stem een resultaat is van oorverdovende geluiden die ik gisteravond heb gemaakt en ik sluit huiverend mijn ogen als ik eraan terugdenk.

De brownie was te veel. Af en toe wat trekjes van een joint zorgt ervoor dat ik me beter voel, maar dit maakte alles tien keer erger. Ik denk dat ik uit een pijn heb getapt die sowieso al aanwezig is, maar die ik niet naar buiten laat. En als dit is wat er gebeurt als ik dat wel doe, lijkt het me een betere keuze die pijn met rust te laten.

Ik vraag me af hoe lang we uiteindelijk daar op de stoep hebben gezeten en hoe laat ik thuis was, maar ik besluit het niet eens te willen weten. Ik wil er niet meer over nadenken en draai me om, vastberaden om nog even te slapen.

Tegen het eind van de middag bestel ik wat te eten. Terwijl ik het nuttig staar ik voor me uit en voel opnieuw de leegte. Ik wil afleiding. Ik ben van plan om vanavond naar Max’ feest te gaan, want ik weet dat Thomas het meent als hij zegt dat hij me komt halen, maar dat duurt nog uren. Tot die tijd is er maar een ding dat me kan doen vergeten wat er gisteren is gebeurd.

Ik pak mijn telefoon en ik sms Michael.

Ik heb tijd te doden. Kom je langs?

Ik verstuur het en ruim de etensresten op, terwijl ik mijn bed opmaak en mijn gezicht was boven de wasbak. Tot nu toe heeft Michael nooit iets teruggestuurd, maar verscheen hij telkens gewoon voor mijn deur en zo geschiedt het ook nu. Als de bel gaat, loop ik naar de hal en ik word begroet met een intense kus.

‘Tijd te doden dus? Tot hoe laat heb je?’

‘In ieder geval negen uur,’ reageer ik en hij kijkt op zijn horloge.

‘Drie heerlijke uren. Dat kan geregeld worden,’ zegt hij simpel. Hij tilt me op en neemt me mee naar mijn kamer, waar hij dingen met me doet die me doen gillen om hele andere redenen dan gisteravond. Hij neemt zijn tijd en zoals altijd blijft het niet bij één keer. Het is ongeveer half acht als we uitgeput naast elkaar liggen en ik laat mijn vingers over zijn gespierde buik glijden. Mijn oogleden voelen zwaar en ik zie dat hij ook vecht tegen de slaap.

‘Je bent echt een genot om naar te kijken,’ zegt Michael, terwijl hij zijn blik over mijn naakte lichaam laat gaan. Ik glimlach en sluit mijn ogen. Ik zou een wekker moeten zetten, voor de zekerheid.

Er zijn voor mijn gevoel nog maar een paar seconden verstreken als een schrill geluid me doet ontwaken. Heb ik die wekker nog gezet? Nee, volgens mij niet. Wat hoor ik dan? Mijn hart staat stil als ik me bedenk dat het de deurbel is die ik heb gehoord. Ik lig in Michaels armen en ook hij knippert beduusd met z'n ogen.

‘Oeps,’ grijnst hij, als hij zich realiseert dat we in slaap zijn gevallen.

‘Kleed je aan!’ zeg ik tegen Michael, die me nog steeds slaperig aankijkt. Ik trek vlug mijn badjas aan en loop naar de gang. Na een diepe ademhaling trek ik de voordeur open.

‘Sorry, ik ben nog niet klaar. Ik was in slaap...’

‘Kom op Julia, kleed je aan,’ zegt Thomas, die monter naar binnen loopt, zoals gewoonlijk. ‘Max zal verscheurd zijn van verdriet als je niet op zijn feestje komt en...’

Hij stopt met praten zodra hij mijn kamer binnenloopt en Michael ziet, met niets anders dan een boxershort aan. Godzijdank heeft hij zijn boxershort aangekregen, anders was de situatie nog tien keer ongemakkelijker.

‘Jij weer,’ merkt Michael op. Thomas kijkt hem aan alsof hij zojuist in zijn gezicht is geslagen en vervolgens kijkt hij naar mij. Mijn blik vliegt naar de lijnen van het laminaat en even is de spanning in de kamer om te snijden. Ik voel een vreemd soort schuldgevoel en vraag me af of ik dat moet voelen, of dat ik de spanning verkeerd interpreteer, maar die laatste optie lijkt slechts ijdele hoop.

Michael trekt op z'n gemak al zijn kleren aan en als hij op het bed zit om zijn schoenen aan te trekken, begin ik ook vast kleding uit te zoeken om zo aan te doen.

‘Dus, jullie hebben een feestje?’ onderbreekt Michael nonchalant de stilte.

‘Ja,’ reageer ik, als Thomas zwijgt.

Michael glimlacht ongemeend. ‘Gezellig.’

‘Heb je enig idee wat ze heeft meegemaakt?’ vraag Thomas opeens. Michael kijkt verbaasd op en ook ik staak mijn pogingen tot het vinden van een schone jurk om hem aan te kijken.

‘Wat doet dat ertoe?’ vraagt Michael, terwijl hij opstaat. ‘Ze wil afleiding en een leuke tijd en dat is precies wat ik haar geef. Met plezier, zelfs,’ zegt hij, waarna hij een luie glimlach in mijn richting werpt.

‘Je maakt misbruik van de situatie, dat is wat je doet,’ zegt Thomas en voor het eerst zie ik deze andere kant van hem. Hij is altijd de kalmheid zelve, beheerst en geduldig, maar op dit moment straalt zijn lichaam agressie uit en ik ben ergens bang dat hij Michael een klap wil verkopen.

‘Pardon? Als er iemand misbruik maakt van iemand is het Julia die misbruik maakt van mij. Of niet, schatje?’ vraagt hij, terwijl hij me aankijkt en knipoogt. Thomas blijft naar Michael kijken en als ik zie hoe zijn handen zich tot vuisten vouwen, laat ik mijn kledingkast voor wat het is en pak ik Michaels jas. Ik loop naar hem toe en pak zijn bovenarm om hem mee te leiden naar buiten. De jas druk ik in zijn handen en hij kijkt nog even grijnzend om naar Thomas.

‘Toedelo. Veel plezier op je feestje,’ zegt hij, het laatste woord overdreven langzaam. Ik loop met Michael mee de gang op en houd de voordeur voor hem open.

‘Was leuk,’ zegt hij tegen me, als hij in de deuropening staat. Hij trekt op z'n gemak zijn jas aan en buigt voorover om me te kussen. Snel kus ik hem terug, maar duw hem dan van me af en glimlach vluchtig, voordat ik de deur dichtdoe.

‘Je mag me altijd bellen,’ zegt hij nog tegen de gesloten deur. Ik schud mijn hoofd en even voel ik me tot in mijn tenen nerveus om Thomas onder ogen te

komen. Een schuldgevoel knaagt aan me en met een blos op mijn wangen loop ik mijn kamer weer in. De situatie is ronduit gênant, en wordt versterkt door het feit dat ik naakt ben onder mijn badjas. Thomas staat nog steeds op dezelfde plek en kijkt naar het onopgemaakte bed. Voor nu besluit ik het te negeren en loop terug naar de kast, waar ik eindelijk een jurkje vind dat ik nog niet gedragen heb sinds mijn laatste wasronde. Het is echt weer tijd voor een nieuwe sessie.

‘Ik kleed me even om,’ zeg ik zachtjes, terwijl ik naar de gang loop.

‘Ik wacht hier.’

Ik verdwijn in de badkamer en douche snel, om de seks van die middag van me af te spoelen. Vervolgens trek ik een donkerpaars jurkje aan dat strak om mijn lichaam zit. Het jurkje was altijd iets te klein en ik droeg het zelden, maar de laatste tijd ben ik afgevallen en nu zit het als gegoten. Het sluit op elk punt mooi aan op mijn lichaam en het heeft een vrij gevoel, omdat het haast voelt alsof ik geen kleding aan heb. Ik doe nog een paar subtiele oorbellen in en maak me licht op. Als ik klaar ben, loop ik terug naar mijn kamer, waar Thomas inmiddels aan mijn tafel is gaan zitten. Ik kijk hem even aan en zie hoe zijn blik over mijn jurkje glijdt, waarna hij me aankijkt, maar hij zegt niets. Een kriebel schiet door mijn buik, terwijl ik mijn handdoek en badjas op een van de stoelen hang en mijn zwarte pumps aantrek, gevolgd door mijn jas. Als ik klaar ben sta ik stil en kijk Thomas aan, wachtend tot hij opstaat. Hij kijkt me echter nog steeds aan alsof hij een spook heeft gezien en ik voel onmiddellijk een knoop in mijn maag.

‘Zeg iets,’ fluister ik. Zijn blik glijdt naar mijn voorhoofd en hij bekijkt de haren die los langs mijn schouders vallen. Hij schudt haast onzichtbaar zijn hoofd, maar ik zie de minieme beweging en hij staat op.

‘Laten we gaan... Het feest is al begonnen.’

Hoofdstuk 7

Hoewel zwijgen met Thomas nooit ongemakkelijk is geweest, is de wandeling naar zijn huis die avond de langste ooit. Er hangt een spanning in de lucht en het is wel duidelijk wat er onuitgesproken is, maar ik weet niet wat ik moet zeggen. Dus zwijg ik.

Moet ik mijn verontschuldigen aanbieden? Moet ik vragen naar zijn gevoelens? Ik kan alleen maar fantaseren over waarom Thomas hierdoor geraakt is, maar er is nooit iets tussen ons geweest, behalve vriendschap.

Terwijl ik dit denk weet ik dat het onwaar is, maar het is nooit uitgesproken geweest. Jongensproblemen waren het laatste waar ik over nadacht de afgelopen tijd. Ik heb weinig nagedacht over wat Thomas zou vinden van wat ik doe met Michael en is het überhaupt zijn zaak? Waarom trekt hij het zich zo aan?

Het antwoord danst door mijn hoofd en doet vlinders in mijn buik enthousiast fladderen, maar ik durf het nog niet bewust te denken en ik ben opgelucht als we aankomen bij zijn huis.

‘Het klinkt druk,’ zeg ik, in een poging een gesprek te starten, terwijl we de trap oplopen.

‘Ja,’ is zijn enige reactie. Hij trekt zijn jas uit en zodra we boven zijn, wordt hij van alle kanten luid begroet. Ik realiseer me dat hij weg is gegaan van het feest om mij te halen en het schuldgevoel dat al aanwezig was groeit.

‘Thomas, je bent er weer. Kerel, kom hier!’ roept een jongen in de hoek van de kamer naar hem. Ze zitten rondom een tafel en het ziet ernaar uit dat ze drankspelletjes aan het doen zijn. Thomas laat me alleen zodra we boven zijn en voegt zich bij de groep, waar hij plaatsneemt en het eerste shotje is meteen voor hem. Verloren sta ik bovenaan de trap en kijk de ruimte rond, waar ik eigenlijk niemand ken. Wat doe ik hier?

Ik herken Monica en Paul, die op de bank zitten met wat andere mensen. Op dat moment komt Max naar me toe lopen en hij glimlacht breed.

‘Julia!’ Hij omhelst me en drukt drie zoenen op mijn wangen. Nadat hij mijn jas heeft aangenomen, hangt hij hem over de reling naast de trap, waar al een hele collectie hangt.

‘Wat leuk dat je er bent,’ zegt hij. ‘Wil je iets drinken?’

‘Lekker,’ knik ik, zonder een voorkeur uit te spreken. Hij neemt me mee naar de keuken, waar het aanrecht vol staat met een verscheidenheid aan drankjes.

‘Ik ga voor jou mijn speciale drankje maken, Julia,’ zegt Max, duidelijk al een beetje aangeschoten. ‘Ik noem het de Maxito. En het heet zo, omdat het lijkt op een Mojito. Of eigenlijk alleen omdat je er gewoon een *shitload* aan munt in stopt en dan smaakt het vanzelf naar een Mojito. O en een limoen, natuurlijk.’ Hij stopt deze ingrediënten in een glas en ik kijk geamuseerd toe hoe hij het daarna vult met allerlei soorten alcohol.

‘Het is geen vast recept,’ legt hij uit, als hij me ziet kijken. ‘Gewoon een beetje uit de losse pols, weet je wel?’

Hij vult het goedje aan met wat Sprite en zet er twee rietjes in.

‘Voilà,’ glimlacht hij, terwijl hij me het glas overhandigt. ‘Ik weet wat je denkt... Max, word ik hier niet binnen twee seconden dronken van? Het antwoord is nee. Tenzij je het hele glas in twee seconden opdrinkt,’ knipoogt hij. Hij slaat een arm om me heen en neemt me mee naar de woonkamer, waar we ons voegen bij het groepje waar Paul en Monica ook onderdeel van uitmaken.

‘Paul, heb jij Stacy gezien?’

‘Die ging net even naar het toilet,’ reageert Paul, waarna hij me begroetend toeknikt.

‘Max, ter ere van wat is dit feestje eigenlijk?’ vraag ik dan, terwijl ik nip van zijn drankje. Hij kijkt me hoopvol aan. Het smaakt verschrikkelijk, maar ik wil hem niet beledigen en dus neem ik glimlachend nog een slokje.

‘Ik ben jarig.’

‘O, gefeliciteerd!’ zeg ik, waarna ik hem nogmaals drie zoenen geef. Ik denk kort aan mijn eigen verjaardag. De dag die Julian en ik al twintig jaar gedeeld hebben en de dag die vanaf nu voor altijd verpest zal zijn.

Ik neem nog een slok van de alcohol. Een grote slok.

‘Ah, Stacy, daar ben je. Kom hier, lekker ding,’ zegt Max, waarna hij mij laat voor wat ik ben. Hij slaat zijn arm om een lang blond meisje heen. Ze drukt glimlachend een kus op zijn lippen en als ik naar de rest kijk, zie ik dat Monica de twee verbaasd aanschouwt.

‘Stacy, serieus? Max?’ vraagt ze lachend. Stacy rukt haar mond vrij en haalt onschuldig haar schouders op.

‘Weet je, schat, als je al zoveel jongens hebt gehad als ik, heb je op een gegeven moment de max bereikt,’ knipoogt ze. Ik grinnik om haar woordgrap, wat me zegt dat de alcohol nu al begint te werken, anders zou ik nooit grinniken. Niet meer. De rest van het groepje buldert van het lachen en Max doet een poging beledigd te kijken, maar hij schiet in de lach en drukt weer een kus op Stacy’s lippen.

‘Het is een zware taak, maar iemand moet hem doen,’ grijnst Stacy en de groep barst weer los. Max glimlacht ook, want zo te zien weet hij dat ze het niet meent.

‘Ik ben benieuwd wie Thomas vanavond meesleept naar bed,’ zegt Stacy dan. Ik spits mijn oren. ‘Tamara is er, zag ik.’

‘Tamara heeft hij toch al gehad?’ vraagt Paul, terwijl hij Max even vragend aankijkt.

‘Ach, als ze niet verliefd op hem is, doet hij haar met liefde nog een keer hoor,’ merkt deze op. ‘Hij is meer van de scharrels dan de *one night stands*.’

‘Nou, dat heeft hem bij mij niet tegen gehouden,’ glimlacht Monica, wat haar een frons van Paul oplevert.

‘Moet je me daar nu aan herinneren?’ vraagt Paul en Monica haalt onschuldig haar schouders op.

‘Hoe vaak ben jij ook alweer met hem naar bed geweest?’ vraagt Max dan aan Stacy en ik moet mijn best doen om mijn mond niet open te laten vallen. Is iedereen in deze kamer met Thomas naar bed geweest? Ik hoor Stacy’s antwoord niet en kijk even om. Thomas lacht luid en gaat helemaal op in het

drankspelletjes dat hij aan het spelen is. Naast hem zit een meisje en ze kijkt hem verleidelijk aan. Misschien is zij het volgende slachtoffer. Maar waarom is hij dan in hemelsnaam boos om het feit dat ik seks heb gehad met Michael? Hoe is dat anders dan wat hij blijkbaar doet? Ik krijg kriebels van de hypocrisie, als ik uit mijn gedachten wordt gehaald door Max.

‘Julia,’ zegt hij. ‘Ik vroeg of je weet hoe je een Cosmo moet maken.’

‘Ik eh... Nee, sorry,’ frons ik. Waarom wil Max weten hoe hij het meest vrouwelijke drankje ter wereld maakt? Voor Stacy, misschien?

‘Ja, niet voor mij hoor,’ zegt hij, alsof hij mijn gedachten kan lezen. ‘Maar Paul wil er graag een.’

‘O, hou je kop,’ lacht Paul. Hij gooit een bierviltje naar Max en deze ontwijkt hem lachend.

‘Hé, komen Nellie en Edwin nog?’ vraagt Monica dan aan Max.

‘Ja, had Ellen niet gebeld?’ vraagt Stacy dan.

‘Nellie,’ verbetert Monica lachend.

‘Ja, ze komen later. Hadden eerst nog een ander feestje.’

Op dat moment richt Stacy zich opeens tot mij, alsof ze me voor het eerst ziet. Wat aannemelijk is, want ik heb weinig gezegd.

‘Wie ben jij eigenlijk?’ vraagt ze.

‘Julia,’ antwoord ik, terwijl ik mijn hand uitsteek. Ze schudt hem en kijkt me onderzoekend aan.

‘Hoe ken je Max?’

‘Ze is een vriendin van Thomas,’ legt Max uit.

‘O? Ik heb je nooit eerder gezien. Hoe hebben jullie elkaar ontmoet?’

Ik aarzel even terwijl ik een verhaal probeer te verzinnen dat mij niet neerzet als suïcidaal persoon.

‘Ik zag hem optreden op straat en we raakten aan de praat,’ verzin ik snel.

‘Ah, een groupie,’ knikt Stacy begrijpelijk. ‘Hij is goed hè? Zo sexy als hij zingt.’

‘Zeker,’ knik ik glimlachend. Ze heeft gelijk. Hij is erg sexy als hij zingt. Of

gitaar speelt. Of stilstaat achter een microfoon en niets doet.

Ik kijk nog een keer om en zie dat Thomas het spel inmiddels heeft verloren en het Koningsadje in het midden van de tafel moet drinken. Ik kijk toe hoe hij met tegenzin de pul leegdrinkt en als hij hem met een klap op de tafel zet, begint iedereen te juichen. Een zachte zucht ontsnapt aan mijn lippen en drink verder van mijn *Maxito*.

Ik voel me alleen op dit feest. Opeens ben ik van Thomas' radar verdwenen en verder ken ik niemand echt goed. Ik ben nog niet dronken genoeg om iets uitbundigs te doen of om nieuwe vrienden te maken en dus verontschuldig ik me en loop richting de gang naast de keuken, waar de rest van het appartement begint. Ik trek een kamerdeur open en sluit hem achter me.

De rust die me voor een moment verwelkomt, doet me goed en ik haal diep adem. Natuurlijk is het Thomas' kamer waarin ik beland ben. In de hoek zie ik een stereo-installatie, twee gitaren en een versterker. Ik loop er naartoe en pak de akoestische gitaar op, waarna ik mijn glas op zijn bureau zet. Als ik eenmaal op zijn stoel zit, speel ik heel rustig een riedeltje dat ik ooit eens geleerd heb. Ik kan amper gitaar spelen, maar ik ken een paar deuntjes. Het geluid ervan doet me denken aan Julian, met wie ik het samen geleerd heb en ik zet de gitaar terug in de houder.

Vanuit zijn bureaustoel bekijk ik de rest van de kamer. Thomas heeft een groot tweepersoonsbed en op zijn nachtkastje staat een lamp en verder niets. Boven zijn bed hangt een poster van een band die ik niet ken en voor de rest is er weinig te zien in zijn kamer. Ik staar voor me uit en vraag me af wat ik hier doe. Het is duidelijk dat ik Thomas inmiddels van me vervreemd heb. Met mijn andere vrienden heb ik ook geen contact, hoewel ik sinds het feest van Jasmine en Ben wel af en toe sms met Jasmine. Maar ik heb haar niet meer gezien sinds die avond. Dronken beloftes zijn ook niet alles. De enige van die groep met wie ik contact heb is Michael en met hem doe ik alles behalve praten.

Ik weet dat ik er goed uit zie vanavond. Het jurkje zit strak om mijn goedgevormde lichaam, maar voor wie kleeft ik me zo? Er is hier niemand die ik

ken. Ik vraag me af of dit het gebrek aan alcohol is dat spreekt en me probeert over te halen naar huis te gaan en dus drink ik in een keer de rest van het verschrikkelijke drankje op. Moeizaam slik ik het laatste beetje door en kuch van het brandende gevoel in mijn keel, maar als het eenmaal wat gezakt is, zet ik het glas op het bureau en sta ik op. Op dat moment gaat net de kamerdeur open en ik kijk betrappt op als Thomas verschijnt.

‘Hé,’ groet ik hem, als hij binnen stapt. Onderzoekend kijkt hij me aan en sluit de deur achter zich.

‘Sorry, ik wilde je privacy niet schenden,’ zeg ik. ‘Ik zocht even een rustig plekje.’

‘Is alles goed?’ vraagt Thomas, meteen z’n bezorgde zelf.

‘Nee,’ lach ik schamper. ‘Maar dat staat hier los van.’

Hij loopt naar zijn bed, waar hij zich op laat zakken. Als ik weer plaats heb genomen op zijn bureaustoel draai ik me naar hem toe.

‘Je hebt leuke vrienden,’ zeg ik. ‘Ik hoor allemaal wilde verhalen van ze.’

‘Waarover?’

‘Jou,’ glimlach ik.

‘O ja?’ zegt hij, zogenaamd ongeïnteresseerd, maar zijn houding verraadt dat hij nieuwsgierig is.

‘Ze hebben het steeds over al je scharrels, maar ik zie je nooit met iemand,’ zeg ik en zodra de woorden mijn mond hebben verlaten, vraag ik me af waarom ik het vraag. Om hem te wijzen op het feit dat het fout is dat hij me schuldig doet voelen over Michael?

‘Ik ben daar wel een beetje klaar mee,’ zegt hij schouderophalend. O.

‘O,’ zeg ik ook hardop. Ik weet niet wat ik moet met die informatie en hij gaat weer rechtop zitten, kijkt me aan.

‘Waarom ga je met die klootzak naar bed?’ pakt Thomas de olifant in de kamer aan. Ik haal diep adem en zucht zachtjes. Zijn blik is oprecht nieuwsgierig en ik weet niet wat de waarheid gaat doen, maar zodra ik in zijn ogen kijk, heb ik geen andere keuze.

‘Ik weet het niet. Hij kuste me die avond op het feest en ik kuste terug. Ik dacht er niet over na. Toen jij ons onderbrak heb ik hem de volgende dag een bericht gestuurd dat we nog af moesten maken waarmee we begonnen waren.’

‘Jij hebt hem een sms gestuurd?’ vraagt Thomas ter verduidelijking.

‘Ja...’

‘Nuchter?’

‘Nee... Maar dat doet er niet toe. Ik voelde me beter. Het is een afleiding van alle drama,’ glimlach ik bij de herinnering aan de meervoudige orgasmes die Michael me kan bezorgen. Tevens bezorgt het een blos op mijn wangen en ik wend mijn blik af.

‘Hoe lang is het al gaande?’

‘Het is alleen maar seks, Thomas. Niets meer. Het zorgt ervoor dat ik even niet nadenk en als ik die verhalen van je vrienden zo hoor, zou jij dat moeten begrijpen.’ Ik weet niet waarom ik mijn acties zo verdedig, maar het voelt alsof ik dit recht moet zetten.

‘Ik mag die gast echt niet,’ zegt Thomas. Ik kan de blik in zijn ogen niet plaatsen, maar uit angst voor wat ik vind als ik probeer zijn blik te ontcijferen, doe ik niet te veel moeite.

‘Ik zal het niet meer doen,’ gooi ik er dan uit. ‘Als je niet wilt dat ik hem nog zie, doe ik het niet.’ De vriendschap met Thomas is me tien keer meer waard en als mijn acties dit met hem doen, stop ik ermee. Geen enkel probleem.

‘Dat ga ik je niet ontzeggen. Je moet doen wat je zelf wilt doen. Of wie...’ zucht Thomas. Ik wil hem vragen waarom het dit effect op hem heeft, maar ik doe het niet. Ik laat wat er tussen ons is onuitgesproken, omdat ik het niet onder ogen kan komen. Hij kijkt me aan vanaf het bed en zijn ogen smeken me zo’n beetje bij hem te komen, maar ik zit als bevroren op de stoel. Voor m'n gevoel passeren er minuten. Mijn lichaam dwingt me haast op te staan, maar als ik dat doe verandert alles.

Na wat een eeuwigheid lijkt te zijn komt Thomas omhoog op en opgelucht zuig ik lucht naar binnen.

‘Misschien ga ik zo naar huis,’ zeg ik, terwijl ik ook opsta en het lege glas van het bureau pak.

‘Nee, blijf.’ Met deze simpele woorden ben ik meteen omgepraat.

‘We gaan straks nog de stad in, als de drank hier op is.’

‘Dan moeten we nog wel even ons best doen,’ lach ik, me herinnerend hoeveel flessen er in de keuken staan.

‘Houd jij je maar een beetje in,’ knipoogt Thomas.

Ik schud mijn hoofd. ‘Ik ga niets doms doen.’

‘Die woorden zeggen niet zoveel meer.’

Thomas houdt de deur voor me open en ik passeer hem om de gang op te lopen. Hij loopt voor me uit naar de woonkamer en terwijl ik de achterkant van zijn hoofd bekijk, voel ik een vreemde kriebel in mijn buik. Zijn krullen hangen nonchalant rond zijn hoofd en hij wordt enthousiast begroet als hij zich weer bij zijn vrienden voegt. Ik haat mijn huidige situatie nog meer dan ik al deed. Als ik niet deze domme depressieve trut was, kon ik nu gewoon gaan voor een jongen die interesse leek te hebben. Voor deze geweldige, lieve, zorgzame jongen. Voor Thomas. Ik loop naar de hoek waar ze drankspelletjes aan het doen zijn en zet een glimlach op als ik een van de lege plekke inneem.

‘Wat spelen we?’ vraag ik.

‘Strippoker,’ zegt de jongen naast me, terwijl hij zijn blik over mijn jurkje laat glijden. ‘En je mag mee doen, maar het lijkt erop dat je maar één kledingstuk aan hebt, dus je loopt wel een risico. Ik kijk naar de tafel en zie twee dobbelstenen liggen.’

‘Leuke poging, maar poker speel je met kaarten.’

‘Ik kan wel even een pak kaarten halen,’ glimlacht hij zoetjes. Ik lach en pak de dobbelstenen op. Ik gooi een twee en een één, waarna iedereen met hun vuist op tafel begint te slaan en een liedje begint te zingen. Ik pak een van de shotjes en sla hem achterover.

‘Hé,’ lacht de jongen naast me. ‘Je gooit Mex, dat is juist goed. Dan hoef je niet te drinken.’

‘Sinds wanneer is drinken een straf?’ glimlach ik. Grijnzend haalt hij zijn schouders op.

Vier rondes later heb ik geleerd dat de jongen naast me Bram heet en dat dit spel uitstekend is om snel dronken te worden. Zeker als je ook buiten de regels om drinkt. Hoewel de *Maxito* me al goed op weg had geholpen.

‘Nog een ronde?’ vraagt Bram. Hij legt zijn arm om mijn schouders en schudt de dobbelstenen heen en weer in zijn hand.

‘Prima,’ zeg ik. Het is mij om het even. Maar op dat moment wordt de muziek uitgezet en iedereen kijkt naar Max, die naast de stereo staat.

‘Op naar de stad!’ roept hij, alsof we een kruistocht beginnen. Ik sta op van de stoel en wankel even. Bram staat meteen naast me, om me recht te houden. We lopen naar beneden en iedereen verzamelt zich buiten, voor de deur. Ik leun tegen Bram aan en hij lijkt het prima vinden om me te ondersteunen. Thomas verschijnt op dat moment voor onze neus en hij steekt nonchalant een sigaret op. Hij kijkt me aan en glimlacht.

‘Gaat ‘ie?’ vraagt hij, zelf ook duidelijk niet nuchter. Ik knik en Thomas laat zijn blik even over Bram glijden.

‘Hij...’ zegt hij, wijzend naar de jongen. ‘Valt onder de categorie “iets doms”.’

Ik kijk hem fronsend aan, maar laat Bram meteen los.

‘Hé,’ zegt Bram verongelijkt, maar een blik van Thomas zorgt er voor dat hij wegloopt en ik kijk nors naar Thomas.

‘Mag ik dan niemand meer zoenen?’ vraag ik. Iets wat ik nooit zo vragen als ik nuchter was. Iets wat ik niet eens wil op dat moment.

‘Nee,’ zegt Thomas simpel. Hij schenkt me een brede glimlach en net als ik mijn mond opendoet om te vragen om verduidelijking, of om tegen hem in te gaan, of om akkoord te gaan, geeft Max het signaal dat we gaan.

We lopen in een grote groep enkele straten door, richting het uitgaanscentrum, waar het op dit moment gezellig druk is. Ik loop wazig achter de rest aan en volg

ze als ze allemaal een club binnengaan. Bij de bar pauzeer ik om rond te kijken en te zien wie van de groep ik ken.

Monica en Stacy verschijnen op dat moment voor mijn neus en pakken mijn hand, waarna ze me meentrekken naar de dansvloer. Met een brede glimlach loop ik mee, blij dat ze me betrekken bij hun clubje en we beginnen te bewegen op de muziek. De bas dreunt door mijn lichaam en ik gooi mijn handen in de lucht. Ik heb het punt bereikt waarop de inhibities verdwenen zijn en ik geniet ervan.

Deze hoogtes bereiken, of het nu is middels alcohol, wiet of seks, is fantastisch. Het zijn de momenten dat ik los kan komen van mijn zorgen en dat voelt heerlijk. Dit moet zijn hoe verslavingen tot stand komen.

De muziek neemt me over en ik laat het gebeuren. Ik dans met Monica en Stacy en af en toe komen er jongens bij ons dansen. Ik voel ook nu twee armen om mijn buik en ik ga er even in mee, maar als ik Monica aankijk, begrijpt ze de hint en trekt ze me weer vrij uit de armen van de vreemde, waarna we opnieuw verder dansen met z'n drieën.

‘Hoe zit het met jou en Thomas?’ vraagt ze me, terwijl we met onze ruggen tegen elkaar aan dansen. Stacy danst in rondjes om ons heen en ik draai me om zodat ik Monica aan kan kijken.

‘Wat bedoel je?’

‘Jullie zijn meer dan vrienden, toch?’

‘Nee,’ zeg ik, maar het klinkt eerder vragend dan stellig.

‘Waarom kijkt hij dan de hele tijd naar je alsof hij dat sexy paarse jurkje van je lijf wil rukken?’ grijnst ze, terwijl ze mijn hand pakt en me rondjes laat draaien. Ik sta verstijfd stil als ze me stopt op een punt waarop ik Thomas recht aankijk en ik zie wat ze bedoelt. Hij kijkt me aan zoals... Zoals Michael me aankijkt.

Ik slik en houd zijn blik vast. Op dat moment voel ik weer twee armen om mijn middel en ik dans langzaam mee op de muziek. Als ik om me heen kijk, zie ik dat Stacy inmiddels met Max danst en Monica is verstrikt geraakt in Paul. De armen om mijn middel behoren tot Bram en ik kijk weer op naar Thomas. Zijn

blik is nog steeds op mij gericht en langzaam schudt hij zijn hoofd, waarna er een speelse glimlach om zijn lippen verschijnt. Ik grom van frustratie, want de handen van Bram laten me niet koud en hoewel ik wens dat het andere handen zijn, kost het moeite er afstand van te nemen.

‘Ah, kom op,’ gromt Bram. Hij pakt mijn pols en trekt me terug. ‘Geef me één kus. Doe me een plezier.’

Ik draai me naar hem toe en leg mijn hand tegen zijn wang, waarna ik langzaam een kusje op zijn lippen druk. Het is een bescheiden kusje, maar het is waar hij om vraagt. Hij lijkt daar echter anders over te denken en hij legt zijn hand in mijn nek, om me stil te houden terwijl hij me kust. Zijn andere hand glijdt af naar mijn billen en het enige waar ik aan kan denken is de blik van Thomas die de hele tijd op me gericht is. Dit moment kan geen uitzondering zijn en dus trek ik mijn hoofd terug en ik draai weg uit zijn greep. Ik negeer bewust de richting waarvan ik weet dat Thomas er staat en ik begeef me naar de toiletten.

Eenmaal in de airco van de wc’s heb ik verkoeling en kom ik tot rust. Nadat ik mijn behoefte heb gedaan houd ik mijn verhitte polsen onder de koude kraan. Voor m’n gevoel ben ik maar een paar minuten op de wc’s, maar als ik terugkom in de club zie ik niemand die ik herken. Ik kijk zoekend rond, maar het lijkt erop dat de groep met wie ik hier was, op weg is gegaan naar de volgende kroeg.

Ik begeef me naar buiten en de koude lucht voelt aangenaam op mijn warme huid. Er staan her en der wat mensen te roken of te zoenen, maar ik zie niemand die ik herken. Ik loop naar het kroegje naast de club waar we waren en ga binnen aan een tafeltje zitten. Het heeft geen zin om als een malle alle kroegen en clubs bij langs te gaan om ze te vinden. Ik besluit hier te wachten. Misschien vinden ze me en anders ga ik straks terug naar Thomas’ huis, in de hoop dat iemand daar de deur voor me opendoet, zodat ik mijn jas kan pakken, waar tevens mijn huissleutels in zitten. Ik laat mijn hoofd in mijn handen rusten en mijn gedachten gaan meteen uit naar Thomas, maar worden onderbroken als er een serveerster naast me komt staan.

‘Wil je iets drinken?’

‘Mag ik een glas water?’ vraag ik. Ze kijkt me even afkeurend aan, ongetwijfeld omdat ik ze geen winst oplever, maar ze knikt en loopt weg. Het duurt eeuwen, want je kunt niet echt service verwachten bij een gratis product, maar uiteindelijk verschijnt er een glas water voor mijn neus en ik drink hem in een keer leeg, waarna ik voor me uit staar. Ik haal diep adem en net als ik op wil staan, schuift Thomas in het bankje tegenover me. Glimlachend kijk ik hem aan. Ik wist dat hij me zou vinden, hij is er altijd voor me als ik hem nodig heb. Hij is mijn *wonderwall*.

‘Ik ben dronken,’ grijnst Thomas, nadat we elkaar een tijdje glimlachend aan hebben zitten kijken zonder iets te zeggen.

‘Verfrissend,’ vind ik. Hij glimlacht en schuift uit het bankje, klaar om terug te gaan naar de rest. Ik sta op, maar ben nog niet klaar om te gaan. Mijn hand pakt de zijne en ik breng mijn hoofd dichterbij. Hij heeft me nu lang genoeg geplaagd.

‘Nee,’ fluistert hij, als onze lippen slechts centimeters van elkaar verwijderd zijn. ‘Ik wil het niet zo.’

Hij trekt zijn hoofd wat terug en omhelst me, terwijl ik fronsend naar het raam achter hem kijk. Waarom wil hij me niet? Ik zie de groep buiten naar de club aan de overkant lopen. Ik omhels Thomas terug, laat mijn handen over zijn rug glijden.

‘Ik wil je alleen als je nadenkt,’ geeft hij toe. Hij laat me langzaam los en wil weglopen, maar ik hou hem staande door voor hem te gaan staan.

‘Je kan me niet de hele avond lopen opgeilen met je intense starende blik en dan verwachten dat ik het hierbij laat,’ zeg ik hoofdschuddend. Hij lacht luid en kijkt me geamuseerd aan.

‘Ik ben blij dat ik je niet koud laat,’ zegt hij eerlijk. ‘Denk je dat dit voor mij makkelijk is?’

‘Geef er dan gewoon aan toe,’ smeed ik. Ik wil hem en ik weet dat hij mij ook wil.

‘Het is beter zo, geloof me,’ zegt hij hoofdschuddend en tot mijn grote frustratie loopt hij weg. Ik kijk hem na en als hij de deur door is, wenkt hij me. Samen lopen we naar de club en ik heb de neiging om hem klem te zetten tegen een muur en hem aan te randen, maar ik hou me in. Ik weet dondersgoed dat wat er tussen ons is, iets anders is dan een zoen met een willekeurig persoon in een kroeg tijdens het uitgaan. Ik weet dat hij meer wil. Ik weet niet hoe ik het weet, maar ik voel het en als ik niet zo dronken was, zou dat me beangstigen.

Eigenlijk beangstigt het me zelfs nu ik dronken ben.

Als we in de club zijn worden we begroet door de rest van de groep en Bram staat meteen weer naast me.

‘Hier,’ zegt hij, terwijl hij me een van de shotjes aangeeft. Ik sla hem achterover en kijk naar Thomas, die als meester der zelfdiscipline met zijn vrienden staat te praten. Ik trek Monica mee naar de dansvloer en onderweg pakt zij Stacy’s hand, die Max’ hand pakt en met z’n drieën dansen we tegen Max aan, die de tijd van zijn leven heeft. Hij zoent uitgebreid met Stacy en ik merk tot mijn frustratie dat ik alweer naar de wc moet.

‘Max. Max. Max!’ probeer ik zijn aandacht te trekken. De ruimte begint te draaien, maar hij kijkt me eindelijk aan.

‘Ik ga naar de wc!’

‘Oké,’ knikt Max. ‘Ik kan me wel even redden met twee engelen. Als je maar snel terugkomt!’

Ik glimlach en druk een kus op zijn wang, waarna ik wegloop. Opgelucht haal ik adem als ik bij de wc’s ben, helemaal achterin de club. Deze toiletten zijn een stuk ranziger dan waar ik eerder was en als ik een deel van de overbodige hydratatie heb geloosd, voel ik me zo mogelijk nog warmer dan toen ik eerder op de dansvloer stond. Ik dep wat water op mijn voorhoofd en wangen en kijk in de spiegel. Dronken glimlach ik naar mezelf en vervolgens steek ik mijn handen onder de koude kraan. Ik frons als het water opeens roze wordt en vervolgens rood kleurt. Mijn hart begint te bonzen in mijn keel. Mijn ademhaling versnelt.

Ik zweer dat wat er daarna uit de kraan komt stromen bloed is en draai de

kraan snel dicht. Mijn handen zijn schoon, er zit geen bloed op, maar de hallucinatie beangstigt me en ik droog snel mijn handen. De ruimte draait als ik de wc's uit wil lopen.

'Sorry,' zeg ik, als ik tegen een meisje op bots, zodra ik buiten ben. Ze kijkt me fronsend aan en ik leun even tegen de muur, terwijl ik wacht tot de ruimte stopt met draaien. Ik sluit mijn ogen en als ik ze weer open, knipper ik een paar keer. De ruimte stopt niet met draaien, maar ik voel mijn spieren verslappen en hoewel ik ergens ver weg paniek voel, voel ik me nu vooral heel kalm.

Op dat moment open ik mijn ogen weer en mijn visie probeert scherp te stellen op het gezicht vlak voor de mijne.

'Daar ben je.'

Hij drukt zijn lippen op de mijne en ik kus hem verlangend terug. Dit is waar ik al de hele avond op wacht. Ik sla mijn armen om zijn nek en duw mijn lichaam gewillig tegen hem aan. Tussen het kussen door, hoor ik hem zachtjes lachen. Ik kom sloom van hem los en houd hem vast om te blijven staan, maar als ik hem aankijk, zie ik het gezicht van Bram en niet dat van Thomas. Verward frons ik naar hem en hij strijkt met zijn hand langs mijn wang.

'Ik wist het,' glimlacht hij. 'Je wilt me wel, maar je moet gewoon een beetje loskomen.'

Ik begin hem tegen te spreken, maar zijn lippen blokkeren het geluid dat uit mijn mond komt als hij me opnieuw kust en ik ben te overdonderd om iets te doen. Hij laat zijn tong naar binnen glijden en zijn handen zijn overal. Ondertussen houd ik zijn schouders nog steeds vast om rechtop te kunnen blijven staan.

'En daar zijn gewoon hulpmiddelen voor, dat hoef je niet zelf te doen,' fluistert hij. Ik begrijp niet wat zijn woorden betekenen, maar als hij met zijn hand over de binnenkant van mijn dij strijkt, reageert mijn lichaam zonder twijfel en ik duw mijn bekken tegen hem aan. Hij grinnikt weer en bedekt mijn hals met kusjes. Ik heb het gevoel dat ik ga ontploffen van zijn aanrakingen en kan een kreun niet binnenhouden.

‘God, je bent echt het meest heerlijke ding dat hier vanavond rondloopt,’ zegt hij, terwijl hij zijn arm om mijn middel slaat en we langzaam beginnen te lopen.

‘Ik ben geen ding,’ mompel ik. Waarom klinkt mijn stem zo zwak? Gelukkig maakt het niet uit, want hij hoort me en lacht om me.

‘We gaan langs de zijuitgang,’ kondigt hij aan en ik frons. Waarom? Waar gaan we heen? Is de rest alweer naar een volgende club? Hij opent een deur en de koude lucht slaat me in mijn gezicht. Het zou me helderder moeten maken, maar ik voel me met de minuut zwakker en ben blij als hij me tegen de muur zet, zodat ik ondersteuning heb. Maar meteen daarna zet hij me klem met zijn eigen lichaam en ik open mijn ogen, waarvan ik niet door had dat ze gesloten waren. Er is iets mis.

‘Stop,’ zeg ik, als hij me weer zoent.

‘Het is oké, Thomas is hier niet,’ zegt Bram en ik vraag me af waar Thomas dan is, maar ik moet mezelf eraan herinneren dat dat niet is wat nu van belang is. Ik dwing mijn ogen open en kijk om me heen. We staan in een steegje en er lijkt niemand in de buurt te zijn. Heel in de verte zie ik mensen langs de ingang van het steegje lopen en ik richt me erop.

‘Help!’

O, de frustratie. Hoewel ik het wilde roepen, komt het eruit als zacht gefluister en Bram glimlacht alleen maar, terwijl hij mijn nek bedekt met kusjes.

‘Ssst,’ sust hij me. ‘Laat jezelf gewoon gaan. Het is oké.’

‘Het is niet oké,’ fluister ik. Ik leg mijn hand tegen zijn borst om hem weg te duwen, maar mijn lichaam kent geen kracht meer en de angst slaat toe.

‘Stop. Bram. Stop.’

Hij schuift mijn jurkje omhoog en luistert niet naar mijn woorden, waarna hij met zijn vingers langs mijn string streelt. De opbouw met Thomas zorgt er nu voor dat een kreun aan mijn lippen ontsnapt en ik vloek inwendig bij het feit dat dit Bram alleen maar tevreden stelt.

‘We gaan het leuk hebben samen,’ zegt Bram, zeker van zichzelf. Ik hoor het geluid van een rits en wil gillen. Maar op dat moment gaat de deur naast ons

open en zonder aankondiging laat Bram me los en loopt hij achteruit. Ik kijk naast me en zie Thomas' blik. Er is maar één manier om die te omschrijven en dat is gekwetst, maar voordat ik iets kan zeggen, begeven mijn benen het en zak ik onderuit tegen de muur.

‘Wat heb je gedaan?’ brult Thomas dan opeens. Mijn lichaam schokt van schrik bij de uitbarsting en het zorgt er voor dat ik niet toegeef aan de bewusteloosheid die aan me trekt. Ik kijk op en zie hoe hij Bram tegen de muur duwt.

‘Thomas, relax. We hadden alleen wat lol.’

‘Ziet ze eruit alsof ze lol heeft?’ vraagt Thomas, naar mij gebarend. Ik schud langzaam mijn hoofd, maar hoewel ik het onderwerp ben van het gesprek, let niemand nu op me. Ik doe een poging op te staan, maar faal gigantisch en zak opnieuw onderuit. Ik leun tegen de muur en besluit te blijven zitten tot iemand me omhoog helpt. Een luide dreun komt door de waas heen en ik schrik als Bram opeens naast me op de grond valt. Thomas bukt voorover en pakt Bram's kraag, klaar om nog een klap uit te delen. Ik concentreer me op mijn arm en dwing deze omhoog, waarna ik mijn hand op de zijne leg. Hij kijkt verwoed naar me op en smekend kijk ik terug.

‘Help me?’ vraag ik. Mijn stem klinkt klein en ik voel me misselijk worden. De agressie die duidelijk zichtbaar is op Thomas' gezicht vloeit weg en hij laat Bram los, waarna hij overtuigd knikt. Hij pakt mijn arm vast en legt deze om zijn schouder.

‘Hou me vast,’ beveelt hij me. Ik doe een poging, maar mijn grip is weinig waard en uiteindelijk tilt hij me met enige moeite op. Hij haakt zijn arm onder mijn knieën en zijn andere arm heeft hij onder mijn rug. De muur verandert van positie en ik sla mijn armen om Thomas heen, houd hem stevig vast.

‘Ik vind je vrienden niet meer zo leuk,’ fluister ik, terwijl ik mijn hoofd op zijn schouder laat rusten.

‘Elke vriendengroep heeft een rotte appel. Bram is de onze. Hoewel hij meer een kennis van een kennis is, dan een vriend. En hij is niet meer welkom, geloof

me,' gromt Thomas. Ik houd hem zo mogelijk nog steviger vast en een veilig gevoel overspoelt me.

'Ik was bang dat je me niet zou vinden,' geef ik toe. We zijn bijna aan het einde van de steeg, waar de drukte vandaan komt en Thomas staat even stil.

'Ik laat je niet in de steek, Julia,' fluistert hij. Hij drukt een klein kusje op mijn voorhoofd en ik sluit mijn ogen, terwijl hij weer begint te lopen. Als we de steeg uitkomen, hoor ik geschrokken kreten om me heen en ik open mijn ogen langzaam. Monica staat voor me en kijkt me onderzoekend aan.

'Hij deed wát?' vraagt Stacy walgend, als Thomas snel het verhaal doet. Ik voel dat zijn grip op mij verzwakt en ik weet dat hij dronken is. Hij kan me niet lang meer houden. Ik wiebel langzaam los en hij zet me op de vloer. Zijn arm blijft stevig om me heen en ik houd hem ook vast, maar voor nu kan ik even op eigen benen staan.

'Waar is hij?' vraagt Max, waarna hij de steeg in verdwijnt.

'God, wat kansloos,' zegt Paul hoofdschuddend, terwijl hij even naar me kijkt. 'Hoe voel je je?'

'Moe. Slap,' zeg ik. Hij knikt en Thomas neemt weer het woord.

'Het feestje is voor ons wel voorbij. Ik neem haar mee naar huis.'

'Lukt dat alleen?' vraagt Paul. 'Ik wil best meelopen hoor.'

'Ja, dit is behoorlijk ontnuchterend, ik denk dat ik er ook een einde aan brei,' kondigt Monica aan.

'Kom, dan lopen we met je mee,' zegt Paul, waarna hij aan mijn andere kant komt lopen en omdat Paul en Thomas het grootste gedeelte van mijn gewicht dragen, lukt het me om mee te lopen. Ik hoor hoe ze ondertussen wat met elkaar praten, maar mijn aandacht blijft er niet bij en ik sluit mijn ogen. Met Thomas aan mijn zijde vertrouw ik erop dat ik nergens tegenaan zal lopen en uiteindelijk staan we voor de deur van zijn huis. Paul laat me los terwijl hij de deur van het slot haalt en Thomas neemt me weer in zijn armen en tilt me op.

'Thom, dat is gevaarlijk,' zegt Monica, als hij me de trap op wil tillen. 'Je bent dronken.'

‘Ik kan dit,’ zegt hij, zelfverzekerd.

‘Als jullie vallen kan het goed mis gaan, vriend,’ waarschuwt Paul. ‘Laat haar nou zelf klimmen en jij kan haar helpen.’

Met tegenzin laat Thomas me uit zijn armen glijden en ik pak de reling van de trap vast, terwijl ik langzaam omhoog klim. Thomas’ hand ligt op mijn onderrug en Paul loopt achter ons, klaar om iemand op te vangen als het mis gaat. Met een trotse glimlach zet ik de laatste stap en Thomas tilt me onmiddellijk weer op. Bij de abrupte beweging voel ik een golf van misselijkheid opkomen en ik slik hoofdschuddend.

‘Zet me neer,’ zeg ik gealarmeerd, terwijl ik met mijn hand tegen zijn borst duw. Thomas doet fronsend wat ik zeg en als een kip zonder kop waggel ik naar de badkamer. Het lukt me nog net om de wc-bril omhoog te gooien voordat mijn maaginhoud me verlaat. Thomas is meteen bij me en plukt al mijn haren bij elkaar, waarna hij ze omhooghoudt. Hij wrijft liefdevol over mijn rug en zijn aanwezigheid maakt de smaak van gal draaglijker.

Ik wil huilen om de situatie, om de hulpeloosheid van de braakneigingen en om mijn leven in het algemeen, maar ik voel me uitgeput en de emoties weten geen weg te vinden naar de oppervlakte.

Zonder benul van tijd blijf ik daar zitten, naast de wc met Thomas naast me. Ik ben doorweekt van het zweet en leun zuchtend tegen Thomas aan, waarvan ik nu zie dat hij op de badrand achter me zit.

‘Klaar?’ vraagt hij. Als ik knik staat hij op, waarna hij de badkamer uitloopt. Ik leun tegen het bad en zak onderuit. Het irriteert me dat ik niet eens in staat ben zelf rechtop te blijven zitten. Thomas komt terug met een glas water en hij geeft deze aan me. Ik neem er met moeite wat slokjes van en zet het glas op de vloer als ik de inhoud op heb.

‘Het spijt me Julia,’ zegt Thomas. Ik kijk op en zie de pijn op zijn gezicht terwijl hij hoofdschuddend op me neer kijkt.

‘Niet jouw schuld,’ zeg ik simpel. Hij pakt mijn uitgestrekte armen vast, waarna hij me omhoog helpt. Ik heb me de afloop van deze avond heel anders

voorgesteld, maar als we eenmaal Thomas' kamer inlopen, eindigt het toch bijna hetzelfde.

Thomas en ik, in zijn bed.

Hoofdstuk 8

Als ik de volgende dag mijn ogen opendoe, draait de hele kamer. Zachtjes kreun ik als ik het bonzende gevoel in mijn hoofd herken als de kater die het is en ik draai me op mijn buik, terwijl ik het kussen onder me omhels. Ik sluit mijn ogen weer, maar als ik beweging naast me hoor open ik ze.

Ik zie Thomas' slapende hoofd naast me en zonder er bij na te denken, schuif ik tegen hem aan. Ik leg de zijkant van mijn gezicht tegen zijn borst en sluit mijn ogen weer. Tot mijn tevredenheid voel ik hoe hij zijn arm om me heen slaat en ik vraag me af of het bewust is.

Als ik voor de tweede keer wakker word, lig ik nog steeds op Thomas, maar dit keer weet ik dat hij ook wakker is. Hij speelt gedachteloos met een lok van mijn haar. Hij draait het om zijn vinger en laat het dan weer los, waarna hij een volgende lok oppakt. Ik houd mijn ogen gesloten en doe alsof ik slaap om meerdere redenen.

Allereerst ben ik bang om te ontdekken dat de kamer nog steeds draait en dat de steken in mijn hoofd niet zijn verminderd.

Ten tweede ben ik doodsbang om onder ogen te komen wat er gisteravond gebeurd is en dan heb ik het niet over de situatie met Bram. Dan heb ik het over de situatie met de jongen onder me. Zo tegen hem aanliggen heeft een te groot effect op me om erachter te komen dat het allemaal slechts voor een avond was. Maar een andere kant weet al dat het niet voor een avond was en ik weet niet welke van die twee scenario's enger is.

Tot slot wil ik niet wakker worden omdat ik weet dat het betekent dat ik hem los moet laten en daar ben ik nog niet klaar voor.

'Ik weet dat je wakker bent,' klinkt Thomas' stem. Ik glimlach, want hij blijft met mijn haren spelen en ik zie dat als een teken dat ik ook kan blijven liggen zoals ik lig.

'Dus?' vraag ik, om op die manier het opstaan uit te stellen.

'Hoe voel je je?' wil hij weten.

'Dat weet ik nog niet,' antwoord ik. Hij laat mijn lok voor wat het is en legt zijn hand tegen mijn hoofdhuid, waarna hij me langzaam begint te masseren. Er ontsnapt een zachte kreun uit mijn mond, want dat voelt heel fijn. Bij ieder ander zou ik me schamen voor dat geluid, maar bij Thomas doet het er niet toe. Ik wil dat dit moment nooit stopt. Ik wil dat hij voor altijd zo met zijn vingers over mijn hoofdhuid beweegt, dat zijn andere arm om me heen ligt en dat ik zijn hart kan blijven horen kloppen in zijn borstkas.

'Weet je nog niet hoe je je fysiek voelt...?' begint Thomas dan zachtjes. 'Of hoe je je over mij voelt?'

Wát een vraag, zo vroeg op de ochtend. Hoewel het ook ruim in de middag kan zijn, ik heb eigenlijk geen idee. Ik haal diep adem en weet niet of ik klaar ben om dit onder ogen te komen. Of nee, ik weet dat ik niet klaar ben om dit onder ogen te komen.

Opeens zie ik Thomas' blik weer voor me, op het moment dat hij gisteravond de steeg inkwam en mij met Bram zag. Voor een fractie van een seconde, toen hij de ware aard van de situatie nog niet kende, was hij gekwetst. En ik voelde me zo schuldig bij zijn reactie op Michael. Ik weet wat er tussen ons gebeurt, maar ik ben er nog niet klaar voor om het in een hokje te stoppen. Want ik weet dat het hokje liefde is en dat beangstigt me zo erg dat ik er sprakeloos van word.

'Julia?'

'Fysiek,' antwoord ik en ik voel zijn glimlach. Ik weet niet hoe, maar ik weet dat als ik nu op zou kijken, hij aan het glimlachen is.

'Hoe voel je je dan over dat andere?' wil hij weten.

'Ik ben bang,' fluister ik. Zijn bewegingen op mijn hoofd stoppen, tot mijn teleurstelling, maar als het verrassingseffect bij hem vervaagt, gaat hij weer verder.

'Leg uit,' zegt hij kalm. Altijd zo kalm. Altijd zo begripvol. Ik wil niets liever dan omhoog komen en de steken in mijn brakke hoofd trotseren, alleen om zijn ogen te kunnen zien, of om zijn lippen te kunnen proeven. Ik snak naar een echte

zoen met hem en ik knijp zachtjes in het dekbed om mijn verlangens ergens op te botvieren.

‘Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen,’ begin ik. ‘Maar... Er gebeurt zo veel. En ik voel zo veel en dan voel ik weer niets. Ik herken mezelf niet en dat is niet iets waar ik iets op kan bouwen met jou.’

Ik verbaas mezelf met mijn eerlijke en volwassen reactie. Ik besluit het compleet te maken.

‘Want ik weet dat alles wat er met jou gebeurt meer is. Meer betekent. En ik weet niet of ik klaar ben voor meer. Ik wil wat wij hebben nog geen naam geven.’

Het is even stil en ik knijp mijn ogen dicht, bang voor wat hij gaat zeggen.

‘Oké,’ reageert Thomas en ik haal diep adem. Dat herinnert me aan wat ik zo fijn vind aan deze jongen. Geen vragen, geen moeilijk gedoe. Gewoon oké.

Ik omhels zijn buik en hij omhelst mijn hoofd. Ik sluit mijn ogen en ik weet niet waar ik de vermoeidheid vandaan haal, maar ik zak wederom weg in dromenland.

Als ik opnieuw wakker word, is mijn teleurstelling groot op het moment dat ik ontdek dat ik geen gespierde buik meer vastheb, maar een kussen. Ik kijk op en zie dat de kamer leeg is. Ik vraag me af of ik gedroomd heb, maar weet dat mijn woorden werkelijkheid zijn geweest en zucht zachtjes.

Eenmaal rechtop ben ik opgelucht dat mijn hoofd me niet te veel pijn doet. Ik stapel de kussens op elkaar en laat mezelf erin zakken, terwijl ik over mijn gezicht wrijf. Op dat moment gaat de kamerdeur open. Thomas staat in de deuropening met een pizzadoos in zijn handen en hij kijkt naar me. Er verschijnt een glimlach op zijn gezicht op het moment dat hij ziet dat ik wakker ben en hij schopt de deur achter zich dicht.

‘Ik kwam je net wakker maken,’ zegt hij, terwijl hij naar me toeloopt.

‘Waarom? Zou je me niet moeten laten slapen?’ vraag ik, omdat hij niet het type is om me wakker te maken als ik slaap nodig heb.

‘Je slaapt al de hele dag,’ is zijn antwoord. ‘En ik heb eten voor je.’

Hij zet de pizzadoos op mijn schoot en gaat naast me op het bed zitten. De geur doet me watertanden en ik vraag me af of het al etenstijd is en of ik letterlijk de hele dag geslapen heb.

Ik pak een punt op en neem er voorzichtig een hapje van. Het smaakt zo goed dat ik met gesloten ogen de hap doorslik. Zwijgend eten we samen de hele pizza op. Dan gooit Thomas de doos op de grond en kijkt me aan. De blik in zijn ogen doet me denken dat hij me gaat zoenen, of het in ieder geval wil, maar zijn woorden doorbreken het moment.

‘Gaat het weer iets beter?’ Hij draait zich om, om een glas water van het nachtkastje te pakken en hij geeft het aan me, terwijl ik knik.

‘Ja, ik voel me oké,’ zeg ik. Ik denk aan de voorgaande avond en het feit dat Bram iets in mijn drankje moet hebben gestopt om dat verlamme effect op me te hebben. Als ik me bedenk wat er had kunnen gebeuren trekken de rillingen door mijn hele lichaam. Ik neem een slok water en Thomas staat op. Teleurstelling maakt plaats voor opluchting als hij zijn gitaar pakt en opnieuw naast me komt zitten.

Hij begint een melodie te spelen en ik herken het meteen. Dromerig zakken mijn oogleden dicht en als hij de akkoorden ondersteunt met tekst, kijk ik hem weer aan. De vorige keer viel me slechts die ene zin op. *I said maybe, you're gonna be the one that saves me. And after all, you're my wonderwall.*

Maar nu hoor ik meer. Ik hoor alles. En het is niets minder dan een liefdesverklaring.

"I don't believe that anybody feels the way I do about you now.

And all the roads we have to walk are winding. And all the lights that lead the way are blinding.

There are many things that I would like to say to you, but I don't know how."

Ik breng mijn hand naar zijn hoofd en vraag me af waar ik dit aan verdiend heb. Wanneer is hij meer geworden dan iemand die me achternaliep uit het bos en zich er slechts van probeerde te verzekeren dat ik niet zou sterven door mijn

eigen stommiteit?

Mijn vingers spelen met zijn krullen en hij sluit zijn ogen, terwijl hij zijn hoofd in mijn hand laat rusten en zingt. De muziek vult de kamer en ik sluit ook mijn ogen. Ik ben op dat moment daar in de kamer met Thomas, en nergens anders.

Op het moment dat het liedje afgelopen is, wordt de muziek in de kamer vervangen door spanning. Spanning die ik wil doorbreken. Ik open mijn ogen en zie dat Thomas naar me kijkt. Mijn vingers bevroren tegen zijn hoofd, maar dan gebruik ik mijn strategisch geplaatste hand om hem dichterbij te trekken en zonder aarzeling drukt hij zijn lippen op de mijne.

Ik adem zijn geur diep in en verken zijn lippen, zoals hij die van mij verkent. De smaak van zijn mond is verslavend en ik wil hem nu al nooit meer loslaten. Hij verdiept onze kus en zijn tong glijdt langs de mijne. Verzorgend en kalm, zoals Thomas is. Ik pak zijn hoofd met beide handen vast en hij schuift zijn gitaar opzij om zijn armen om me heen te kunnen wikkelen. Hij fluistert mijn naam tussen het kussen door en zijn stem veroorzaakt fijne rillingen over mijn gehele lichaam. Ik druk mijn lichaam tegen het zijne en verlies mezelf in zijn omhelzing als onze kus intenser wordt. Sneller.

Maar dan trapt Thomas op de rem en hij vertraagt het weer, tot het moment dat hij zijn lippen van de mijne haalt en afstand tussen ons creëert. De afstand is minimaal en makkelijk te overbruggen, maar ik maak van het moment gebruik om op adem te komen en strijk met mijn handen door zijn blonde krullen. Ik kijk naar mijn eigen handeling en zie hoe de krullen speels terugspringen als mijn hand erlangs glijdt. Thomas bestudeert elk stukje huid van mijn gezicht en ik voel zijn versnelde ademhaling tegen mijn mond. Hij fluistert zachtjes mijn naam en ik kijk hem aan.

Zijn blik is... adembenemend. Hij kijkt me aan alsof ik zijn hele wereld ben op dat moment en de intensiteit maakt me nerveus. Ik schuif naar voren en omhels hem waarna zijn grip op mij verstevigt. Terwijl we elkaar knuffelen, komen we beiden langzaam weer op adem en na een heerlijke eeuwigheid, laat

ik hem los. Ik kruip van hem af en vergroot de afstand tussen ons, want als we nu niet stoppen, is er geen stoppen meer aan.

Ik haal diep adem en kijk hem aan. Een glimlach speelt om zijn lippen en hij kijkt me aan alsof ik hem een Ferrari heb gegeven. Alsof hij me eeuwig dankbaar is voor die kus en het alles is wat hij ooit gewild heeft.

De angst is terug.

Ik slik, terwijl ik over mijn verhitte armen wrijf en ik wend mijn blik af. Speel ik met zijn gevoelens? Houd ik hem aan het lijntje?

Nee, want ik deel zijn gevoelens. Ik wil hem net zo graag als hij mij wil en het kost me moeite om te stoppen, maar ik sta nog steeds achter mijn woorden van eerder. Ik ben een wrak op dit moment. Ik heb mezelf niet onder controle en mijn stemmingswisselingen zijn zo abrupt als het weer. Mijn leven moet op orde zijn voordat ik iets kan doen met Thomas, voordat ik het verder kan laten gaan. Ik wil kunnen genieten van het pure geluk dat Thomas in me los zou kunnen maken als ik niet zo beschadigd was en ik weet dat ik een hoop angsten onder ogen moet komen om dat punt te bereiken.

‘Hé,’ zegt hij opeens, terwijl hij me onderzoekend aankijkt. ‘Waar ben je heen gegaan?’

Mijn blik focust weer op hem. ‘Hm?’

‘Je was hier bij me, maar opeens ben je mijlenver weg.’

‘Ik denk na,’ zeg ik eerlijk. Hij pakt mijn hand en speelt met mijn vingers, terwijl hij me aankijkt. Het leidt ontzettend af.

‘Waarover?’

‘Je weet denk ik wel waarover,’ merk ik op en hij knikt.

‘Zal ik je zo naar huis brengen?’ Hoewel ik teleurgesteld ben, knik ik weer. Ik kijk naar onze handen en haal diep adem. Als hij mijn naam zegt kijk ik op.

‘Wil je me een plezier doen?’

‘Wat?’

‘Spreek niet meer af met Michael.’

Ik knik, want ik zou alles doen wat hij me vraagt en hij glimlacht. Ik ben nu

van Thomas. De gevoelens zijn zowel geweldig als frustrerend. Hij laat mijn hand los en we staan allebei op. Mijn jurkje trek ik recht en ik stap in mijn hakken, die naast het bed staan. Ik wil niet naar huis, ik wil hier voor altijd blijven, maar het is tijd om de realiteit weer onder ogen te komen. Sjokkend begeef ik me naar de deur en Thomas volgt me de gang op. Als we aankomen bij de woonkamer trek ik met tegenzin mijn jas aan. Waarom ga ik ook alweer weg?

‘Ik spreek je snel,’ zeg ik, terwijl ik me van hem afdraai en naar de trap loop. Hij knikt en als ik de trap af wil lopen, houden zijn woorden me staande. Ik draai me om.

‘Ik heb je gehoord toen je zei dat je er nog geen naam aan wil geven. Dat is prima. Ik begrijp dat je tijd nodig hebt. Ik weet dat je nog steeds niet jezelf bent, dat je het moeilijk hebt en het grootste deel van de tijd pijn hebt. Maar ik wacht. Ik weet wat ik wil en er is voor mij niemand anders. Neem alle tijd die je nodig hebt, ik ben er voor je.’

Sprakeloos staar ik hem aan en mijn hart maakt een sprongetje, terwijl ik probeer te bedenken wat ik hierop kan zeggen, terwijl ik mijn natuurlijke reactie probeer te onderdrukken, terwijl ik probeer te blijven staan waar ik sta.

‘Ga,’ fluistert Thomas, met een duivelse glimlach. ‘Voordat ik je niet meer laat gaan.’

Ik knik en loop met moeite de trap af. Zonder om te kijken, open ik de voordeur en als ik buiten ben, trek ik hem weer dicht en haal ik diep adem. Het is al het begin van de avond en terwijl ik langzaam naar huis loop, probeer ik mijn gedachten leeg te maken.

Het lukt, maar er speelt zoveel op de achtergrond dat het veel moeite kost nergens aan te denken. Ik concentreer me op het zetten van de ene voet voor de andere en uiteindelijk beland ik voor mijn eigen deur. Er is een sterke neiging me meteen op bed te laten vallen, maar in plaats daarvan pak ik een wasmand en gooi ik er de kleding in die her en der op de grond ligt. Even later zit er een deel in de wasmachine, waarna ik deze instel en tevreden luister hoe het water het apparaat inloopt. Één lading was gaat het hem niet doen, maar het is een begin.

Ik pak mijn spullen bij elkaar, neem in de badkamer een lange douche en als ik me weer helemaal fris voel, kruip ik in bed.

Waarschijnlijk kan ik niet slapen, ik ben klaarwakker en heb al de hele dag geslapen. Ik reik naar mijn nachtkastje en pak mijn notitieboekje. Ik sla hem open en op de eerste bladzijde vind ik meteen wat ik zoek.

De wereld is een verdorven plek.

De laatste woorden van mijn broer, het briefje dat gedeeltelijk rood is gekleurd door zijn bloed. Ik staar ernaar. De letters zijn zo snel geschreven en het wijkt af van zijn normale handschrift. Ik voel me verdrietig als ik eraan denk dat dat mogelijk komt omdat hij huilde op het moment dat hij het schreef. Hij was overstuur. Ik zie de trillingen van zijn hand haast terug in de tekst. De woorden blijven door mijn hoofd spelen, samen met een vraag.

Ik wil het antwoord, maar ik weet ook dat hoe ik het tot nu toe heb aangepakt niet de manier is om dat antwoord te krijgen. Ik moet naar zijn kamer, ik moet praten met zijn vrienden. Hoe hard ik ook heb geroepen dat ik wil weten wat er met hem is gebeurd, ik ben te bang geweest om daadwerkelijk iets te doen om erachter te komen.

Ik leg het briefje op mijn nachtkastje en schuif het notitieboekje opzij, waarna ik me op mijn buik draai. Ik omhels mijn kussen en druk mijn hoofd erin, mijn ogen sluitend.

Dit gaat veranderen. Ik ga mijn best doen om erachter te komen. Het is klaar met het niet weten en ik denk dat ik niet echt verder kan met mijn leven als ik het niet te weten kom. Waarom?

De volgende ochtend sta ik vroeg op. Ik heb veel geslapen de afgelopen dag en ik ben weer wakker. Klaarwakker. Ik hang de was van gisteren op het droogrek en als het acht uur is, start ik voor het eerst sinds lange tijd mijn laptop op. Ik zoek nieuwsgierig naar mijn studierooster en zie dat er een college is om negen uur. Ik verbaas me over mijn verlangen er naartoe te gaan, maar besluit eraan toe te geven. Ik heb veel gemist en moet nog steeds niet denken aan

studeren of tentamens, maar dit is een goede eerste stap, denk ik.

Met mijn spullen in mijn tas loop ik een half uur later de deur uit. Als ik aankom bij het universiteitsgebouw, wrijf ik mijn klamme handen af aan mijn broek en probeer het nerveuze gevoel in mijn buik weg te ademen. Studiegenoten weten waarschijnlijk wat er gebeurd is en nu kunnen ze niet dronken worden om te vergeten dat het ongemakkelijk is als ik in dezelfde ruimte ben. Ik sla mijn armen over elkaar terwijl ik naar de ingang staar en voel op dat moment een steunende arm om mijn schouders.

‘Wat goed dat je er bent,’ merkt Michael glimlachend op. Ik knik en richt mijn blik weer op de deur. Ik ben blij een bekend gezicht te zien, maar de zenuwen zijn niet verdwenen en ik vraag me opeens af waarom ik hier ben.

‘Kom. We gaan samen naar binnen,’ zegt hij. Hij begint te lopen en omdat zijn arm nog steeds om mij heen ligt, moet ik wel volgen. Ik ben blij dat ik het niet alleen hoef te doen en eenmaal in de collegezaal gaan we achterin de zaal zitten. Het is nog vroeg en dus rustig. Ik kijk toe hoe Michael een collegeblok uit zijn tas haalt en ook een pen tevoorschijn tovert. Ik zie een hoop notities en had geen idee dat hij zo’n ijverige student was. Als ik op kijk zie ik Dianne een stukje voor ons de banken inlopen. Ze lijkt me niet op te merken terwijl ze gaat zitten, of ze doet alsof ze me niet ziet.

‘Jasmine!’ roept Michael opeens en ik kijk op. Een eindje verderop zie ik Jasmine’s mond openvallen en ze rent nog net niet naar ons toe. Als ze me bereikt, valt ze me om de hals en ik beantwoord haar knuffel opgelucht.

‘Wat een goede verrassing, Juul,’ glimlacht ze oprecht. Ze strijkt een pluk haar uit mijn gezicht en gaat op de stoel naast me zitten, waarna ze Michael ook groet en zich weer tot mij richt.

‘Ben je weer helemaal terug? Of is dit eenmalig?’

‘Voor nu eenmalig. Kijken hoe het gaat,’ zeg ik eerlijk. Het gezelschap van mijn vrienden doet me enigszins goed, maar zodra er nog meer mensen bij komen en ze enthousiast met elkaar beginnen te praten, dwalen mijn gedachten af. Ik vraag me af wat Thomas op dit moment doet.

‘Dames en heren, we gaan beginnen. Als jullie allemaal willen gaan zitten...’

De docent staat klaar om twee uur lang te spreken en ik vouw mijn handen voor me op tafel in elkaar. Ik richt me op de beste man en doe mijn best te luisteren. Al snel haak ik af, maar ik neem het mezelf niet kwalijk. Hier zijn is een goed begin. Opletten is pas de volgende stap.

‘Zien we je morgen?’ vraagt Jasmine, als het college afgelopen is en we opstaan, klaar om weg te gaan.

‘Ik weet het niet Jasmine,’ zeg ik eerlijk.

‘Als je wilt dat we je uit bed komen slepen, moet je het maar zeggen,’ knipoogt Michael. Ik vraag me af of ik hem moet zeggen dat hij geen berichtjes meer van mij moet verwachten, maar ik besluit dat ik hem net zo min een verklaring schuldig ben als hij mij zou zijn.

‘Ik houd jullie op de hoogte, oké?’ stel ik voor. Jasmine knikt en knuffelt me nog een keer, waarna we samen naar de uitgang lopen. De groep begeeft zich naar de kantine om te wachten op het volgende college, maar ik maak me uit de voeten en loop gedachteloos naar het station. Ik weet niet wat ik hoop te bereiken, maar ik weet wat ik wil doen. Ik wacht vijf minuten op de trein als ik eindelijk op het station ben en stap erin als hij aan komt rijden.

Het is rustig in de trein. De spits is voorbij en mensen zijn al op hun plek van bestemming. Ik ga helemaal voorin zitten en als ik een stoel heb gekozen pak ik mijn telefoon.

‘Goedemorgen,’ klinkt Thomas’ slaperige stem aan de andere kant van de lijn. Ik glimlach terwijl ik me zijn hoofd voorstel en beantwoord zijn groet.

‘Heb je goed geslapen?’ vraagt hij.

‘Ik heb veel te veel geslapen. Ik ben klaarwakker. Ik ben vanochtend zelfs naar college geweest...’ frons ik. Het is even stil aan de andere kant van de lijn.

‘Wauw,’ zegt hij dan, onder de indruk. ‘Wat goed!’

Ik kan een trotse glimlach niet onderdrukken en knik, hoewel hij dat niet kan zien.

‘Hoe was het?’

‘Ik heb weinig meegekregen, maar kleine stapjes, toch?’

‘Zeker weten,’ zegt Thomas.

‘Ik denk dat ik op het punt sta iets stoms te doen,’ flap ik er dan uit.

‘O?’ vraagt Thomas, meteen weer serieus. ‘Wat dan?’

‘Ik zit in de trein. Op weg naar m’n ouders’ huis.’

‘Waarom is dat iets doms?’

Ik zucht en sluit mijn ogen, terwijl de trein langzaam begint te rijden.

‘Ik weet niet wat het met me doet. Ik wil Julians kamer zien, ik wil antwoorden. Ik moet weten wat er gebeurd is.’

‘Wat denk je daar dan te vinden? Behalve een hoop verdriet?’ vraagt Thomas.

‘Ik weet het niet.’

‘Ik denk... dat je je erop moet voorbereiden dat er geen antwoorden zijn Julia,’ zegt Thomas voorzichtig. ‘Ik begrijp dat je op zoek gaat en zoek zo lang je wilt, maar er is een moment waarop je dat moet gaan accepteren.’

Ik zwijg en laat zijn woorden op me inwerken. Ik weet dat hij gelijk heeft, maar dat moment is nog niet gekomen en Thomas lijkt dat ook te beseffen.

‘Wil je dat ik met je mee ga?’

‘De trein rijdt net weg.’

‘Dan wacht je op het station waar je aankomt en neem ik de volgende,’ zegt hij simpel. Ik schud mijn hoofd en pluk aan een los draadje van mijn jas.

‘Nee, ik moet dit alleen doen.’

‘Oké,’ reageert Thomas. Ik staar uit het raam en we blijven een moment zwijgend aan de lijn, terwijl ik toekijk hoe de stadse omgeving ingeruild wordt voor weilanden met schapen en koeien.

‘Bel me als je in de trein terug zit? Dan haal ik je op van het station.’

‘Oké, dankjewel.’

‘Succes Juul,’ zegt Thomas, waarna ik ophang. Ik slik en wacht tot de tijd verstreken is en ik aankom in het dorp waar ik opgegroeid ben.

Hoofdstuk 9

Het huis ziet er nog precies hetzelfde uit. Ik weet niet wat ik verwacht had, maar ik ben hier nu al een paar weken niet geweest en het komt vreemd op me over dat alles er hetzelfde uit ziet. Aan de andere kant verandert hier nooit wat.

Vanuit mijn positie op de hoek van de straat en kan ik de oprit zien. Mijn vaders auto is weg. Hij is aan het werk, zoals ik verwacht had. Mijn moeders auto staat er wel en ik besluit even te wachten. Het is maandag. Het begin van de week. Dat betekent dat ze elk moment weg zal gaan om boodschappen te doen. Ze wacht altijd tot het begin van de middag omdat de supermarkten dan de tijd hebben gehad om de schappen te vullen.

Ik leun tegen een lantaarnpaal en kijk naar het raam waarvan ik weet dat Julians kamer erachter schuilt. De gordijnen zijn gesloten en ik haal diep adem, terwijl ik mijn lichaam ervan probeer te overtuigen dat alles goed is. Ik tril lichtelijk en er heeft zich een knoop in mijn maag gevormd die zich niet weg laat redeneren.

Op dat moment gaat de voordeur van mijn huis open en ik zie mijn moeder naar buiten komen. Ze ziet er uit zoals altijd. Ik onderdruk de neiging om naar haar toe te rennen en haar te omhelzen. In plaats daarvan kijk ik hoe ze in de auto stapt en wegrijdt. Zodra ze uit het zicht is verdwenen, loop ik naar het huis toe en met mijn eigen sleutel laat ik mezelf naar binnen.

De hal ziet eruit zoals altijd. In de woonkamer is niets veranderd en zelfs de keuken is opgeruimd en netjes alsof niemand in dit huis moeite heeft met het huishouden. Ik vermoed dat dat het enige is wat mijn moeder ook maar een beetje kan afleiden. Ik loop terug naar de gang en ga de trap op. Ik ben hier niet om mijn ouders' vermogen om hun leven op te pakken te beoordelen, ik ben hier om antwoorden te vinden. Eenmaal op de overloop leg ik mijn hand op de deurklink die naar Julians kamer leidt.

Ik vraag me af hoe mijn ouders dit doen, dag in, dag uit. Het kost me alle

kracht om hier te staan, op het punt om de deur open te doen. Maar zij wonen hier en passeren de deur elke dag. Ik haal diep adem en gooi de deur open.

Meteen ben ik terug op die dag. De enorme rode vlek zorgt ervoor dat mijn ademhaling versnelt, maar ik stap naar binnen en trek de deur achter me dicht. Ik geef mezelf geen kans weg te gaan, ik móet dit onder ogen komen.

De klap is minder hard dan ik had verwacht. Ik staar een tijdje naar het rood en ik huil tot ik mijn moeder thuis hoor komen. Ik schrik van het geluid van de voordeur, maar ze weet niet dat ik er ben en ik vermoed dat ze deze kamer niet dagelijks bezoekt. Misschien is ze er niet eens meer geweest sinds zijn dood. Het haalt me echter uit mijn trance en ik krabbel langzaam omhoog van het stukje vloer waar ik ben gaan zitten.

Ik kijk de kamer rond. Zijn bed is netjes opgemaakt, op zijn nachtkastje ligt een boek waar hij in aan het lezen was. De boekenkast is gevuld met kinderboeken, maar bevat leegtes op de plekken waar studieboeken stonden die Julian nodig had op zijn kamer in de stad. Ik vraag me af wat daarmee gebeurd is, waar alle spullen van zijn studentenkamer zijn. Dat zal ik mama straks vragen. Zijn geur komt me tegemoet als ik zijn kledingkast opentrek. Het brengt opnieuw tranen in mijn ogen en ik laat mijn handen langs de stof van zijn kledingstukken glijden. Hij kleepte zich altijd goed. Het was vaak simpel, maar hij had niet veel nodig om knap te zijn en dat hadden de meiden de laatste paar jaren ook ontdekt. Hij vertelde mij nooit veel over de vrouwen in zijn leven, maar ik vermoed dat hij zeker ervaring heeft opgedaan. Hij ging vaak stappen en twee van zijn vrienden hadden een relatie, waar Julian altijd trots over vertelde. Hij was oprecht blij voor zijn vrienden als het hen goed af ging met de meiden en als ik hem dan vroeg naar zijn eigen escapades, glimlachte hij en zei hij altijd hetzelfde.

"A gentleman never tells."

Het frustreerde me mateloos, maar het won ook mijn respect.

Ik sluit de kastdeuren en loop naar zijn bureau. Er ligt een opengeslagen studieboek, maar verder zijn hier weinig dingen te bekijken. Ik weet dat de

meeste bezittingen in zijn studentenkamer lagen en als ik er klaar voor ben, sta ik langzaam op en open ik met moeite de kamerdeur. Ik hoor dat mijn moeder in de keuken bezig is met de boodschappen en ik sjok naar beneden. Hopelijk schrikt ze niet als ik opeens in de gang sta.

‘Mam?’ roep ik, als ik de laatste tree af stap.

‘Julia? O mijn god, lieverd, wat doe je hier?’ vraagt ze, terwijl ze de keuken uitbeent en me in de gang omhelst. Ik sluit mijn ogen, terwijl ik haar stevig vasthoud. Ze wiegt me langzaam heen en weer en uiteindelijk haal ik diep adem en kijk ik haar aan.

‘Het is goed je te zien lieverd,’ zegt mijn moeder. Ze knippert haar tranen weg en kijkt even van mij, naar de trap, en weer terug.

‘Was je boven?’

‘Ja,’ zeg ik. Ze weet genoeg. Met mijn hand in de hare leidt ze me naar de keukentafel, waar ze mij op een stoel plaatst en zelf verdergaat met het uitpakken van de boodschappen.

‘Heb je honger? Wil je iets eten?’ vraagt ze me. Ik schud mijn hoofd, maar als ze vervolgens onwennig in de keuken staat omdat alle boodschappen nu opgeruimd zijn, verander ik mijn antwoord.

‘Oké, ja, ik wil graag iets eten,’ zeg ik.

‘Ik maak een salade,’ glimlacht mama, blij dat ze bezig kan blijven. Ze haalt een schaal uit de kast en vist ingrediënten uit de koelkast, waarna ze wat dingen begint te snijden en te raspen. Ik kijk toe hoe ze bezig is en leun met mijn ellenbogen op de tafel.

‘Mam, wat is er gebeurd met zijn spullen uit zijn kamer? In de stad, bedoel ik.’

‘Die staan nog in de kamer, schat. Papa betaalt de huur totdat we onszelf er toe kunnen brengen de kamer leeg te halen. We willen binnenkort gaan, maar we hebben nog niet...’

Haar stem dwaalt af en ik weet dat ze het nog niet gedaan hebben omdat het te moeilijk is. Natuurlijk is het te moeilijk. Ze zijn hun zoon verloren.

‘Mag ik de sleutel?’ vraag ik haar. ‘Ik wil er graag kijken.’

‘Natuurlijk schat.’ Ze loopt naar een keukenlade en haalt de sleutelbos van Julian eruit. Ze kijkt er kort naar, loopt naar me toe en legt de sleutels voor me op tafel. Ik herken de sleutel van dit huis, van het schuurtje in de tuin. Één van de sleutels is duidelijk een fiets sleutel en de laatste sleutel is van zijn huis. Ik pak de bos van tafel en stop ze in mijn tas.

De middag breng ik door met mijn moeder. We eten salade, ruimen samen op en ik help haar uiteindelijk met wat tuinwerk. Het is verrassend hoe rustig het me maakt om met mijn moeder aan het werk te zijn en als mijn vader thuiskomt, eten we met z’n drieën. Ik vertel over het college van die ochtend en hoewel ik weglaat dat het het eerste college is waar ik heen ben geweest, zijn mijn ouders blij om te horen dat ik goede vrienden heb die er voor me zijn en notities met me willen delen.

‘Blijf je slapen, lieverd?’ vraagt mijn moeder, als ik het laatste bord in de vaatwasser zet. Ik schud mijn hoofd en kom omhoog.

‘Ik ga zo die kant op.’

‘Ik breng je naar het station,’ zegt mijn vader, zonder tegenspraak te dulden. Ik knik en kort daarna zitten we samen in de auto.

‘Ik ben blij om te horen dat het goed gaat met je studie, Juul,’ zegt hij, als we de straat van het station in rijden. ‘Maar als dat niet zo is, horen we het ook graag.’

Ik kijk betrappt naar hem op en hij kijkt alwetend op me neer.

‘Het is moeilijk,’ houd ik het vaag.

‘Dat is het zeker,’ knikt hij. ‘Ik weet dat het veel voor je moeder betekende dat je er vandaag was. Je bent altijd welkom.’

‘Weet ik, pap,’ zeg ik, terwijl hij op de rem trapt omdat we voor de ingang van het station staan. Hij leunt over de versnellingspook heen om me te omhelzen en ik druk een kus op zijn wang, waarna ik uitstap en naar het perron loop. Ik pak mijn telefoon en stuur een berichtje naar Thomas, dat ik zo de trein neem en hoe

laat ik ongeveer aankom op het station. Ik scroll door mijn telefoonlijst en vind het nummer van Patrick, dat ik ooit eens heb opgeslagen tijdens Julians verhuizing. Hij was zijn huisgenoot en ik besluit hem te bellen om te vragen of ik morgen langs kan komen. Ik heb dan wel de sleutel, maar het voelt vreemd om mezelf zomaar binnen te laten in zijn huis, waar ook iemand anders woont.

‘Hé, dit is de voicemail van Patrick. Laat maar wat achter.’

Ik hang op en besluit Danny te bellen. Misschien is hij bij Patrick of weet hij waar zijn vriend uithangt.

‘Hé, Julia,’ zegt Danny verbaasd als hij opneemt.

‘Hoi, Danny,’ groet ik. ‘Hoe eh, is het?’

‘Prima,’ reageert hij. ‘Ik sta op het punt te gaan trainen, maar heb je zin om morgenmiddag wat te drinken? Drie uur, bij dat nieuwe tentje aan het marktplein?’

‘O, eh. Ja,’ zeg ik overdonderd. ‘Dat is goed.’

Ik vergeet waarvoor ik bel en voor ik het doorheb hebben we opgehangen. Maar ik vermoed dat als ik Danny morgen zie, Patrick erbij zal zijn en dan kan ik daarna meteen met hem mee naar huis gaan.

Tijdens de treinreis laat ik alles in Julians kamer nog eens de revue passeren en ik zie in niets tekenen dat het niet goed met hem ging of dat hij een einde wilde maken aan zijn leven. Ik heb nog steeds geen antwoorden, maar ik heb de sleutel van zijn huis en wellicht heb ik daar meer geluk. Ik sluit mijn ogen even en als ik ze weer open kijk ik recht in het gezicht van Thomas.

‘Hé,’ zeg ik verbaasd, waarna ik uit het raam kijk. We staan stil op het hoofdstation. Thomas staat op en strekt zijn hand uit.

‘Laten we gaan, voordat de trein weer vertrekt,’ glimlacht hij. Ik pak zijn hand en laat me meenemen, de trein uit. We staan nog maar net buiten of het ding begint weer te rijden. Ik kijk hem even na, maar richt me dan op de onderzoekende blik van Thomas.

‘Hoe was het?’ vraagt hij, terwijl hij richting de uitgang van het station begint te lopen, met mijn hand in de zijne.

‘Ja, wel oké, eigenlijk,’ zeg ik, nog steeds verbaasd. ‘Het was moeilijk daar te zijn, in zijn kamer, vooral. Maar ik heb de middag met m’n moeder doorgebracht en met haar en papa gegeten en dat was heel fijn.’

‘Mooi,’ glimlacht Thomas. ‘Goed om te horen.’

‘Ja,’ knik ik. Ik vind het ook goed om te horen, ook al ben ik degene die het vertelt. ‘En ik heb de sleutel van zijn kamer hier in de stad gekregen, dus daar wilde ik eigenlijk even heen gaan.’

‘Nu?’

‘Nee, morgen, denk ik. Ik heb ’s middags met Danny afgesproken, een vriend van Julian, dus ik hoop daarna even langs te wippen.’

‘Wat een vooruitgang,’ zegt Thomas verbaasd en ik ben het met hem eens. Hij staat even stil en houdt mij ook staande, terwijl hij me aankijkt. Hij strijkt een pluk uit mijn gezicht die op geen enkele manier in de weg hangt en ik glimlach.

‘Begrijp me niet verkeerd, ik vind het fantastisch dat je zo goed bezig bent nu, maar loop niet te hard van stapel. Bouw het rustig op,’ zegt hij met een lichte frons. ‘Ik wil niet dat je dit allemaal forceert alleen omdat...’

Omdat hij mij wil en ik hem wil, maar we geen relatie kunnen bouwen op mijn verdriet. Ik schud mijn hoofd ten teken dat ik het niet alleen daarom doe. Ik zal niet liegen en zeggen dat het niet meespeelt, dat doet het zeker wel. Maar ik wil deze antwoorden al langer en ik weet niet waarom ik niet eerder op zoek ben gegaan.

‘Ik doe dit voor mezelf,’ verzeker ik hem. Hij knikt en slaat zijn armen om me heen. Ik kruip weg in zijn omhelzing en haal diep adem, terwijl ik zijn geur opsnuif. Ik hef mijn hoofd en druk een kusje tegen zijn kaak, waarna hij me iets loslaat om me de ruimte te geven. Na een paar kusjes op zijn wang, druk ik een lange kus op zijn lippen. Als ik hem loslaat, pakt hij mijn hand weer en lopen we verder naar mijn huis.

‘Wat ga jij morgen doen?’ vraag ik hem. Ik kan zijn verbaasde blik niet plaatsen, maar vergeet het als hij antwoordt.

‘Nou, toevallig ga ik morgen *skydiven*,’ grijnst hij. Ik kijk hem met grote ogen

aan en de brede glimlach lijkt niet van zijn gezicht te slaan.

‘Wat?’

‘Ja. Met Max,’ lacht hij. ‘We gaan al vroeg weg en springen eind van de middag uit een vliegtuig.’

‘Jezus.’

‘Adrenaline junkie, weet je nog?’ glimlacht hij. Ik knik, want ik herinner me al te goed hoe we elkaar ontmoet hebben en ik herinner me nog beter dat hij voor mijn neus van een brug is gesprongen.

‘Wat doe je eigenlijk zoal, de hele dag?’ vraag ik hem dan nieuwsgierig.

‘Ik speel veel gitaar,’ zegt hij. ‘Ik ben overdag zelf vaak aan het spelen op straat, ’s avonds met Paul en Max, maar zij hebben een baan. Dus ze kunnen alleen ’s avonds en in het weekend.’

‘Waarom heb jij geen baan?’

‘Omdat ik muziek wil maken,’ glimlacht hij. ‘Ik ben nergens anders echt gepassioneerd over en ik weiger mijn leven te leiden op een manier waar ik niet honderd procent achter sta.’

‘Heb je gestudeerd?’ vraag ik hem.

‘Ik heb een bachelor in Bedrijfskunde,’ knikt hij. ‘Dat was een voorwaarde van mijn ouders om mijn leven aan muziek te mogen wijden. Tot nu toe verdien ik genoeg met wat ik doe en ik ben er gelukkig mee. Mijn ouders zouden me liever zien in een baan waarbij ik me snel op kan werken en waar ik veel geld mee kan verdienen, maar ik zie het nut er niet van in.’

Ik kijk hem even verwonderd aan. Ik realiseer me opeens dat ik helemaal niet zo veel weet over Thomas en ik schaam me dat ik nooit naar hem heb gevraagd.

Ik leer in onze wandeling naar mijn huis dat zijn ouders het niet krap hebben en in een mooi huis aan de rand van de stad wonen. Thomas ziet ze niet vaak, omdat ze veel aan het werk zijn en hij heeft hier in de stad zijn eigen thuis gecreëerd. We praten wat over zijn jeugd en uiteindelijk komen we aan bij mijn voordeur. Eenmaal binnen trek ik mijn jas en schoenen uit en zak op het bed, terwijl ik naar Thomas kijk. Hij laat zijn vingers over mijn schone was glijden en

glimlacht naar me. De trotse blik in zijn ogen doet me smelten en vergroot mijn eigen trots.

‘Ik ben blij dat je nieuwsgierig bent naar me,’ glimlacht hij. ‘Het lijkt me ook een goed teken. Een teken dat je je iets beter voelt?’

‘Ja, iets,’ knik ik, en het is waar. Ik voel me iets beter dan een week geleden. ‘Je bent hier gewoon altijd, maar ik weet eigenlijk helemaal niets over je.’

‘Je mag me alles vragen,’ zegt hij, terwijl hij zijn jas en schoenen uittrekt. Ik kijk toe en voel me nerveus worden. Blijft hij slapen? Betekent dat meer dan wat het voorheen deed? Gaan we vanavond verder dan de vorige keren? Ik weet niet of ik daar aan toe ben.

Hij ziet me kijken en staat opeens stil.

‘Sorry, is het oké...? Wil je wel dat ik blijf?’

‘Ja, natuurlijk,’ zeg ik meteen, want dat is niet waar ik over twijfel. Ik vraag me alleen af wat het betekent. Mijn lichaam en hart vertellen me duidelijk dat ik wil dat hij blijft en dat we dan niet zullen slapen, maar mijn verstand roept dat we van elkaar af moeten blijven.

‘Alleen slapen,’ verzekert hij me van zijn intenties en ik ben blij met zijn zelfdiscipline. Ik knik en ga languit liggen, vermoeid van de intensieve dag. Thomas kruipt naast me op bed en komt dicht tegen me aan liggen, zijn armen om me heen.

‘En een beetje knuffelen,’ fluistert hij dan en ik glimlach, want daar ben ik wel voor in. Hij knipt het nachtlampje uit en ik voel me zo comfortabel in zijn armen. Ik voel me warm en veilig en ik zou voor altijd zo met hem kunnen liggen.

De volgende ochtend word ik wakker van Thomas’ stem, die mijn naam zegt.

‘Je hoeft niet wakker te worden, maar ik ga,’ fluistert hij. Ik open mijn ogen en kijk naar hem. Hij staat volledig gekleed voor me en ik ga rechtop zitten.

‘Veel plezier,’ zeg ik, me herinnerend dat hij vandaag gaat *skydiven*. ‘Niet te pletter vallen, oké?’

‘Oké,’ belooft hij. Hij pakt mijn hand en drukt er een zacht kusje op. Vervolgens loopt hij naar de deur en verdwijnt. Ik overweeg even om ook op te staan en naar het college te gaan waarvan ik sinds gisteren weet dat het over een uur begint, maar ik sluit toch mijn ogen en blijf liggen.

Die middag ben ik trots als ik mijn was opvouw en zelfs nog een tweede was draai. Hoewel me niet ontgaat hoe sneu het is dat ik me verheug om kleine dingen zoals het doen van de was, zorgt het toch voor een goed gevoel.

Om kwart voor drie loop ik de deur uit om Danny te ontmoeten op het marktplein. We hebben afgesproken bij een hip nieuw tentje en als ik aan kom lopen zie ik hem al staan.

‘Hé, Julia,’ groet hij me. Naast hem staat een meisje en ik herken haar, maar kan haar niet plaatsen. Misschien is het zijn vriendin? Ik begroet Danny met drie zoenen op zijn wangen en richt me dan tot het meisje.

‘Dit is Renate, ik weet niet of jullie elkaar kennen?’

‘Ik heb je wel eens gezien bij Julian thuis,’ knikt Renate, terwijl ze mijn hand schudt.

‘O!’ Nu weet ik het weer. ‘Je bent de vriendin van Patrick.’

‘Was... Maar ja, inderdaad,’ glimlacht ze, maar haar glimlach heeft een bittere nasmaak. Ik vraag me af waarom het uit is tussen de twee, maar besluit dat het ongepast is er nu naar te vragen, terwijl ik haar net twee seconden geleden leer kennen.

‘Toen ik vertelde dat we wat gingen drinken wilde ze graag mee, ik hoop dat je het niet erg vindt.’

‘Nee, zeker niet,’ reageer ik. Danny loopt het cafeetje binnen en houdt de deur voor ons beiden open, waarna we aan een tafeltje bij het raam gaan zitten. Ik bestel een simpele kop thee, terwijl Renate en Danny beiden een smoothie nemen.

‘Hoe gaat het, Julia?’ vraagt Danny, als de serveerster verdwenen is en we onze drankjes hebben ontvangen.

‘Wel oké,’ zeg ik. ‘*Ups en downs*, je kent het vast.’

'Ik vind het nog steeds moeilijk te verkroppen. Ik weet dat het nu al bijna twee maanden geleden is, maar het voelt als gisteren. Het is frustrerend dat de hele wereld hem al weer vergeten lijkt te zijn.'

'Ja,' knik ik, als hij de spijker op z'n kop slaat. 'Dat is het zeker.'

'Ik wil hem steeds opbellen als ik iets zie waar we altijd grapjes over hadden en op Facebook wil ik hem *taggen* in berichten waar hij om gelachen zou hebben,' bekennt Danny. 'Ik weet dat het zielig klinkt –'

'Nee, helemaal niet,' zeg ik meteen. 'Ik begrijp het. Ik zit vaak in dat café hier een paar deuren verderop, waar we vaak met z'n tweeën gingen lunchen, of soms deden we alleen een drankje. Maar het was altijd ons ding. En nu kom ik daar en ik probeer dat gevoel dat ik had als we er samen waren na te bootsen, maar het is anders.'

'Ja, want hij is er niet meer,' fronst Danny en ik knik langzaam.

'Kende jij hem goed?' vraag ik Renate. Ze kijkt me aan en haalt haar schouders op.

'Ik kon het altijd goed met hem vinden als ik bij Patrick over de vloer kwam, maar ik leerde hem pas sinds kort wat beter kennen. Hij was echt... bijzonder,' merkt ze op. Ik knik en voel het verdriet aan mijn hart trekken. Hij was inderdaad bijzonder en het feit dat zelfs iemand die hem niet goed kende dat zag, ontroert me.

'Ik had eigenlijk wel verwacht dat Patrick met je mee zou komen, Danny,' zeg ik dan. 'Waar is hij?'

'O, ik heb hem niet gebeld. Sorry, ik wist niet dat je ons beiden zou willen spreken. Patrick is nogal... anders.'

'Anders dan...?'

'Dan normaal. Hij struint de hele dag maar een beetje door de stad en ik heb hem geen moment meer nuchter gezien sinds Julian overleden is. Het valt hem heel zwaar, volgens mij.'

Ik frons bij zijn woorden en voel me op een vreemde manier verbonden met Patrick. Ik weet dat Danny het gemis ook voelt, maar de pijn die ik constant

voel, lijkt bij hem niet aanwezig en het klinkt alsof Patrick enigszins hetzelfde ervaart. Ik richt me tot Renate.

‘Spreek jij hem nog wel?’

‘Nee, eigenlijk niet,’ geeft ze toe. ‘Het is uit tussen ons sinds een paar maanden, dus het voelt niet als mijn plaats om nu contact met hem op te nemen. En hij heeft mij ook niet gebeld.’

‘Ik wilde vanmiddag even langs gaan, om wat van Julians spullen in te pakken,’ zeg ik.

‘O, staan die daar nog steeds?’ vraagt Danny verbaasd.

‘Ja, m’n ouders hebben het nog niet kunnen... uitruimen.’

‘Begrijpelijk,’ zegt Renate meelevend. Ze frummelt wat met het schijfje sinaasappel dat op haar glas zit en zet uiteindelijk haar tanden erin.

‘Wil je met een specifieke reden afspreken?’ vraagt Danny dan opeens. Ik kijk hem aan en vraag me af of ik een specifieke reden moet hebben, maar hij kijkt me oprecht nieuwsgierig aan en het is een legitieme vraag.

‘Ik... ja. Ik kan niet stoppen met denken aan...’ Ik denk even na en zucht dan hoofdschuddend. Danny kijkt me nieuwsgierig aan en ik heb ook Renate’s aandacht.

‘Ik begrijp gewoon niet waarom,’ zeg ik dan. ‘Hij was vrolijk, opgetogen, alles behalve depressief. Wáárom zou hij ervoor kiezen te stoppen met... met...?’

Ik voel de brok in mijn keel en vouw mijn handen om mijn theekopje om me een houding te geven. Renate kijkt me aan met een gepijnigde blik in haar ogen en ik twijfel er niet aan dat ik medelijden opwek op dat moment. Maar ik moet het weten.

‘Jullie kenden hem, weten wat er gaande was in zijn leven... Speelde er iets wat dit in gang gezet kan hebben?’ vraag ik.

‘Juul, ik weet net zo veel als jij,’ zegt Danny hoofdschuddend. Hij legt zijn hand op de mijne en ik knik.

‘Ik was z’n beste vriend, maar het kwam voor mij ook als een totale

verrassing. Ik had hem de dag ervoor nog gesproken en hij zou dat weekend naar een of ander netwerkevenement gaan voor economen in spé. Hij had er zin in, hij was plannen aan het maken... Ik heb er ook over nagedacht en ik denk dat het spontaan was. Dat hij er niet over na heeft gedacht. Want dan had hij het ongetwijfeld niet gedaan.'

Ik knik treurig en kijk even naar Renate, die strak naar haar smoothie kijkt. De sfeer raakt ons allemaal en ik haal diep adem om mijn emoties onder controle te krijgen. Maar het is moeilijk.

'Renate, heb jij een idee?' vraag ik haar, ondanks haar houding, die roept dat ik haar niets moet vragen. Ze kijkt me aan en even denk ik iets te zien in haar ogen, maar ze schudt haar hoofd en kijkt me triest aan.

'Ik kende hem niet zo goed als jullie.'

'Maar wacht...' frons ik opeens, als ik nadenk over Danny's woorden. 'Hij zou naar een evenement gaan? Waarom was hij dan bij mijn ouders?'

'Eh,' fronst Danny, terwijl hij me even beduusd aankijkt. Hij knijpt zijn ogen achterdochtig samen en wrijft met zijn hand over zijn achterhoofd.

'Dat is een héle goede vraag,' merkt hij op.

'Misschien om tips te krijgen van je vader? Of om een schoon shirt op te halen, of zo?' oppert Renate. Ik zucht, want het zijn plausibele verklaringen en ik weet dat ik op het punt beland ben waarop ik overal iets achter zoek. Het is vreemd, want hij wist dat ik thuis zou zijn en normaal gesproken had hij het me laten weten als hij terugkwam. Ik begrijp het niet.

'Er kunnen zoveel redenen zijn,' zegt Danny dan. 'En het niet weten is hel, maar we zullen er nooit meer achter komen, Julia.'

Ik kijk hem aan en knik, maar vind het moeilijk echt te accepteren. Onmogelijk, zelfs. Ik zucht en voel hun blikken op me.

'Het is gewoon kut. Het is niet te verklaren en het is een tragedie,' vindt Danny. 'Dat hij op een zwak moment zijn leven beëindigd heeft, is iets wat niemand zou verwachten, maar het is gebeurd. We moeten door met onze levens.'

Ik knik, maar ik vraag me af hoe Danny verwacht dat ik door ga met mijn leven. Starend uit het raam drink ik van mijn thee. Ik had meer verwacht van dit gesprek. Ik had gehoopt dat ze me antwoorden zouden kunnen geven, dat ze wisten dat Julian worstelde met depressie, of dat er iets gebeurd was waardoor hij een beslissing zoals deze nam zonder na te denken. Er was te veel hoop en dat weet ik, maar toch baal ik ontzettend dat ze niet meer weten.

Als ik mijn lege kop terug op tafel zet kondig ik aan dat ik wegga. Er is een laatste sprankje hoop en dat bevindt zich in zijn kamer. Misschien vind ik daar dingen. En ik zou mama nog kunnen vragen of ik zijn telefoon mag zien, zodat ik zijn laatste berichten kan bekijken. Ik wilde er vanaf blijven, omdat ik zelfs in zijn dood niet zijn privacy wilde schenden en zo denken mijn ouders er ook over, maar voorheen wist ik nog niet hoe belangrijk het hebben van een antwoord voor me zou zijn.

‘Je mag me altijd bellen,’ zegt Danny, terwijl we omhelzen. In mijn hoofd ben ik al in Julians kamer, maar ik dwing mezelf mijn aandacht erbij te houden en ik knik. Renate omhelst me ook kort en ik loop naar buiten.

Ik been naar mijn broers huis en als ik zijn straat inloop, zie ik al van ver dat de deur openstaat. Er staan twee mensen in de deuropening en terwijl ik nader, blijf ik kijken. Ik herken Patrick, die in een trainingsbroek en een zwart shirt in de deuropening staat en voor hem staat een man in een leren jas, die vluchtig om zich heen kijkt. Ik doe alsof ik de andere kant op kijk en als ik mijn blik weer op het duo richt, zie ik dat de jongen een envelop uit zijn jaszak haalt en deze aan Patrick geeft. Patrick schudt hem vervolgens de hand en ik kan me voorstellen wat er in die handdruk wisselt van eigenaar.

Ik loop naar de deur toe en ik bereik hem op het moment dat de jongen wegloopt. Patrick kijkt me aan, maar sluit dan de deur. Blijkbaar ziet hij niet dat ik naar hem op weg ben. Of misschien ook wel?

Ik zet een paar grote stappen en als ik de deur bereik, bel ik aan.

Ik wacht een paar seconden, maar er gebeurt niets. Wat doet 'ie? Hij weet dat ik er ben; hij keek me recht aan. Ik begrijp niet waarom hij niet opendoet en ik

ben een groot voorstander van privacy, maar ik laat me op dit moment niet weerhouden van het zien van Julians kamer, alleen omdat Patrick in een slechte bui is. Ik graai de sleutels uit mijn tas en open de voordeur.

Als ik binnen ben hoor ik muziek uit Patricks kamer komen en ik sluit de buitendeur achter me met een luide klap, waarna hij in de gang verschijnt.

‘Wat doe je?’ Zijn houding is vijandig en ik sta muisstil in de gang, alsof hij dan vergeet dat hij me kan zien.

‘Ik wil dat je weggaat,’ zegt Patrick.

Ik trek een wenkbrauw op en kijk hem verbaasd aan. ‘Waarom?’

‘Het doet er niet toe waarom. Dit is mijn huis en ik wil verdomme dat je vertrekt,’ sist hij, terwijl hij naar me toe loopt. Ik weet dat hij me probeert te intimideren en het lukt hem goed, maar de drang om naar Julians kamer te gaan is sterker.

‘Ik zal je niet storen,’ zeg ik. ‘Ik ga alleen even naar Julians kamer en als ik klaar ben ga ik weg, oké?’

Ik wacht niet op antwoord en loop naar Julians deur, waar ik de sleutel in steek om hem van het slot te draaien. Vervolgens stap ik naar binnen en meteen doe ik de deur weer dicht, net zoals ik deed bij zijn andere slaapkamer. Ik draai hem voor de zekerheid weer op slot en ik blijf even met mijn gezicht naar de deur staan. Ik hoor dat Patrick wegloopt, zijn deur dichtgooit en vervolgens de muziek een paar decibel harder zet. Ik zucht en draai me om, waarna ik overvallen word door een gevoel van herkenning.

Ik ben zo vaak in zijn kamer geweest. We hielden hier regelmatig filmavonden en soms kwam ik 's middags gewoon langs om een kopje thee te drinken. Ik laat mijn blik over alle spullen glijden en sta als aan de vloer genageld, totdat ik de kamer goed in me op heb genomen. Op zijn bureau ligt een zak met beschimmeld brood en ik gooi het in de prullenbak die ernaast staat. Zijn laptop ligt op het bureau, met daarnaast een stapel boeken. Zijn kamer is netjes en opgeruimd. Dat was iets waar we altijd al in verschilden. Ik kon prima leven in een puinhoop, maar Julian was georganiseerd en had voor alles een

plek.

Vanuit zijn bureaustoel kijk ik naar de fotocollage aan zijn muur. Er zijn een heleboel foto's waar we samen op staan en hoewel de herinneringen me doen glimlachen, doet de realiteit me bijna weer huilen. Ik haal diep adem en sta op, waarna ik besluit alles in te pakken. Op die manier kan ik alles bekijken en ben ik ook nog eens productief.

Onder het bed duik ik Julians koffer op. Vervolgens trek ik zijn nachtkastje open om de eerste spullen in te pakken. O! Lade één bevat dingen waarvan ik niet had hoeven weten dat mijn broer ze bezat. Ik schuif de lade snel weer dicht en ga verder met de lade eronder. Er liggen wat tijdschriften en rommeltjes in, zoals een fototoestel, een mp3-speler, sigaretten, een aansteker... Ik bekijk het geheugen van de camera, maar er staan geen foto's meer op. Ik pak de mp3-speler en stop hem in mijn eigen tas, waarna ik de rest in de koffer plaats. De lade eronder bevat sokken en ik haal de hele lade eruit en kiep hem om in de koffer.

Zo ga ik verder met zijn spullen totdat de koffer vol zit en ik dozen nodig heb om verder te gaan. Ook al is het nut nu misschien verdwenen, ik wil nog steeds meer spullen bekijken. Ik ga aan zijn bureau zitten en rommel wat door zijn papieren. Een brief van de universiteit, waarin de betaling van zijn collegegeld bevestigd wordt, een brief van de belastingdienst over zijn zorgtoeslag, een brief met een overzicht van zijn studiefinanciering, een oproep van de bloedbank... Hij was een engelenburger. Er ligt niets tussen dat ook maar iets verdachts oproept – behalve misschien de inhoud van zijn nachtkastje, maar dat probeer ik nog steeds te verdringen.

Ik zucht terwijl ik achterover leun en sta dan op. Zijn koffer til ik van het bed en ik schuif onder de dekens, haal zijn mp3-speler weer uit mijn tas die naast het bed staat en doe de oordopjes in mijn oren. Ik doe het apparaatje aan en scroll door de artiesten.

Mijn broer hield van oudere nummers. Hij was minder van de hedendaagse muziek en luisterde ook niet vaak naar de radio. Michael Jackson, Guns 'n

Roses, AC/DC, Bryan Adams, Queen... Het is allemaal aanwezig op dit kleine apparaatje. Ik klik op Linkin Park en kies het eerste nummer van het album. Meteen word ik teruggegooid in een herinnering.

Toen we beiden nog thuis woonden, speelden we vaak een videospel. Het was in de tijd dat hij net de nieuwste cd van Linkin Park had en we draaiden hem blauw terwijl we mannetjes neerknalden in zijn spel voor de Xbox.

*"Cause everything that you thought I would be,
Has fallen apart right in front of you".*

God, wat bevat muziek toch veel waarheden. In de context van het liedje is het niet toepasselijk, maar neem de zinnen apart en ik ben weer terug in de bebloede slaapkamer van mijn broer. De tranen stromen stilletjes over mijn wangen en ik kruip dieper weg onder de dekens van mijn broers bed. Ik wil dat hij binnen komt en bij me komt zitten, maar ik weet dat het niet zal gebeuren. En niet alleen omdat ik de deur op slot heb gedaan met zijn eigen sleutels.

Ik lig lange tijd zo in bed, terwijl ik de favoriete liedjes van mijn broer selecteer op zijn iPod en ze stuk voor stuk luister. Veel liedjes hebben een herinnering en ik denk continu aan Julian. Het dekbed heb ik helemaal over me heengetrokken en ik bevind me in een heerlijke bubbel, met alleen mijn broer en ik. Ik hoor niet wat er buiten gebeurt, wat er om me heen gebeurt en het is al lang en breed donker als ik uiteindelijk de oordopjes uit mijn oren trek. Zuchtend sla ik het dekbed van me af.

Ik moet naar huis. Als ik nu niet wegga, val ik in slaap en dat wil ik niet. Ik weet dat Patrick me weg wil hebben, maar ik hoop dat hij zich na al die uren geen zorgen meer maakt dat ik zijn handel in de weg zal zitten. Ik frons bij de bewustwording van het feit dat hij blijkbaar drugs verkoopt, maar ik besluit me er niet mee te bemoeien en sta langzaam op van het bed. Ik pak mijn spullen bij elkaar en draai de deur open. Als ik op de gang sta doe ik hem weer op slot en ik kijk even de gang in. Patricks muziek staat nog steeds aan en ik beseft dat hij geen idee kan hebben of ik er nog ben of niet. Dat moet frustrerend zijn en ik

besluit hem te zeggen dat ik ga.

Ik loop naar zijn deur en klop. Geen reactie. Ik klop nog een keer – luider – en uiteindelijk trekt hij de deur open. Een wietlucht komt me tegemoet en hij ziet er sloom uit. Vragend kijk hij me aan en ik moet moeite doen om me te herinneren waarom ik ook alweer klopte.

‘Ik ga.’

‘Ik wist niet dat je er nog was,’ reageert hij langzaam. De staat waarin hij is beangstigt me en ik vraag me af of ik er ook zo uitzie als ik weet heb gerookt.

‘Fijne avond,’ zegt hij, waarna hij de deur dichtdoet. Ik aarzel, maar loop dan naar de voordeur en vertrek.

De volgende dag word ik wakker gebeld en als ik op het scherm kijk en zie dat het Thomas is, vind ik dat opeens niet zo erg.

‘Goedemorgen zonnestraaltje,’ groet hij me.

‘Thomas, je hebt me gezien als ik net wakker word. Alles behalve een zonnestraaltje,’ brom ik, maar ik glimlach. Hij lacht ook en ik vraag hem hoe zijn dag gisteren was. Hij vertelt enthousiast over het *skydiven* en het klinkt alsof hij de tijd van zijn leven heeft gehad. Het is fijn hem zo te horen praten over iets waar hij gepassioneerd over is en ik besluit hem binnenkort eens te vragen naar favoriete bands.

‘Hoe was het met de vrienden van je broer?’

‘Ja, ze hadden eigenlijk geen antwoorden. Ik heb het Patrick nog niet gevraagd, hij was niet echt in staat om met me te praten toen ik bij hem thuis was. Maar Julians kamer... Het was zo fijn om er te zijn. Ik wilde er eigenlijk niet weg. Ik heb wat spullen in een koffer gestopt en ik ga straks terug. Dan neem ik wat dozen mee.’

‘Dat klinkt goed, Juul,’ vindt Thomas. ‘Waar woonde je broer eigenlijk?’

Ik noem het adres op en hij weet waar het is. Het is niet ver van zijn huis. We praten nog een tijdje en uiteindelijk hangen we op, waarna ik besluit op te staan. Na een lange douche ben ik haast verheugd om terug te gaan naar zijn kamer. Ik

voel me zo dicht bij hem als ik daar ben, zeker als ik luister naar zijn favoriete muziek.

Onderweg naar het huis loop ik langs een supermarkt om wat dozen te halen en als ik naar binnen loop zie ik Bram bij de kassa's staan, klaar om zijn boodschappen af te rekenen. Ik kijk hem kort aan, maar wend mijn blik af als hij terugkijkt. Ik ril als ik denk aan hoe de avond toen af had kunnen lopen en ik moet de walging onderdrukken. Ik keer hem mijn rug toe en rommel wat in de bak met dozen, in een poging zo snel mogelijk weg te zijn, maar opeens staat hij naast me.

'Julia,' begint hij, terwijl hij zijn boodschappen op de grond zet. 'Het spijt me zo.'

'Oké,' zeg ik, in de hoop dat hij dan snel weg gaat.

'Ik dacht dat je alleen wat nodig had om los te komen, ik wist niet dat jij en Thomas...'

Ik draai me verbaasd om en kijk hem aan. Ik weet dat mijn mond letterlijk openhangt en Bram kijkt me verbaasd aan.

'Wat?'

'Meen je dit nou? Het spijt je niet dat je een meisje gedrogeerd hebt om seks met je te hebben, maar dat het iemand was die hecht is met een van je kennissen? Ook als ik alleen los moest komen, geeft dat je geen enkel recht me drugs toe de dienen zonder mijn wetenschap, Bram!' roep ik en het schaamrood kleurt zijn wangen als er twee meisjes langslopen en ons met een grote boog passeren.

'Waarom heb je dat soort drugs überhaupt op zak? Hoe kom je eraan? Ik kan daar echt niet bij,' mompel ik hoofdschuddend.

'Luister het spijt me. Ik had het nog nooit eerder gedaan, ik was dronken... Sorry, oké?'

'Serieus, hoe kom je aan dat soort pillen?' vraag ik, terwijl ik manieren bedenk om de veroorzaker van deze ellende op te laten pakken. Maar tegelijkertijd krijg ik een naar gevoel in mijn buik terwijl een vermoeden begint

te broeien.

‘Gewoon, er is zo’n gast die aan huis verkoopt. Iedereen gaat daar tegenwoordig langs als ze iets nodig hebben.’

‘Welk huis?’ wil ik weten. Bram wendt zijn blik af, maar uiteindelijk krijg ik het adres uit hem en ik voel het bloed uit mijn gezicht verdwijnen als hij het adres van mijn broer opnoemt. Ik pak de dozen die ik verzameld heb op en loop zonder nog iets te zeggen bij hem weg.

Hoofdstuk 10

Als ik later die dag bij het huis ben, bel ik aan. Het blijft verkeerd voelen om binnen te sluipen als een inbreker, maar opnieuw doet Patrick niet open en laat ik mezelf erin. Er klinkt geen muziek uit zijn kamer, dus ik vermoed dat hij niet thuis is. Of hij slaapt. Ik ga naar Julians kamer en vergrendel de deur achter me, waarna ik rondkijk. Het is nog precies zoals ik het gisteren heb achtergelaten en ik weet niet waarom ik iets anders zou verwachten. Ik zet de dozen op de grond en vul er een paar met boeken, maar het bed en de mp3-speler roepen me en uiteindelijk kruip ik opnieuw onder de dekens met de oordopjes in mijn oren.

Ik word vergezeld door de Red Hot Chili Peppers, Bruce Springsteen, Nirvana, Van Halen en tot mijn grote tevredenheid, Julian. Elke ademhaling bevat zijn geur, elk liedje zijn herinnering en ik ben terug in de bubbel waarin ik me gisteren zo fijn voelde. Met gesloten ogen verstrijken er minuten, passeren er uren en ik geloof dat ik zelfs even in slaap val, maar als ik wakker word, word ik weer vergezeld door de muziek en ik blijf liggen waar ik lig. Ik adem rustig in en uit, tot opeens de deken van me afgetrokken wordt. Ik kijk verschrikt op en een van de oordopjes valt uit, terwijl ik knipper tegen het felle licht van de lamp in mijn broers kamer, die ik niet aan heb gedaan.

‘O mijn God, Julia,’ klinkt de stem van Thomas. Ik trek het andere oordopje ook uit mijn oor en voel hoe Thomas zijn armen om me heen slaat. Ik omhels hem terug, maar begrijp niet wat hij hier doet en waarom hij zo opgelucht klinkt. Over zijn schouder zie ik de deuropening, waar Patrick met een bleek gezicht naar ons staat te kijken. Hij stapt achteruit alsof hij een spook heeft gezien en verdwijnt dan uit het zicht. Ik hoor hem naar zijn kamer lopen.

‘Wat is er aan de hand?’

‘Ik dacht...’ stamelt Thomas, maar dan kijkt hij me aan en onderbreekt hij zijn verklaring met een kus. Ik kus hem terug, maar kijk fronsend naar hem op. Hij komt naast me zitten.

'Je bent hier de hele dag geweest?'

'Ja,' reageer ik. 'Hoezo?'

'Het is laat. Ik heb je de hele dag geprobeerd te bellen, ik ben bij je langs geweest net en je was er niet en toen dacht ik dat je hier nog was. Dus ik klopte op de deur en het duurde een eeuwigheid voordat iemand opendeed en toen was jij het niet. En die gast was niet bepaald behulpzaam; zei dat hij je niet had gezien, maar hij leidde me naar deze kamer en toen klopten we en klopten we, maar je deed niet open en ik wist dat je hier was en ik had zo'n naar gevoel en toen we eindelijk de deur open hadden...'

'Lag ik hier levenloos op bed,' vul ik voor hem in.

'Ik riep je naam en je reageerde niet,' glimlacht Thomas, maar er is geen vreugde te zien op zijn gezicht. Ik til de mp3-speler een stukje op ter verklaring en hij knikt.

'Ik had oordopjes in. Maar het spijt me. Sorry. Ik zou je dat nooit aan doen, echt niet,' zeg ik. 'Ik ben klaar met die gedachten.'

'Ik geloof je,' knikt Thomas, waarna hij me weer knuffelt. Op dat moment klinkt de luide muziek van Patrick en zijn deur slaat dicht, waarna ik fronsend opkijk.

'Die gast is zo stoned als een garnaal,' merkt Thomas op, terwijl hij mijn blik volgt. 'Had je via hem je succesvolle spacecake verkregen?'

'Hij is met me mee geweest naar de koffieshop, ja,' geef ik toe.

'Ik vind het een rare snuiter.'

'Jij vindt alle jongens die met mij praten stom,' glimlach ik, want ik voel me veilig als hij zich zo beschermend opstelt.

'Daar zit wel een kern van waarheid in,' grijnst Thomas. 'Maar bij die Patrick spreekt mijn instinct. Hoe dan ook, zullen we gaan?'

Ik aarzel en Thomas kijkt me vragend aan.

'Ik dacht er eigenlijk over hier te slapen vannacht. Ik ga alles inpakken, echt waar. Maar voor nu is het gewoon even net alsof hij er nog is. Ik luister zijn muziek, zijn geur is overal, het voelt als een Julian bubbel en ik wil het nog niet

loslaten. Maar ik weet dat ik het straks moet loslaten en dus wil ik er nog even van genieten.’

‘Je hoeft het niet uit te leggen Juul,’ zegt Thomas. ‘Ik begrijp het. Wil je dat ik blijf? Ga?’

‘Ik wil nog even alleen zijn,’ zeg ik. ‘Maar ik zie je heel graag morgen, oké?’

‘Oké,’ knikt hij. Hij drukt een kuis kusje op mijn lippen en staat weer op. Ik kijk toe hoe hij door de deur loopt en ik hoor de voordeur openen en sluiten. Ik sta op van het bed en pak mijn tas van de grond. Mijn telefoon laat zien dat ik een heleboel gemiste oproepen heb van Thomas, maar ook een van Jasmine. Ik open het berichtje dat ze me gestuurd heeft en ze vraagt of ik morgenavond wil komen eten. Ik overweeg het kort en besluit het gewoon te doen. Voordat ik me kan bedenken, stuur ik terug dat ik er om half zeven ben. Vervolgens ga ik aan het bureau zitten en nieuwsgierig open ik de laptop van Thomas. De batterij is leeg en dus plug ik de lader in het stopcontact en log in met het wachtwoord waarvan ik weet dat hij het vaak gebruikt. Ik ben meteen binnen.

Het eerste wat naar voren komt is Facebook en de vele meldingen springen van het scherm af. Zijn tijdlijn is een condoleanceregister geworden en ik voel me weer in en in triest worden als ik me bedenk hoe geliefd mijn broer was. Ik ben niet de enige die hem mist. Hij heeft een paar berichten in zijn *inbox* en als ik erop klik valt me een bericht van Renate op. Het is het enige bericht in hun gesprek en ik frons bij het lezen ervan.

Je moet me met rust laten, Julian.

Meer staat er niet. Het was een dag voor zijn dood en ik probeer een context te verzinnen voor het berichtje. Ik dacht dat ze elkaar niet goed kenden? Waarom zou Renate hem zeggen dat hij haar met rust moet laten? Misschien probeerde hij haar te overtuigen Patrick terug te nemen? Dat was echt iets voor Julian. Hij was altijd zo blij voor z’n vrienden als ze een leuke vriendin kregen en het was logisch dat hij niet wilde dat het uitging tussen hen. Maar ergens knaagt er iets en ik besluit het zo snel mogelijk aan Renate te vragen.

Ik loop naar de slaapkamerdeur toe, nadat ik Julians Facebook uitgebreid

bestudeerd heb. Het slot is gebroken en naast de deur staat een breekijzer. Ik huiver als ik me bedenk dat Thomas bang was dat hij me hier net zo zou vinden als ik Julian gevonden heb. Mijn vingers strijken voorzichtig over het gebroken hout en op dat moment komt Patrick zijn kamer uit. Hij kijkt niet op of om en loopt naar de keuken, waar hij de koelkast opentrekt. Ik herinner me opeens weer wat ik geleerd heb van mijn gesprek met Bram en ik loop de keuken in.

‘Wat wil je?’ vraagt Patrick, zonder me aan te kijken.

‘Ik was afgelopen weekend op een feestje,’ begin ik. Hij kijkt geïrriteerd op en heeft ongetwijfeld geen zin in een zielig verhaal van het zusje van zijn overleden huisgenoot. Jammer dan.

‘En dat feestje verplaatste zich naar een club, waar ik uiteindelijk mee naar buiten genomen ben, klemgezet tegen een muur en aangerand.’

Patrick draait zich langzaam om en kijkt me aan. ‘En?’

Ongelovig staar ik hem aan.

‘En dat was mogelijk omdat die gast drugs in mijn drankje heeft gestopt.’

Patrick kijkt me zwijgend aan met een blik die vraagt wat hij moet met deze informatie.

‘En ik kwam de charmante gozer vandaag tegen. Hij zei dat hij de drugs hier had gekocht.’

Opeens is Patrick alert en hij slikt nerveus.

‘Dat spijt me, Julia,’ zegt hij en het klinkt oprecht. ‘Ik had het hem niet verkocht als ik had geweten dat er iets met je zou gebeuren. Ik wil niet dat je iets overkomt.’

Zijn blik is bloedserieus en ik geloof wat hij zegt, maar het maakt niets goed.

‘Wat had je verwacht dat er zou gebeuren als je iemand zulke drugs verkoopt, Patrick?’ vraag ik hem. ‘Als ik het niet was, was het een ander onschuldig meisje. Wie weet hoeveel verkrachtingen je al op je geweten hebt! Sinds wanneer ben je zo’n beruchte drugsdealer dat iedereen blijkbaar weet dat ze hier moeten zijn voor de nodige *party favors*?’

‘Ik denk dat je wel weet sinds wanneer,’ zegt hij, weinig onder de indruk van

mijn woorden.

‘Waarom? Hoe zit het met je studie? Je deed toch geneeskunde?’

‘Niet meer,’ zegt Patrick kortaf en hij draait zich weer van me af. Hij pakt een biertje uit de koelkast, waarna hij het opent met een flesopener.

‘Hoe bedoel je: niet meer? Tijdelijk niet meer? Is dit een manier van rouwen? Want dat begrijp ik, Patrick. Geloof me, dat begrijp ik.’

‘Je begrijpt helemaal niets,’ bijt Patrick van zich af. ‘Je hebt geen idee waarom ik doe wat ik doe. Ik wilde arts worden, ik wilde mensen béter maken. Ik had dromen en ik had plannen. Maar toen ging Julian dood. En alles veranderde.’

‘Ja,’ knik ik. Hij schreeuwt de woorden bijna en ik voel de tranen in mijn ogen branden nu ik zie hoe overstuur hij daadwerkelijk is.

‘Alles is anders,’ ben ik met hem eens.

‘Ik verdien geen gelukkige toekomst meer,’ merkt Patrick op, waarna hij langs me loopt. Hij verdwijnt zijn kamer in, maar zijn opmerking verwart me en ik loop achter hem aan. Ik houd de deur tegen op het moment dat hij deze dicht wil doen en ik blijf in de deuropening staan.

‘Ga weg, Julia,’ zegt Patrick, zijn stem dreigend laag.

‘Waarom verdien je geen gelukkige toekomst meer?’ wil ik weten. ‘Iedereen verdient het om gelukkig te zijn. Jij ook.’

Patrick lacht. Hij lacht luid en hij schudt zijn hoofd.

‘Je moest eens weten.’

‘Wat weten?’

‘Niets. Het enige wat je moet weten is dat ik dit doe tot ik... Ik doe het nog een tijdje, het zorgt ervoor dat er geld binnenkomt. Maar ik zal mijn assortiment eens onder de loep nemen,’ belooft hij.

Ik kijk hem aan en heb het gevoel dat hij spreekt in raadsels, maar ik herinner me ook dat hij, zoals Thomas al opmerkte, zo stoned is als een garnaal. Ik zie aan hem dat hij het moeilijk heeft, dat hij pijn heeft sinds Julian dood is en ik herken zoveel van mezelf in hem. Maar zijn woorden hebben iets

onheilspellends en ik vraag me af of hij meer weet over de reden van Julians zelfmoord.

Ik sluit de deur, maar blijf zelf in de kamer en Patrick kijkt naar me op. Hij reikt naar de tafel die voor hem staat en pakt een joint uit de asbak, steekt hem aan. Zonder iets te vragen of te zeggen, ga ik naast hem op de bank zitten en hij kijkt me aan met een blik die zoveel pijn uitstraalt, dat ik hem haast wil vastpakken en omhelzen. Ik kijk even terug en dan overhandigt hij me de joint. Ik neem een paar trekjes, maar ben voorzichtig met de hoeveelheid. De hallucinaties van vorige keer staan nog steeds op mijn netvlies gebrand en ik ben niet op zoek naar een herhaling van die gebeurtenissen.

‘Heb je honger?’ vraag ik hem dan. ‘Misschien kunnen we een pizza bestellen.’

‘Prima,’ knikt Patrick. Ik pak zijn laptop van de tafel en open de site van Domino’s, waarna we samen twee pizza’s uitkiezen. Als ze besteld zijn, laat ik me achterover zakken.

Mijn brein voelt weer als een wolk en ik sluit tevreden mijn ogen. Ik weet nog dat ik nadacht over mijn gesprek met Patrick, maar ik kan me niet herinneren wat het was dat ik aan het denken was en het maakt me nu ook niet meer uit. Op de bank zak ik rustig onderuit en Patrick zet wat muziek op. Na even wordt er aangebeld en als Patrick terugkomt beginnen we te eten. Ik sta versteld van het feit dat we met z’n tweeën twee hele pizza’s opeten, maar ik herinner me ons vreetfestijn bij de McDonalds en vraag me af of mijn eetlust groter wordt als ik high ben. Dat klinkt best aannemelijk. Terwijl ik in gedachten verzonken ben staat Patrick op en hij gaat languit op zijn bed liggen. Hij rookt ondertussen de rest van de joint op en ik kijk naar de verloren jongen, die alleen op het grote bed ligt. Hij drukt de joint uit als deze bijna op is en hij schiet opeens in de lach. Het is haast een hysterische lach en het brengt ook een lach op mijn gezicht. Ik lach met hem mee. Ik weet niet wat er zo grappig is, maar ik kan niet stoppen met lachen en het doet me goed. Terwijl ik in de lach blijf hangen, verdwijnt de lach volledig van Patricks gezicht en hij kijkt me aan.

‘Wil je echt weten waarom ik nu drugs deal?’ vraagt hij. Zijn ogen en manier van spreken vertellen me dat hij ver heen is en ik knik, want dat verklaart de plotselinge omslag.

‘Omdat het niet meer uitmaakt. Het maakt niet uit of ik gepakt word, het maakt niet uit of ik kapot ga van wat de drugs met me doet. Ik maak er een einde aan. Ik probeer alleen nog te bedenken wat de beste manier is.’

Mijn hart staat stil en ik kijk hem met grote ogen aan. Op dat moment begint hij weer te lachen en ik frons verward.

‘Je moet je gezicht zien,’ lacht hij hoofdschuddend.

‘Waarom zeg je zoiets?’ vraag ik beledigd. Wat een wrede grap om uit te halen met de zus van iemand die zelfmoord heeft gepleegd.

‘O, het is de waarheid,’ zegt hij. ‘Maar je gezicht is gewoon zo...’

Hij lacht weer en ik voel mijn hart bonzen in mijn keel. Waarom maakt hij hier grapjes over? Meent hij het echt? Ik sta op van de bank en mijn benen voelen loodzwaar, maar ik loop naar het bed en ga naast hem zitten. Zijn lach verdwijnt en zijn treurige blik komt terug.

‘Waarom?’ vraag ik hem. Ik moet het weten. Als hij zelfmoord wil plegen, geeft dat me inzicht in de redenen erachter. En misschien is die reden toepasbaar op Julian en krijg ik het antwoord waarnaar ik op zoek ben. Het voelt alsof ik de unieke kans heb om met Julian te praten, voordat hij zelfmoord pleegde, middels Patrick.

‘Dat doet er niet toe,’ reageert hij. Hij draait zich van me af en ik pak zijn arm vast, maar hij rukt hem meteen los.

‘Raak me niet aan,’ zegt hij. ‘Ik verdien je sympathie niet, ik verdien niets meer.’

‘Wat heb je gedaan, Patrick?’ vraag ik hem. Hij spreekt alsof hij niets is en niets waard is en ik begrijp het niet. ‘Weet je waarom Julian zelfmoord heeft gepleegd?’ stel ik de brandende vraag.

‘Het is tijd dat je gaat, Julia,’ zegt Patrick dan. Het klinkt kalm en ik pak zijn arm opnieuw vast, maar het is alsof er iets in hem knapt, want hij springt op van

het bed bij de lichtste aanraking en hij pakt me bij mijn bovenarmen. Hij duwt me voor zich uit de kamer uit en ik probeer tegen te strubbelen, want niet alleen wil ik dat hij tegen me praat over wat hij weet, ik wil hem ook helpen. Maar hij zet me op de gang en zonder nog iets te zeggen gooit hij de deur dicht. Ik reik naar het handvat, maar hoor de deur op slot gaan en ik bons met mijn handen tegen het hout.

‘Patrick! Je moet het me vertellen. Als je weet waarom Julian niet meer wilde leven...’

‘Ga naar huis, Julia,’ roept hij terug.

Ik voel dat ik tril. Ik ben zo dicht bij de waarheid, ik voel dat Patrick iets weet. Dat hij meer weet dan ik. Die kennis heb ik nodig, net zo hard als mijn volgende adem.

Ik blijf nog een tijdje radeloos op de gang staan, maar uiteindelijk pak ik mijn spullen en ga weg. De frisse lucht maakt me iets helderder, maar ik ben nog steeds voelbaar high en mijn gedachten stellen de meest vreselijke scenario’s samen, die ik een minuut later vergeet. De woorden van Patrick roepen zoveel vragen bij me op en ik ben niet in staat er antwoorden op te verzinnen. Ik hoor hem weer zeggen dat hij zelfmoord wil plegen en hoor ik de lach die zo verkeerd voelde op dat moment. Misschien moet ik ook teruggaan naar dat plan. Het zou alles oplossen.

Ik sta abrupt stil en schrik van mijn eigen gedachte. Zonder na te denken pak ik mijn telefoon uit mijn tas en ik draai Thomas’ nummer. Ik voel me wanhopig als hij niet opneemt. Ik heb hem beloofd niets doms te doen en mijn gedachten gaan uit naar hele domme dingen.

Als ik langs het stadsplein loop hoor ik in de verte muziek en ik bedenk me dat het heel goed Thomas en zijn vrienden kunnen zijn. De tranen stromen inmiddels over mijn wangen en ik loop - nee, ik ren - naar het geluid toe. Zodra ik aankom bij de menigte, hoor ik Thomas’ stem en ik baan me een weg naar de binnenkant van de cirkel om hen heen. Thomas ziet me meteen en zonder te aarzelen onderbreekt hij het liedje. Hij zegt iets tegen Max en Paul, zet zijn

gitaar weg en terwijl hij naar me toe komt lopen, begint Max een vioolsolo.

‘Juul, wat is er?’ vraagt hij me, terwijl hij me de menigte uit begeleidt.

‘Ik probeerde je te bellen.’

‘Ik ben er nu, wat is er?’

‘Ik dacht aan... iets doms,’ geef ik toe. Hij lijkt meteen te weten wat ik bedoel en hij wrijft de tranen van mijn wangen. Terwijl hij me aankijkt, verandert zijn blik een beetje.

‘Zo te zien heb je al iets doms gedaan,’ zegt hij alwetend. Ik sluit knikkend mijn ogen om mijn pupillen te verbergen. Ik voel me in – en inslecht. Ik weet dat ik Thomas alleen maar hoef te bellen om me beter te voelen en toch heb ik meegedaan met de joint van Patrick. Ik voel me zwak.

‘Ik kom er niet uit, Thomas. Ik voel me zo zwak. Het lukt gewoon niet om me beter te voelen,’ snik ik. Hij neemt me in zijn armen en drukt kusjes tegen mijn slaap.

‘Je bent helemaal niet zwak, Julia,’ verzekert hij me. ‘En je hoeft het allemaal niet alleen te doen. Ik ben er voor je, je vrienden zijn er voor je, je familie wil je helpen. Het is normaal dat het niet allemaal in een keer voorbij is.’

‘Ik heb mezelf niet in de hand,’ zeg ik. ‘Ik doe dingen zonder na te denken, ik handel gewoon. Toen bij het spoor... Ik maakte nooit een bewuste keuze om op de rails te gaan staan. Mijn lichaam deed het gewoon, het leek een goed idee. Het leek een oplossing. Ik dééd het gewoon en dat is wat me zo bang maakt,’ geef ik toe.

‘Begrijpelijk,’ zegt Thomas en ik hoor zijn frons. Dat is vast ook wat hem bang maakt.

‘Verdomme, ik dacht dat het beter ging,’ vloek ik.

‘Laat de wiet voorlopig maar even liggen,’ sust Thomas. ‘Ik denk dat je je morgen al weer een stuk beter zult voelen. Kom, ik breng je naar huis.’

Ik knik en hij laat me langzaam los.

‘Ik pak even mijn spullen en zeg tegen de jongens dat ik wegga.’

‘Nee,’ zeg ik dan, terwijl ik zijn hand vastpak en hem tegenhoud. ‘Je kunt ze

niet zomaar in de steek laten.’

‘Het is al laat, we zouden zo toch naar huis gaan. Het geeft niet, Julia. Wacht hier oké?’

Ik knik en kijk toe hoe hij naar de menigte loopt. Hij is even weg en dan stijgt er applaus op uit het publiek en verschijnt Thomas weer. Hij heeft geen gitaar in zijn handen en ik vermoed dat Max of Paul deze meeneemt naar zijn huis, maar ik stel er geen vragen over als hij mijn hand pakt. We beginnen zwijgend te lopen en ik probeer mijn gedachten te ordenen, maar de concentratie is ver te zoeken. Elke minuut probeer ik te bedenken waar ik daarvoor aan dacht, maar de gedachte is gewoon verdwenen.

Thomas pakt de sleutels uit mijn tas en opent mijn voordeur, waarna we naar binnen stappen. Ik kijk toe hoe hij mijn kamerdeur opent en hij wrijft ondertussen met zijn duim over mijn hand. Ik begrijp niet waar ik hem aan te danken heb. Waar ik hem aan verdiend heb.

‘Waar denk je aan?’ vraagt Thomas, terwijl hij zijn jas uittrekt en mij vervolgens helpt met de mijne.

‘Je bent hier weer. Je blijft maar komen, ondanks alle drama die ik veroorzaak, mijn wisselende buien - die vaak ronduit ongezellig zijn. Ik begrijp niet waarom.’

‘Dat is heel simpel, Julia,’ zegt Thomas, terwijl hij de jas van mijn armen schuift en me aankijkt. ‘Ik ben verliefd op je.’

Ik snak naar adem als hij die woorden uitspreekt en hij glimlacht slechts. Ik weet dat ik high ben en vraag me even af of ik het me ingebeeld heb, maar ik weet dat dat niet zo is, want ik weet dat hij gevoelens voor me heeft. Ik wil hem.

Nu.

‘Ik wil je,’ zeg ik en ik schaam me haast voor hoe smekend het klinkt. Hij lacht me dan ook uit en drukt een kusje op mijn voorhoofd.

‘Niet zo. Je denkt niet na.’

‘Nee,’ geef ik toe. Hij slaat zijn arm om me heen en haakt de andere achter mijn knieën, waarna hij me optilt. Hij legt me op het bed neer en begint dan mijn

schoenen uit te trekken.

‘Je bent echt zo'n beetje perfect, weet je dat?’ vraag ik hem dromerig.

‘Zo'n beetje? Wat moet ik doen om helemaal perfect te zijn?’ pest hij me. Dit spelletje kunnen we allebei spelen.

‘Laat me je liefde voelen,’ fluister ik, terwijl ik mijn hand op mijn onderbuik leg. ‘Hier.’

Thomas kijkt me aan en zijn glimlach verdwijnt. De intensiteit in zijn blik doet me sidderen en als hij mijn schoenen uit heeft gedaan, gaat hij verder met mijn sokken. Vervolgens kruipt hij wat omhoog en tot mijn blijdschap begint hij mijn broek los te knopen.

Afgezien van wat zoenen en aanraken is onze relatie platonisch gebleven, maar ik wil al zo lang meer. En hoewel ik het graag wil, weet ik ook dat onze redenen om te wachten hele goede redenen zijn. Hij stroopt mijn broek naar beneden en terwijl hij hem op de grond gooit, trek ik mijn shirt uit. Hij volgt mijn voorbeeld en ik laat mijn blik over zijn lichaam glijden.

Hij is gespierd, nog gespierder dan ik had verwacht en ik maak onbewust mijn lippen nat. Als een tijger bij zijn prooi kruipt hij over me heen en halverwege stopt hij. Hij schuift mijn benen uit elkaar en hij plaatst kusjes op mijn meest intieme plek. Kippenvel schiet over mijn lichaam, en als hij even later mijn onderbroek verwijderd heeft, doen zijn lippen dingen met me die me volledig in vuur en vlam zetten.

Uiteindelijk gaan zijn vingers een samenwerkingsverband aan met zijn mond. Ik grijp naar zijn krullen als hij me gewetenloos naar mijn hoogtepunt werkt en als ik eindelijk zo ver ben, gaat hij door, waardoor de extase blijft aanhouden. Ik kerm van genot en uiteindelijk vloeit alle energie uit me. Thomas kruipt arrogant over me heen.

‘Is dat wat je wilde?’ vraagt hij me. Hij drukt een kusje op mijn lippen en ik knik slaperig. Hij trekt de dekens over me heen en kruipt naast me in het bed. Het gevoel van zijn blote huid tegen mijn rug doet me opnieuw sidderen en ik wil verder gaan. Ik wil meer doen. Maar ik ben nergens meer toe in staat en val

al snel in slaap.

De volgende ochtend word ik laat wakker. Als ik mijn ogen open ben ik uitgerust en op het moment dat ik een beetje beweeg, voel ik twee armen om me heen verstevigen. Ik glimlach en leg mijn hand op die van Thomas. Hij drukt een kusje in mijn nek en ik realiseer me dat ik halfnaakt in bed lig. Mijn lichaam is van hem afgekeerd, maar ik voel zijn aanwezigheid in mijn hele lichaam. Tevreden sluit ik nog even mijn ogen.

Plots komen beelden van de voorgaande dag terug en de vredige staat waarin ik ontwaakte, verdwijnt als sneeuw voor de zon. Ik denk terug aan mijn gesprek met Patrick en heb moeite me de details te herinneren, maar ik herinner me de strekking luid en duidelijk. Niet alleen is hij gestopt met zijn studie, hij is begonnen met het verkopen van drugs en hij gelooft oprecht dat hij geen gelukkige toekomst meer verdient. Hij wil zelfmoord plegen.

Waarom?

Hij wilde me de reden niet vertellen en ik voel de frustratie over mijn huid kruipen. Ik moet antwoorden en hij weet meer dan hij loslaat. Eindelijk heb ik een kans om erachter te komen waarom Julian er niet meer is. Ik draai me om naar Thomas en kijk in zijn slaperige ogen terwijl hij naar me glimlacht.

‘Thomas,’ zeg ik. Misschien kan hij me helpen.

‘Hm?’

‘Ik denk dat Patrick weet waarom Julian zelfmoord heeft gepleegd.’

‘Wat?’ frons Thomas, terwijl hij rechtop gaat zitten. ‘Waarom?’

‘Dat wil hij niet zeggen,’ frons ik.

‘Nee, waarom denk je dat?’

‘Omdat hij ervan overtuigd is dat hij geen gelukkige toekomst verdient, dat hij niets meer verdient. En ik begrijp niet waarom. Thomas, hij zei dat hij zélf zelfmoord wil plegen.’

Ik knijp even onbewust in zijn hand, want nu pas dringt het echt tot me door. Patrick wil zelfmoord plegen. De geschiedenis kan zichzelf herhalen en nu zijn

er duidelijke signalen, signalen die er niet waren bij mijn broer.

‘Jezus,’ stamelt Thomas. ‘Maar je hebt dus geen idee waarom?’

‘Het enige wat ik weet is dat hij zich beraadt op de beste manier om zelfmoord te plegen. Hij zei dat alles veranderd is sinds Julian... En dat hij niets meer verdient. Maar toen ik verder vroeg, kapte hij me af en uiteindelijk heeft hij me zijn kamer uitgezet.’

Letterlijk.

‘Waarom? Waarom zou hij je dit vertellen, maar niet ingaan op de reden?’

‘Omdat het te maken heeft met waarom Julian niet meer wilde leven. Ik weet alleen niet hoe,’ frons ik, want ik heb het gevoel dat ik iets mis. Iets groots. Iets belangrijks.

‘Dan moet je daarachter zien te komen,’ constateert Thomas en ik knik, want zo ver was ik zelf ook al. Maar hoe?

We brengen de ochtend pratend door in bed. Ik hoor van hem dat hij vanavond een optreden heeft in een muziekcafé in de stad, waar ze karaokeavond hebben. Hij nodigt me uit om te komen kijken en ik stem in. We bespreken de situatie met Patrick nog een tijdje en ik besluit zo naar hem toe te gaan, om te kijken of hij wil praten. Thomas en ik hebben bedacht dat ik moet proberen los te laten dat Patrick meer weet over Julian en ik me moet richten op zijn situatie. Patrick wil dood en als het aan mij ligt, voorkomen we dat er nog een leven verloren gaat. Ik moet me daarop focussen, want als ik door blijf zeuren over Julian, duw ik Patrick mogelijk alleen maar verder weg.

God, dit is zo moeilijk. Het enige wat ik wil zijn antwoorden, en dan vooral het antwoord waarvan ik nu bijna zeker weet dat het rondzweeft in Patricks hoofd. Nadat ik een lange douche heb genomen trek ik een outfit van mijn wasrek en ik doe het aan. Het is al begin van de middag als ik uiteindelijk de deur uitga. Eerst ga ik langs een supermarkt om meer dozen te halen, zodat ik in ieder geval een reden heb om bij hem langs te gaan.

Als ik uiteindelijk Patricks - Julians - straat in loop, zie ik hem in de

deuropening staan en te zien aan de jongen tegenover hem, is hij bezig met zijn nieuwe baan. Ik overweeg even om hem aan te geven bij de politie. Dat huis hoeft maar een keer doorzocht te worden en er is genoeg bewijs om hem te laten oppakken. Dan zit hij veilig in de gevangenis. Maar ik weet dat het geen optie is, dat het alles behalve veilig zal zijn en dat als hij echt dood wil, hij ook in de gevangenis zelfmoord kan plegen.

Hij ziet me aan komen lopen en handelt zijn zaken met de jongen snel af, waarna deze wegloopt. Ik voel hoe de koper me bekijkt als hij me passeert, maar ik richt me op Patrick, die met de deur in zijn hand staat en de ingang blokkeert.

‘Hé,’ groet ik hem.

‘Wat kom je doen?’

‘Sinds wanneer is het niet meer: welkom, kom binnen Julia, wil je wat drinken?’ vraag ik hem fronsend. Hij is zo vijandig naar me en ik realiseer me dat hij dat eigenlijk al is sinds ik hier over de vloer kom. Sinds Julians dood.

‘Dat is het nooit geweest.’

‘Ik kom Julians spullen verder inpakken,’ gebruik ik mijn excuus. Hij kijkt me even aan en ergens denk ik dat hij alsnog de deur dicht gaat gooien - wat nutteloos zou zijn, want ik heb de sleutel. Maar uiteindelijk zucht hij diep en loopt hij naar binnen, de deur voor mij openlatend. Ik zet de dozen op de grond in de gang en volg hem naar de keuken.

‘Heb je al een manier bedacht?’ vraag ik hem, zo nonchalant als ik kan zijn over een onderwerp van dit kaliber.

‘Wat?’

‘Weet je al hoe je zelfmoord gaat plegen?’

‘Jezus,’ zucht Patrick hoofdschuddend, terwijl hij verder gaat met het smeren van een boterham, waar hij zo te zien mee bezig was toen er aangebeld werd. ‘Ik had je nooit iets moeten vertellen.’

‘Nou?’

‘Nee, ik weet het nog niet,’ zegt hij dan.

‘Heb je hier goed over nagedacht, Patrick?’ vraag ik hem, terwijl ik naast het

aanrecht ga staan. Naast hem. ‘Weet je zéker dat je dood wilt? Want het is eenrichtingsverkeer, de dood.’

‘Ik weet het zeker,’ zegt hij en de koude toon in zijn stem doet me rillen.

‘Ik denk dat je het helemaal niet zeker weet,’ zeg ik, aarzelend. ‘Ik denk dat je het me verteld hebt als noodkreet. Je wilt helemaal niet dood, maar je ziet schijnbaar geen andere uitweg.’

‘Het is geen noodkreet, Julia,’ lacht Patrick. Hij lacht. Het irriteert me, want er is niets lachwekkends aan deze hele situatie.

‘Ik weet niet waarom ik het zei,’ gaat hij verder. ‘Laat het los, alsjeblieft. Er is geen andere uitweg en de keuze is gemaakt. Ik wil dat je je er niet mee bemoeit.’

Ik bijt op mijn lip, want het kost alles in me om niet tegen hem te schreeuwen. Ik knijp in mijn eigen handen en kijk hem aan terwijl hij ongeïnteresseerd een hap van zijn boterham neemt.

‘Van de brug hier verderop springen kun je van het lijstje afstrepen,’ zeg ik dan. ‘Die sprong overleef je.’

Hij kijkt me aan met een blik die zegt dat hij zich afvraagt hoe ik dat weet, maar ik voel niet de behoefte hem dat uit te leggen. Ik verlaat de keuken.

Ik wil hem helpen, echt waar. Maar ik wil ook antwoorden en hij lijkt beide dingen niet te willen. Het slot van mijn broers kamer is kapot sinds Thomas en Patrick de deur hebben opengebroken, dus duw ik de deur open en ik schop de dozen naar binnen.

‘Stond er niet op,’ zegt Patrick dan, terwijl hij in zijn kamer verdwijnt. Ik kijk hem zuchtend na en verstop mezelf in Julians kamer.

Het lukt me wat dingen in dozen te stoppen, maar beland al snel weer op zijn bed. De batterij van de iPod is leeg en ligt aan de lader, maar ik heb sowieso niet zo’n behoefte aan muziek. Ik spits mijn oren en luister of ik iets van Patrick hoor, maar het is doodstil in huis. Er is niet eens muziek. Een naar gevoel bekruipt me.

Straks heeft hij het gedaan.

Ik ben bang dat ik zo naar buiten loop, zijn kamer betreed en hem daar vind.

Net zoals ik Julian heb gevonden. Ik weet niet of ik het aankan nog een lijk te zien.

Op het moment dat ik op wil staan om mezelf er van te verzekeren dat hij nog leeft, hoor ik zijn kamerdeur open gaan. Het is even stil en vervolgens gaat de voordeur open. Ik spring op van het bed en trek mijn schoenen aan, waarna ik uit het raam kijk en nog net zie dat hij de straat uitloopt. Er is geen seconde nodig om na te denken over mijn volgende stap en ik graai naar mijn jas en tas, waarna ik de deur ook doorga. Ik hol in dezelfde richting als Patrick en loop een stuk achter hem aan. Hij kijkt niet op of om en lijkt op een man met een missie. Onderweg rookt hij en hoewel ik een eindje achter hem loop, ruik ik de subtiële geur van de wiet.

Hij loopt langzaam, alsof hij geen haast heeft en ik denk dat als je je leven wilt beëindigen, je voor alles de tijd kan nemen. Ik vraag me af of Julian ook zijn tijd heeft genomen in de dagen voor zijn dood. Ik blijf op een hoek staan als Patrick een basketbalveld oploopt. Het is niet ver van zijn huis en ligt een beetje afgelegen.

Ik herinner me dat Julian hier wel eens over verteld heeft. Hij en Patrick speelden hier vaak een potje samen en ik weet dat Julian er blij mee was, omdat weinig mensen wisten van het bestaan en het er nooit druk was. Ik leun tegen de muur van het huis op de hoek, terwijl ik toekijk hoe Patrick het veldje oploopt. Hij gaat op de middellijn zitten en staart naar een van de baskets. Mijn hart knijpt samen en ik moet de neiging om naar hem toe te lopen en hem te omhelzen onderdrukken. Hij is alleen met zijn herinneringen en daar moet ik me niet mee bemoeien.

Ik blijf daar een tijdje staan en Patrick blijft een tijdje zitten, maar opeens vraag ik me af of hij een keuze heeft gemaakt. Wat als hij hier is om te sterven? Ik huiver bij mijn morbide gedachten, maar ik kan het niet zeker weten. Hij lijkt er echter nog levendig uit te zien en afgezien van zijn slome bewegingen die aantonen dat hij duidelijk onder invloed is, lijkt er niets mis met hem. Hij staat langzaam op en loopt verder.

Ik volg hem door een paar straten, en nog meer straten, tot we uiteindelijk uitkomen bij het kerkhof. Het voelt alsof ik zijn privacy schend – dat doe ik ook. Ik ben hem aan het stalken, maar ik hou mezelf voor dat het is voor zijn eigen bestwil en niet omdat ik hoop te ontdekken wat het was dat Julian tot het uiterste gedreven heeft. Hij loopt het kerkhof op en ik loop een stukje mee, maar blijf wachten bij de ingang. Ik laat me langs de muur van het mausoleum op de grond zakken en trek mijn knieën op.

Ik ben moe en het kost me energie om ongezien achter Patrick aan te lopen. Nu we hier zijn, is de herinnering aan Julian allesomvattend. Ik wrijf over mijn ogen bij het prikkende gevoel van tranen en zo zit ik een tijdje in het gras. Ik vraag me opeens af welke datum het is en als ik het weet, besef ik tot mijn grote schok dat ik over twee weken jarig ben. Over twee weken is Julian jarig. Zou Julian jarig zijn geweest.

‘Wat doe je hier?’ word ik opgeschrikt uit m’n gedachten. Ik kijk op en Patrick staat met een geïrriteerd gezicht voor me. Dat maakt me kwaad.

‘Mijn broer ligt hier begraven,’ geef ik hem de enige verklaring die ik nodig heb. Patrick zucht en tot mijn verbazing komt hij naast me zitten. Hij houdt zijn pakje sigaretten vragend voor me omhoog. Ik schud mijn hoofd en staar weer voor me uit.

‘Waarom volg je me?’ vraagt Patrick en ik kijk betrappt naar de grond.

‘Waarom denk je?’

‘Omdat je denkt dat je me kan stoppen als ik eenmaal besloten heb zelfmoord te plegen,’ reageert Patrick. ‘En dat kan je niet.’

‘Ik kan het proberen,’ zeg ik. ‘Ik wil dat je weet dat er mensen zijn die niet willen dat je doodgaat. Ik kan alleen spreken voor mezelf en ik wil dat je blijft leven. Dus ja, ik ga m’n best doen om je te stoppen. Ik had gewild dat iemand dat voor mijn broer had gedaan en ik heb iemand die het voor mij doet.’ We zwijgen even, terwijl Patrick een trekje neemt van zijn sigaret.

‘Die Thomas?’

‘Ja.’

‘Heeft hij je geholpen toen je van de brug bent gesprongen?’

Ik glimlach hoofdschuddend.

‘Grappig genoeg is hij degene die van de brug sprong - om een punt te maken. Maar dat doet er nu niet toe. We hebben allemaal af en toe hulp nodig en ik weet niet in hoeverre ik al in staat ben om iemand te helpen, laat staan jou, maar ik kan het in ieder geval proberen.’

Patrick staart voor zich uit, terwijl hij langzaam zijn hoofd schudt.

‘Ik verdien je hulp niet,’ fluistert hij. Ik kijk hem aan, maar hij wendt zijn blik af. Op dat moment denk ik dat hij me meer gaat vertellen, maar dan zet hij zich opeens af tegen de muur en staat hij op.

‘Stop me te volgen,’ zegt hij nog, waarna hij wegloopt. Ik kijk hem vermoeid na en overweeg om hem toch achterna te lopen, maar ik aarzel te lang en hij verdwijnt uit het zicht.

Hoofdstuk 11

Die middag vul ik met rondzwerven door de stad. Ik zoek in het centrum of ik Thomas ergens zie spelen, maar ik vind hem niet en als het tijd is om te eten, loop ik naar Jasmine's huis. Ze begroet me warm en heeft het eten al klaar, dus we gaan meteen aan tafel zitten. Nadat we de eerste happen hebben genomen en de oppervlakkigheden uit de weg zijn, legt ze haar vork neer en kijkt me aan, terwijl haar wenkbrauwen op en neer wippen.

‘Dus. Vertel me over jou en Michael,’ grijnst ze. ‘Ik hoorde dat jullie elkaar hebben gezien na mijn feestje?’

‘Ja, een paar keer,’ knik ik, terwijl ik me afvraag van wie ze dat heeft gehoord. Jasmine weet altijd alles, maar ik weet nooit hoe ze aan haar informatie komt.

‘Vertel me alles!’ spoort ze me aan.

‘We hebben seks gehad,’ geef ik toe. ‘Meermaals. Het was fijn, maar het is nu voorbij.’

‘Voorbij? Waarom?’ vraagt ze. Ik denk even na over mijn antwoord op die vraag en neem ondertussen een hap, terwijl Jasmine heen en weer wiebelt en haast uit haar stoel springt van spanning.

‘Ik zie Thomas vaak,’ verwoord ik het subtiel.

‘Thomas?’ vraagt Jasmine en haar ogen worden groot, terwijl er een glimlach op haar lippen verschijnt.

‘Ja, Thomas. Hij is verliefd op me.’

‘O mijn god, ik wist het wel! Zoals die jongen naar jou keek op mijn feest... Pure liefde,’ jubelt ze. ‘Ben je ook verliefd op hem?’

Ik kijk haar aan en knik langzaam, want ik ben verliefd op hem. Het is iets dat ik nog niet hardop heb durven toegeven, omdat ik bang ben voor hoe het gaat lopen, maar er is geen ontkennen aan dat ik gevoelens voor hem heb. Sterke gevoelens. Héle sterke gevoelens.

‘O, Julia,’ zucht Jasmine met een brede grijns. ‘Wat goed. Ik ben echt blij

voor je.’

‘Dank je,’ glimlach ik. ‘Hij speelt vanavond in dat muziekcafé naast de universiteitsbibliotheek.’

‘Speelt?’

‘Ja, hij is muzikant. Hij speelt met vrienden op straat en soms ook alleen. Hij is heel goed,’ glimlach ik trots.

‘O, muzikanten zijn zo sexy,’ vindt Jasmine en ik merk dat ik blij word van haar enthousiasme. Ik ben zelf ook blij met Thomas, maar heb het mezelf nog niet toegestaan om deze emotie echt te voelen. Er is zoveel gaande. Ik weet dat hij het begrijpt, maar ik vraag me soms ook af hoe lang hij geduldig kan zijn.

‘Ja,’ zucht ik en Jasmine kijkt me grijnzend aan, waarna ze haar vork weer oppakt en een hap neemt van haar maaltijd.

‘Ik ben blij dat je er bent, Juul,’ glimlacht ze.

‘Ik ook. Bedankt voor de uitnodiging.’

Na het eten praten we nog een tijdje verder en rond half negen neem ik afscheid van Jasmine om naar het optreden van Thomas te gaan kijken. Als ik uiteindelijk aankom bij het café zie ik dat het al gezellig druk is. Eenmaal binnen overvalt de rumoerige menigte me en ik zoek naar Thomas, maar zie alleen Max staan. Hij wuift naar me. Achter hem staat ook Paul, die druk in gesprek is met Monica.

‘Hé, Julia,’ groet Max me. Hij drukt drie zoenen op mijn wangen en ik kijk zoekend rond.

‘Waar is Thomas?’

‘Drank halen. De arme jongen is zowaar nerveus,’ lacht hij. ‘Hij heeft zelf een liedje geschreven en gaat die zingen, in plaats van een klassieker waarmee succes gegarandeerd is. Altijd op zoek naar risico’s, die jongen.’

Ik glimlach en ben benieuwd naar het liedje dat Thomas heeft geschreven. Op dat moment verschijnen de blonde krullen in de menigte en hij loopt naar ons toe met een dienblad vol bier. Hij groet me met een zachte kus op mijn wang en

overhandigt me een biertje, waarna hij de rest ook uitdeelt en er zelf een overhoudt.

‘Ik ben blij dat je er bent,’ glimlacht Thomas. Hij legt een arm om me heen nu hij een hand vrij heeft en ik kijk naar hem op.

‘Wat is dit nou? Ik hoor dat je nerveus bent?’ plaag ik hem.

‘Bedankt hè, Max,’ roept Thomas naar zijn vriend en deze heft lachend zijn handen. ‘Wat heb je nog meer verteld?’

‘Dat je zelf een liedje hebt geschreven,’ reageer ik. ‘Ik ben heel benieuwd.’

‘Ik hoop dat je het mooi vindt,’ zegt Thomas en ik kan de serieuze frons op zijn gezicht niet plaatsen.

‘Dames en heren,’ klinkt het dan door de microfoon. ‘Bij deze wil ik de honderdtwintigste karaoke avond openen! De eerste artiest is een jongedame. Ze heeft veel talent en is een plaatje om naar te kijken, Monica Park!’

Monica overhandigt haar biertje aan Paul en snelt naar het podium, waar ze de microfoon overneemt van de presentator en al snel vullen de eerste woorden van *I will survive* de ruimte. Ze haalt de noten met gemak en weet het publiek mee te slepen, wat meteen zorgt voor een gezellige sfeer in het kroegje. Ik luister naar de muziek, maar ben meer gericht op Thomas. Terwijl we beiden naar Monica kijken sta ik voor hem, in zijn armen en hij drukt zijn wang zachtjes tegen de mijne.

‘Heb je nog met Patrick gepraat?’ vraagt hij me.

‘Ja. Maar ik ben niets verder gekomen. Hij vertelt me nog steeds niets en wil nog steeds zelfmoord plegen,’ zucht ik. Ik leun tegen Thomas aan en laat hem een deel van mijn last dragen, zoals hij al doet sinds ik hem ken.

‘Het heeft tijd nodig,’ sust hij.

‘Wat als we geen tijd hebben? Ik ben elk moment bang dat hij de knoop doorhakt en door m’n vingers glipt. En ik wéét nu waar hij aan denkt en ik heb de kans het te stoppen. Wat als dat niet genoeg is?’

‘Leg die druk niet op jezelf. Het is niet aan jou hem te redden, zeker niet als hij niet gered wil worden. Het enige wat je kunt doen is het proberen, maar

mocht het mislukken, dan is dat alles behalve jouw schuld,' verzekert hij me.

'Ja,' zucht ik zachtjes. 'Ik weet het, maar toch...'

'Gevoel is een *bitch*,' knikt hij begripvol en ik knik ook. Dan zingt Monica haar laatste noten en iedereen begint te klappen. Ik doe met ze mee en tot mijn teleurstelling klapt ook Thomas, wat betekent dat zijn handen mijn lichaam verlaten.

'Bedankt Monica!' roept de presentator. 'Dat was fán-tas-tisch. Onze volgende artiest pakt het iets anders aan. In plaats van gebruik te maken van onze geluidsinstallatie begeleidt hij zichzelf op de gitaar en in plaats van een liedje te zingen dat we allemaal kennen, kiest hij voor een zelfgeschreven nummer. Maar we vergeven het hem, omdat hij zo goed is,' glimlacht de man, terwijl hij even naar Thomas kijkt. 'Hier is Thomas van der Meulen!'

Thomas drukt een kus op m'n wang en ik fluister hem succeswensen toe, waarna hij naar het podium loopt. Hij gaat op het krukje zitten en de presentator geeft hem een gitaar aan, waarna Thomas de microfoon op de juiste hoogte zet. Vervolgens kijkt hij de zaal in. Zijn ogen vinden de mijne en hij haalt diep adem, waarna zijn vingers een melodie creëren. Ik ben meteen verliefd op het nummer, de noten klinken als een perfecte harmonie en ik vraag me af waarom Thomas zo nerveus was. Hij is geweldig, dit is wat hij het beste doet. Ik twijfel er niet aan dat hij ooit ontdekt wordt en de wereld over reist, om iedereen zijn liederen te laten horen. Ik zie uitverkochte stadia in zijn toekomst.

Zodra hij zijn mond opent en hij me aankijkt, weet ik dat het niet zomaar een liedje gaat zijn en ik hou mijn adem in als hij de eerste woorden zingt.

*"We're sitting in a cafe,
You won't talk, but your eyes say,
You are in pain.
I felt it when we were at the track,
I saw it when you made me look at your back,
There goes the train.*

*Tears are falling down your face,
You hide away in my embrace,
I see you now.
I feel you now.
I know we have only just met,
And you feel like you don't know me yet,
But you see me now.
You feel me now."*

En hij heeft gelijk. Hij ziet me. Ik kan bij niemand anders zo mezelf zijn als bij hem en met dit liedje zie ik hem ook. Hij biedt me een blik in zijn gedachten en mijn hart verwarmt de rest van mijn lichaam. De momenten waarover hij zingt zijn herinneringen van toen we elkaar net kenden en ik vraag me af wanneer hij dit liedje heeft geschreven.

Het tweede couplet bevat nog meer woorden over mooie momenten en als hij het refrein nog een keer zingt zijn de woorden waarheid, want tranen wellen op in mijn ogen. Hij kijkt me de hele tijd aan, peilt elk moment mijn reactie. En dan begint hij aan de brug van het nummer.

*'I jumped, you cried.
Chinese food and a walk at night.
Red clothes, burn bright.
You are not alone in this fight.*

*I sing songs, but I watch you.
The crowd, my friends, there's nothing they can do.
Whenever you are in my view,
There's no one else besides us two.'*

Zijn woorden zijn nooit meer waarheid geweest dan op het moment dat we in

een volle kroeg staan, maar als zijn ogen op mij gericht zijn, bestaat er simpelweg niemand anders. In de verte hoor ik Max joelen, maar ik ben me er amper van bewust en realiseer me dat Thomas ook gelijk heeft in zijn tekst dat ik niet alleen ben. Ik heb hem en dat heeft hij vanaf dag één duidelijk weten te maken. Als hij het refrein nog een keer herhaalt, zingen er zelfs al een paar mensen mee met de inmiddels bekende woorden en ik laat de betekenis van dit alles op me inwerken. En als ik de boodschap nog niet begrepen had, sluit Thomas af met woorden die alles in een klap alsnog duidelijk maken.

*'You tell me I'm your wonderwall,
I kiss you and I want it all,
With you now
I love you now.'*

De muziek stopt langzaam na die laatste woorden en Thomas haalt diep adem. Om me heen barst het applaus los en Thomas neemt het glimlachend in ontvangst, maar loopt al snel het podium af. Ik sta aan de grond genageld als hij zich een weg naar me toe baant en vlak voor me tot een halt komt. Hij zucht diep en zijn afwachtende blik raakt me. Hij wil mijn mening, mijn goedkeuring. Ik kuch en wrijf de tranen onder mijn ogen vandaan.

‘Ik snap nu waarom je nerveus was,’ stamel ik. ‘Dat was niets minder dan een liefdesverklaring.’

‘Dat klopt,’ knikt hij serieus en ik voel de vlinders heftig fladderen in mijn buik. Ik voel me emotioneel, maar voor het eerst in weken op een goede manier. Mijn hand leg ik tegen zijn wang en hij sluit zijn ogen, terwijl hij dichterbij leunt.

‘Ik wil je niet opjagen, Juul, met dit alles. Maar ik wilde het met je delen, ik wilde dat je het weet. Ik verwacht niets...’

‘Hou je mond,’ onderbreek ik hem hoofdschuddend. ‘Ik hou ook van jou. Daar hoeven we niet moeilijk over te doen. Het is zo makkelijk als ademen, ik

wist niet dat dit bestond.’

Hij glimlacht aangedaan en zonder waarschuwing drukt hij zijn lippen op die van mij. Hij tilt me in de lucht en zet me weer neer, terwijl zijn lippen de mijne verliezen in de beweging. Hij omhelst me. Het is een intieme omhelzing en ik wil hem nooit meer loslaten. Ik sta nog steeds achter mijn beslissing om het rustig aan te doen, maar met Thomas zijn kost me geen enkele moeite. Ik had verwacht dat zoiets werk kostte, dat het moeilijk zou zijn en dat ik er niet klaar voor was. Maar ik ben er wel klaar voor en als ik iets zeker weet op dit moment is het dat ik niet zonder hem wil zijn.

‘God, jij bent echt het laatste wat ik in mijn leven had verwacht,’ fluister ik tegen zijn schouder. Voorzichtig maak ik me los uit zijn omhelzing en zie zijn lieve glimlach. Ik ben blij dat hij tevreden is en ik deel zijn gevoelens. De opluchting dat we beiden hetzelfde voelen voor elkaar, de verbazing over hoe we elkaar gevonden hebben en hoe snel we zoveel voor elkaar zijn gaan betekenen.

‘Ik weet dat we elkaar misschien niet op een handig moment of een traditionele manier hebben leren kennen,’ zegt hij. ‘Maar ik ben blij dat je die avond dat spoor op wandelde. En ik weet dat mijn gevoel voor jou en jouw gevoel voor mij niet kan zijn wat jou uit de put trekt. Dat is iets wat je zelf moet doen, maar ik wil je helpen. God, ik wil alles voor je doen.’

Hij lacht een beetje hulpeloos en ik glimlach, want zijn woorden betekenen zoveel.

‘Ik wil me beter voelen voor jou. Door jou. En voor mezelf. Voor ons. Ik wil...’

‘Maar je wil nog steeds antwoorden,’ zegt Thomas en ik knik.

‘Ik weet niet of ik het volledig af kan sluiten als ik dat niet heb. Ik ben er continu mee bezig.’

‘Ik begrijp het,’ reageert Thomas. Hij knuffelt me nog een keer en ik haal diep adem. Ik knipper de nieuwe tranen weg en als hij me loslaat, kijken we even naar het podium, waar een jongen enthousiast *Eye of the tiger* zingt. Thomas houdt zijn armen stevig om me heen geslagen en Max komt naast ons staan.

‘Ja? Mag ik even de aandacht? Hebben jullie pauze van elkaar?’ vraagt hij lachend. ‘Ik kon er net echt niet tussen komen, maar gefeliciteerd man. Je deed het fantastisch. En Julia, gefeliciteerd. Je hebt een goede jongen gevonden om je dagen mee door te brengen. Maar kom ook af en toe bij ons thuis slapen, oké? Ik mis m’n beste vriend als hij elke nacht bij jou doorbrengt.’

‘Oké, Max,’ lacht Thomas. ‘Genoeg.’

‘Ik beloof het, Max,’ glimlach ik. ‘Ik denk dat we wel een regeling kunnen treffen.’

‘Uitstekend,’ knikt hij tevreden, waarna hij een slok neemt van zijn biertje en zich weer bij de rest voegt.

‘Zullen we hem maar meteen blij maken?’ vraag ik Thomas, terwijl ik hem van onder mijn wimpers aankijk. Hij kijkt me vragend aan, maar hoeft niet lang na te denken over de betekenis van mijn woorden en knikt.

‘*Let’s go,*’ zegt hij, waarna hij me haast de deur uit duwt.

‘Ik wist niet dat het zo kon zijn,’ zucht ik ontsteld, terwijl ik in zijn armen lig en zijn naam schrijf op de huid die zijn buikspieren bedekt. We hebben elk stukje van elkaars lichaam leren kennen en ik ben compleet uitgeput. Het moet inmiddels midden in de nacht zijn en ik wil nooit meer opstaan uit dit bed, nooit meer ergens anders zijn dan in zijn armen.

‘Nee?’ glimlacht Thomas. Ik schud mijn hoofd.

Seks met Thomas is... ongeëvenaard. Mijn eerste keer was een verschrikkelijk ongemakkelijke ervaring. De jongen met wie ik die keer ervaren heb, was net als ik nog maagd en het kostte heel wat gestuntel en moeite. Het was behoorlijk mechanisch en van gevoel was niet echt sprake. We wilden het beiden gewoon gedaan hebben. De tweede keer was met Michael en hoewel ik denk dat het toen fijn was, was ik behoorlijk dronken en herinner ik me er weinig van. De keren dat ik daarna met hem het bed heb gedeeld waren fijn. Het was lekker en we kwamen moeiteloos aan onze trekken. Maar het was niet zoals het nu met Thomas is. Met Thomas is het... liefdevol. Hij geeft me het gevoel dat ik de

enige vrouw ben die voor hem bestaat. Hij lijkt net zoveel plezier te halen uit het zien van mijn kronkelende lichaam onder hem, als uit zijn eigen genot en de herinnering aan de intensiteit doet me nu nog rillen. Hier kan ik gemakkelijk aan wennen.

‘Het is met jou gewoon anders,’ concludeer ik. Ik kijk naar hem op en druk vervolgens kusjes op zijn borst. Het geluid dat uit zijn mond ontsnapt, maakt me bijna klaar voor een volgende ronde, maar ik ben echt kapot en weet dat ik elk moment in slaap kan vallen. Thomas doet ook niets met de nieuwe golf opwinding die ongetwijfeld door hem heen gaat, behalve zijn grip op mij verstevigen. Hij woelt met zijn hand door mijn haren en uiteindelijk leg ik mijn hoofd tegen zijn borst en vallen mijn ogen dicht.

De volgende ochtend word ik uitgerust wakker, maar ik voel de spierpijn in mijn hele lichaam. Ik lig met mijn hoofd op Thomas’ buik en zijn arm ligt over mijn middel. Ik vlecht mijn vingers door de zijne en zucht diep. De minieme beweging is genoeg om Thomas te wekken, want meteen daarna beweegt hij onder me en ik kijk naar hem op.

‘Goedemorgen,’ glimlacht hij. Zijn ogen glinsteren bij de herinnering aan gisteravond en ik rek me langzaam uit.

‘Au,’ pruil ik, als mijn spieren protesteren en hij lacht, terwijl hij voorover buigt en een kusje op mijn voorhoofd drukt.

‘Ai, dit is jammer,’ fluistert hij quasi-teleurgesteld. ‘Ik dacht dat we in elkaar een gelijke hadden gevonden, maar het is overduidelijk dat je mijn liefde niet aan kunt.’

‘Pff,’ lach ik om zijn arrogantie. Hij leunt met een grijns weer achterover en ik draai me naar hem toe.

‘Het is een kwestie van oefening,’ fluister ik en het enthousiasme bij dat vooruitzicht is op zijn gezicht te lezen.

‘Ik kan niet wachten tot onze eerstvolgende trainingssessie,’ zegt hij. Ik glimlach en draai me op mijn rug, waarna ik naar het plafond staar. Ik houd zijn

hand stevig vast, maar onbewust dwalen mijn gedachten weer af naar somberdere zaken. Patrick.

‘Toen we elkaar net ontmoet hadden, vertelde je me dat je een vriend had die zelfmoord had gepleegd. Wil je me daarover vertellen?’ vraag ik Thomas dan.

‘Hm. Ja. Ik heb de realiteit er toen iets anders uit laten zien dan het was,’ bekent hij. ‘Ik wilde je van het idee afpraten. Marc was terminaal. Hij had kanker en het ging steeds slechter met hem. De artsen konden niets meer doen en hij wilde de eer aan zichzelf houden. Hij heeft iedereen brieven geschreven en uiteindelijk heeft hij een overdosis pillen genomen. Hij is in zijn bed gestorven. Ik denk dat het goed was voor zijn ouders. Beter dan toekijken hoe het steeds slechter met hem ging, om hem uiteindelijk op zijn allerslechtst te zien sterven. Nu was hij nog zichzelf, kon hij die brieven voor hen schrijven en afscheid nemen. Maar we wisten niet dat hij het van plan was. We wisten het pas toen we de brieven vonden.’

‘Jeetje,’ zeg ik, terwijl ik me meteen afvraag of Julian ziek was. Het zou kunnen en het zou een antwoord zijn. Misschien wilde hij ons de pijn besparen van de gevolgen van een of andere ziekte, maar ik weet zeker dat als zoiets gebeurd zou zijn, hij ook brieven had geschreven. Ik heb inmiddels elk voorwerp in zijn kamer vastgehad, maar er zaten geen brieven tussen. Geen enkele brief met mijn naam erop. Geen enkele verklaring.

‘Heb je honger?’ vraagt Thomas dan, na een korte stilte. Ik knik en met moeite en enige tegenzin staan we op uit het bed. Thomas overhandigt me zijn shirt en gehuld in dat en mijn ondergoed, lopen we naar de keuken.

‘Een hele goedmorgen,’ groet Max ons vanaf de leren bank. ‘Ik ben blij dat je mijn verzoek gisteren serieus hebt genomen, Julia. En nu ik weet dat je een giller bent, zal ik investeren in goede oordopjes om deze regeling succesvol te laten verlopen.’

‘O mijn god,’ stamel ik gegeneerd, waarna ik me van hem afdraai om de blos op mijn wangen te verbergen.

‘Max,’ berispt Thomas zijn huisgenoot, die ons grijnzend aankijkt.

‘Mijn excuses. Om het goed te maken zal ik een sapje voor jullie maken, ga lekker zitten.’

Max slaat de krant die hij aan het lezen is dicht en staat op, waarna hij gebaart naar de bank ten teken dat we erop moeten gaan zitten. Thomas neemt plaats en strekt zijn arm naar me uit, waarna ik naast hem ga zitten. Hij slaat zijn arm om me heen en brengt zijn lippen naar mijn oor.

‘Ik vind het heerlijk als je gilt,’ verzekert hij me, maar het neemt de schaamte niet weg en ik leg mijn handen tegen mijn warme wangen. Thomas grinnikt en kijkt om als Max’ stem klinkt vanuit de keuken.

‘Paul en Monica zijn de laatste tijd helemaal op de gezonde tour. Het is haast eng, met al die groene drankjes en sapjes. Maar ze hebben vanochtend een smoothie gemaakt en ook al is hij groen, hij is heerlijk.’

‘Ik dacht dat *jij* een sapje voor ons ging maken Maximiliaan,’ merkt Thomas op.

‘Elke goede leider weet hoe hij moet delegeren, Thomas,’ zegt Max hoofdschuddend, terwijl hij ons beiden een glas met een groene inhoud overhandigt. Ik pak het glas aan en neem een slokje. Het smaakt fruitig en fris en ik knik goedkeurend.

‘Ja, lekker hè?’ knikt Max, terwijl hij op de stoel tegenover ons gaat zitten. ‘Maar even zonder gekkigheid, Julia. Thomas heeft het al weken alleen maar over jou, ik ben blij dat het gevoel wederzijds is. Ik was voor een moment bang dat we straks alleen maar liedjes over een gebroken hart moesten gaan zingen, maar gelukkig mogen we het nu doen over blije liefde.’

‘Ja, gelukkig vindt ze mij ook leuk, zodat *jij* geen stomme liedjes hoeft te spelen, Max,’ lacht Thomas hoofdschuddend.

‘Je sarcasme doet me pijn, Thomas,’ zegt Max serieus. ‘Hoe dan ook, ik moet werken, dus ik laat jullie weer alleen. Fijne dag, tortelduifjes.’

‘Later,’ glimlacht Thomas, als Max opstaat en zijn jas aandoet. Thomas en ik praten nog wat terwijl we onze smoothie opdrinken en ik vraag hem om zijn liedje nog een keer voor me te spelen. Als hij klaar is met zingen voel ik mijn

hart dansen en als Thomas voorstelt om te douchen, vraag ik me af of mijn lichaam zoveel activiteit wel aan kan - wetende dat ons wassen niet het enige is wat Thomas onder de douche wil doen. Als ik knik lopen we naar zijn slaapkamer en net als Thomas twee handdoeken uit de kast pakt, gaat mijn telefoon. Ik zoek in mijn stapel kleding naar het apparaat en neem op, terwijl Thomas schone kleding uitzoekt. De beller is Danny en nadat we kort spreken over beleefdheden, komt hij ter zake.

‘Renate en ik hadden een idee, en ik wilde het even aan jou voorleggen,’ begint hij. ‘Over anderhalve week zou Julian jarig zijn... ben jij jarig. En we wilden een feestje geven.’

Ik slik bij zijn woorden en vraag me af waarom ze in vredesnaam Julians verjaardag willen vieren. Hij leeft niet meer. Maar ik zwijg en hij vat de stilte op als een teken om verdere uitleg te kunnen geven.

‘Ik weet dat het misschien een beetje raar klinkt, maar iedereen is zo gefocust op Julians dood. En vooral op de manier waarop: het was zo onverwachts. En ik mis hem elke dag, maar we staan nooit echt stil bij het leven dat hij geleid heeft. Terwijl het zo’n goed leven was en hij had zo veel vrienden. En natuurlijk hebben we de begrafenis gehad om afscheid te nemen, maar toen had niemand echt de tijd gehad na te denken over wat er gebeurd is. Ik zeg niet dat we een tweede dienst moeten houden, of zo, maar met z’n allen samenkomen en drinken op de dag waarop we anders feest hadden gevierd met een van onze beste vrienden, leek ons een mooi idee.’

Ik zwijg en kijk naar Thomas' onderzoekende blik bij de lange stilte van mijn kant. Ik overweeg het idee en hoewel ik het zelf niet zo zie zitten, wil ik ze ook niet tegenhouden. Als dit hen helpt met de verwerking van zijn dood, wie ben ik dan om daar een stokje voor te steken? Het is niet alsof ik zelf al plannen had voor mijn verjaardag.

‘Wat vind je, Julia? Als jij je er niet goed bij voelt, doen we het niet, het is ook jouw verjaardag. Maar we hebben het idee dat het nog lang niet bij iedereen afgesloten voelt, juist omdat het zo onverwachts was en daarom...’

‘Ja, het lijkt me prima,’ zeg ik dan. ‘Waarom ook niet? Als je denkt dat het helpt... Ach, als het jou al helpt, sta ik erachter, Danny. Doe wat goed voelt.’

‘Dank je, Julia. Ik... Kom je ook?’

‘Dat weet ik nog niet,’ zeg ik eerlijk.

‘Oké,’ zegt Danny. ‘Dat horen we dan nog wel. Of we zien je wel verschijnen. Ik stuur je de uitnodiging via Facebook.’

‘Goed,’ knik ik. Kort daarna hangen we op en met mijn telefoon in mijn hand laat ik me achterover op het bed vallen. Thomas is meteen bij me en ik sluit vermoeid mijn ogen.

‘Wat?’ vraagt hij.

‘Ze willen een feestje geven,’ reageer ik. ‘Op mijn verjaardag. Julians verjaardag.’

‘Wanneer ben je jarig?’ vraagt Thomas verbaasd.

‘Volgende week zaterdag,’ reageer ik. ‘Danny denkt dat het helpt met het verwerken... het afsluiten. Ik heb gezegd dat het prima is.’

‘Ga je zelf?’

‘Ik weet het niet.’

‘Ik denk dat jij ook wel hulp kunt gebruiken met het verwerken,’ zegt Thomas zacht, terwijl hij mijn hand pakt en er een kusje op drukt.

‘Misschien.’

‘Denk er over na. Je hoeft natuurlijk niet meteen te beslissen.’

‘Nee,’ zucht ik. Ik open mijn ogen en kijk in zijn lieve gezicht. Hij staat langzaam op van het bed en pakt mijn handen.

‘Afleiding?’ vraagt hij, terwijl hij me met een duivelse glimlach van het bed af trekt.

‘Yes, please,’ knik ik, waarna we samen naar de badkamer verdwijnen.

Hoofdstuk 12

De volgende anderhalve week passeert zonder veel gebeurtenissen. Ik breng elke avond, nacht en ochtend door met Thomas. Soms kijk ik een hele avond naar zijn optreden, soms liggen we gewoon de hele avond in bed, maar iedere avond is het lichtpuntje van mijn dag. De middagen breng ik door in Julians kamer om zijn spullen in te pakken en inmiddels heb ik alles in dozen. Zijn bed staat er nog en sommige middagen dat ik er ben, heb ik geen zin in inpakken en verstop ik me opnieuw onder de dekens met zijn muziek. Ik waan me dan in een wereld waarin hij nog leeft. Waarin hij elk moment binnen kan komen en gekscherend het dekbed van me af kan trekken.

Ik check elke dag of Patrick nog leeft en ik ben hem een paar keer gevolgd. Het was nooit naar andere plekken dan het kerkhof, het basketbalveld of de supermarkt. Ik zie hem nooit met vrienden of andere mensen, behalve klanten. Met mij wil hij niet praten. Ik maak me nog steeds zorgen om hem en ik blijf hem in de gaten houden, maar hij heeft nog niets gedaan. En dat lucht me op. Want ergens betekent dat dat hij niet dood wil. Als hij dood wilde, echt dood wilde, dan had hij het al gedaan. Dan wachtte hij niet zo lang. Maar misschien is hij gewoon bang. Bang voor het einde, bang om het einde zelf te creëren. Ik zou bang zijn als ik zelfmoord zou plegen. Hoewel ik geen greintje angst voelde toen ik voor de trein stapte.

Het is de dag voor mijn verjaardag. Danny en Renate hebben besloten het feest deze avond te geven, op vrijdag in plaats van zaterdag, zodat Julians verjaardag vanaf twaalf uur zou zijn.

Ik wil niet gaan. In alle eerlijkheid wil ik vanaf twaalf uur vannacht in bed kruipen en er vierentwintig uur lang niet meer uitkomen. Maar ik weet dat Danny en Renate het fijn vinden als ik er ben en ik weet dat er ook vrienden van mij komen, waardoor het haast een verjaardagsfeestje voor mij lijkt. Maar de ondertoon is diep, diep triest.

In het donkerpaarse jurkje waarvan ik weet dat Thomas onder de indruk is sta ik voor de spiegel. Ik heb mijn haren los en heb slechts lichte make-up aangebracht. Ik verwacht dat tranen een meesterwerk op mijn gezicht genadeloos zouden verpesten.

Als ik klaar ben loop ik terug naar mijn slaapkamer, waar Thomas languit op mijn bed ligt met zijn telefoon in zijn handen, maar zodra hij mij in z'n vizier krijgt, laat hij het apparaatje voor wat het is en gaat hij rechtop zitten.

'God,' zucht hij tevreden. 'Je maakt het niet makkelijk om de deur uit te gaan. Het liefst trek ik je nu terug in bed.'

'Doe het, alsjeblieft,' zeg ik smekend.

'Nee. We gaan.'

Danny's ouders wonen in de stad en hebben aangeboden het feest bij hen te houden. Het is al laat en ik weet dat we zeker niet de eersten zullen zijn. Terwijl we lopen, pak ik mijn telefoon uit mijn jaszak en ik draai het nummer van Patrick. Ik verwacht half dat hij niet op zal nemen, want in de afgelopen dagen praatte hij amper tegen me als ik hem zag en voor zover het hem lukte, negeerde hij me compleet. Tot mijn verbazing komt er een verbinding tot stand.

'Hé,' groet ik hem. 'Met Julia. Ik ben met Thomas onderweg naar het feest. Kom ook.'

'Nee.'

'Alsjeblieft? Al je vrienden zijn er, het wordt leuk. Misschien hebben we lol. God, ik weet dat het niet geloofwaardig klinkt als ik dat zeg, maar het schijnt te zijn wat men doet op feestjes. Lol hebben. En je bent toe aan wat lol, Patrick. Je hebt lol verdiend.'

'Nee,' zegt hij en het klinkt wrang. 'Dat heb ik niet. Ga jij lekker lol hebben, Julia.'

Hij hangt op en ik kijk teleurgesteld naar de telefoon. Op dat moment voel ik Thomas' arm om mijn schouders en ik sta stil terwijl hij me omhelst. Als ik hem loslaat pak ik mijn telefoon en ik stuur hem een bericht.

Doe het alsjeblieft niet op zijn verjaardag.

Hij weet wat ik bedoel. Ik slik de spanning weg en kijk op mijn horloge als we het grote huis binnenlopen. Het is elf uur en het is druk. Heel druk. Ik wist dat Julian veel vrienden had, dat hij geliefd was, maar dit is overweldigend.

Ik zie ook heel veel bekende gezichten, vrienden van mij. Jasmine is er, Michael... Zelfs studiegenoten die ik minder goed ken, zoals Dianne, staan in de hoek van de kamer. Mijn vriendinnen van de middelbare school, studiegenoten en sportvrienden van Julian, de vrienden van Thomas... Iedereen is er. Ik kijk rond en voel me onmiddellijk emotioneel worden. Dit wordt moeilijker dan ik dacht.

‘Julia!’ roept Danny me. Hij snelt op me af en valt me om de hals. Hij heeft al veel gedronken; ik voel het aan zijn stabiliteit als hij op me leunt.

‘Ik ben zo blij dat je er bent.’

Ik glimlach en mijn hand verliest die van Thomas als Danny me meesleept naar een groep van Julians vrienden.

‘En toen pakte hij zo al die pasta op van de grond - met z’n handen - en gooide het weer in de pan. En weet je wat hij zei? Al die bacteriën gaan wel weer dood als we het lang genoeg koken. Een zwijn was het,’ lacht een jongen waarvan ik de naam niet weet. Een andere jongen knikt en vertelt zijn eigen verhaal.

‘Ja, typisch. Ik weet nog dat we een keer gingen basketballen en hij had totaal z’n dag niet. Degene die het eerst tien punten had zou winnen, maar hij bleef de grens maar opschuiven, omdat hij de overwinning wilde. Het was hilarisch en uiteindelijk won hij met 30-29. Want toen was de grens natuurlijk opeens niet meer aan te passen.’

Ik glimlach bij deze herinneringen aan mijn lieve broer en ik reik achter me om Thomas’ hand te kunnen pakken. Hij staat meteen weer naast me en ik ben dankbaar voor zijn aanwezigheid.

Het feit dat Julian en Thomas elkaar nooit zullen ontmoeten, doet me zoveel pijn. Ik weet zeker dat ze het heel goed met elkaar zouden kunnen vinden. Op één van de muren worden foto’s geprojecteerd, waar Rente vanaf een afstandje naar kijkt. Er glijdt een traan over haar wang. Het verbaast me niets dat zelfs de

vriendin van zijn huisgenoot positief over hem dacht en dat hij zelfs door haar werd gemist. Het bevestigt in mijn ogen hoe speciaal hij was. Maar tegelijkertijd herinner ik me het bericht van Facebook, dat ze naar Julian had gestuurd. Dit is mijn kans om haar ernaar te vragen. Want hoewel ik denk dat hij contact met haar had gezocht om haar over te halen Patrick terug te nemen, voelt het als een boek met een open einde: onvolledig.

‘Jullie lijken op elkaar,’ zegt Thomas tegen me, als er een foto van Julian en mij verschijnt. Ik knik, terwijl ik moeite doe de tranen gevangen te houden achter mijn oogleden. De foto is recent, een van de laatsten die er van hem – van ons – is.

‘Hij blijft voor altijd twintig,’ besef ik. ‘Hij zal nooit eenentwintig worden.’

‘Maar jij wel,’ helpt Thomas me herinneren. ‘Jij wordt over een klein uur eenentwintig. En het wordt een moeilijk jaar, waarin je moet wennen aan duizend en een nieuwe werkelijkheden, maar je gaat je er doorheen slaan.’

‘Ja,’ knik ik, nog niet helemaal, maar wel steeds meer, overtuigd van zijn woorden. Ik zucht zachtjes en ril.

‘Ik kan er niet meer tegen,’ zeg ik dan, als ik kijk naar een foto van mijn broer waarop hij lacht. Hij lacht zichtbaar hard en dat is ook hoe ik hem herinner. Blij.

‘Ik moet antwoorden hebben, ik trek de onwetendheid niet meer,’ zucht ik. Thomas drukt slechts een kus op mijn slaap, want hij weet dat woorden mijn gevoel niet weg kunnen nemen en ik pak een shotje van de tafel naast me, niet wetend wat er in zit.

‘Probeer de rest van je verjaardag morgen niet kotsend door te brengen, oké?’ geeft Thomas een kleine waarschuwing. Ik knik en als ik me weer omdraai, hoor ik hoe de groep nieuwe herinneringen ophaalt. De boodschap is duidelijk. Julian was fantastisch, het is een gemis voor de wereld dat hij de aarde heeft verlaten en we missen hem allemaal.

Ik schud Thomas’ arm van me af en maak een rondje door de kamer. In de hoek ligt een boek, waarin iedereen een laatste bericht aan Julian schrijft. Ik blader er doorheen en zie tientallen lieve berichten. Ik onderdruk de neiging om

elke pagina uit het boek te scheuren en ik vraag me af waar mijn agressie vandaan komt. Waarom kan ik niet gewoon net als de rest herinneringen ophalen en denken aan alle fijne tijden die we gehad hebben? Waarom moet ik me richten op de tijden die we niet meer kunnen hebben?

‘Hé.’ Michael staat naast me met een biertje in zijn handen en ziet er zoals altijd fantastisch uit. Ik groet hem terug en hij strijkt met zijn vinger over mijn arm.

‘O, ja?’ vraag ik lachend. ‘Ben ik echt de knapste vanavond?’

Hij glimlacht, maar geeft geen antwoord en ik draai me naar hem toe.

‘We kunnen dit niet meer doen. Hou op,’ lach ik, als zijn hand langs mijn arm naar boven glijdt en in mijn nek kriebelt.

‘Weet je dat zeker?’ vraagt hij. Hij kijkt me aan met die verleidelijke blik van hem en ik knik.

‘Ja. Ik ben met Thomas.’

‘Ah,’ knikt hij. ‘De olijke Thomas. Gefeliciteerd.’

‘Dank je,’ reageer ik, terwijl ik toekijk hoe hij zijn hand terugtrekt en een slok neemt van zijn biertje.

‘Dan moet ik m’n zinnen maar op iemand anders zetten. Bel me als het uit is,’ grijnst hij.

Ik glimlach terwijl ik kijk hoe hij wegloopt en even later om Dianne heen hangt. Dan pakt Michelle m’n hand en trekt ze me mee naar de eetkamer, waar iedereen druk bezig is met een drankspelletje.

Als het bijna twaalf uur is, maant Danny iedereen tot stilte. Het kost even tijd en veel moeite, want iedereen is dronken en recalcitrant, maar ze zien het belang uiteindelijk in en zwijgen, waarna Danny het woord neemt.

‘Lieve allemaal. Bedankt dat jullie hier zijn. Of het nu is voor Julian of zijn fantastische tweelingzus, dank voor je aanwezigheid. Ik wil jullie vragen om zo om twaalf uur, twee minuten stil te zijn. Ik weet dat we Julian allemaal missen en hij verdient onze collectieve liefde. Hij verdient meer dan dat, maar dit

kunnen we hem daadwerkelijk nog bieden. Om twee over twaalf zet ik de muziek weer aan en is het tijd om te drinken tot we erbij neervallen!’

Bij die laatste woorden heft hij zijn glas en iedereen joelt. Ik ben zelf ook niet compleet nuchter meer, maar ik joel niet mee. Dan slaat de klok opeens en iedereen valt onmiddellijk stil. Ik zoek met mijn ogen naar Thomas en zie dat hij aan de andere kant van de kamer staat, wat opeens heel ver weg is. Ik zie aan hem dat hij naar me toe wil komen, maar iedereen zwijgt en staat stil. Ik kijk om me heen en zie alle aanwezigen met een serieuze frons op hun gezicht voor zich uit staren. Het voelt onwerkelijk. Het is een feestje en iedereen was net aan het drinken en aan het lachen. Het was luider dan een kroeg en nu is iedereen doodstil. En ik ben jarig.

Ik blijf Thomas aankijken. Hij is mijn anker, de enige reden dat ik mijn gedachten niet af laat dwalen naar de tragedie van het moment, en de enige die er voor zorgt dat ik niet in tranen uitbarst.

Eenentwintig jaar geleden, op deze dag, is Julian geboren. Kort daarna ben ik geboren. Hij was mijn grote broer. We hebben jaren met elkaar gedeeld. Mijlpalen, vreugde en verdriet. Ik voel een traan over mijn wang rollen. Verdomme, ik dacht nog wel dat ik me in kon houden. Thomas lijkt op dat moment niets meer te geven om sociale conventies en hij beent stilletjes door de kamer heen. Hij neemt me in zijn armen en ik knuffel hem stevig. Zijn aanwezigheid betekent alles voor me en ik laat mijn tranen gaan.

Dan drukt Danny op een knop en hoewel ik dacht dat na deze twee minuten de tranen zouden stoppen, kan ik alleen nog maar harder huilen als ik Julians favoriete nummer door de boxen hoor schallen. *Everlong*, van de Foo Fighters. Ik omhels Thomas nog steviger en als de muziek luider begint te worden, begint iedereen te dansen. We zijn een eenheid.

Halverwege het liedje laat ik Thomas langzaam los en kijk om me heen, terwijl ik de tranen weg probeer te wrijven. In de deuropening van de kamer zie ik Patrick staan, met een verdrietige frons op zijn gezicht. Hij ziet mij ook en ik loop naar hem toe. Zonder iets te zeggen, gooi ik mijn armen om hem heen en

hij slaat de zijne stevig om mij. Ik voel hoe hij bijna breekt bij de steun die ik hem probeer te bieden en bij de muziek die het moment begeleidt. Maar zodra het liedje afgelopen is, laat hij me los en loopt hij de keuken in. Ik kijk hem na, maar laat hem alleen met zijn verdriet.

Even later ben ik in de badkamer en als ik mezelf ervan verzekerd heb dat mijn tranen geen zichtbare ravage hebben achtergelaten, loop ik terug naar de kamer, waar ik vervolgens gefeliciteerd word door zo'n beetje iedereen in de ruimte. Thomas laat me alleen terwijl mijn vrienden en studiegenoten me benaderen en drie kussen op mijn wangen drukken, maar als de meerderheid is geweest, komt hij naar me toe.

‘Van harte gefeliciteerd met je verjaardag,’ zegt hij, terwijl hij voorover buigt en langzaam een kusje op mijn wang drukt, waarna hij hetzelfde doet bij de andere wang en het nog een keer herhaalt bij de eerste wang. Ik omhels hem en hij kijkt me glimlachend aan.

‘Ik heb een cadeautje voor je.’

Ik frons, maar hij pakt mijn hand en zet er een klein doosje in.

‘Als dit een ring is, moet je het nu terugnemen,’ zeg ik serieus. Ik houd mijn hand open en wacht aarzelend tot hij het doosje terugpakt, maar hij kijkt me alleen maar grijnzend aan en uiteindelijk open ik het. Er komt een prachtig zilveren kettinkje tevoorschijn, met een simpele hanger. Het symbool voor het sterrenbeeld Tweelingen glinstert in het licht en ik kijk er gebiologeerd naar. Het is prachtig, precies mijn smaak en een eeuwige herinnering aan Julian, om altijd bij me te dragen.

‘Dankjewel,’ fluister ik. Hij pakt het doosje uit mijn handen en haalt het kettinkje eruit, waarna hij opeens achter me staat en het om mijn hals plaatst. Als hij de sluiting heeft bevestigd, drukt hij een kusje op mijn schouder en komt hij weer voor me staan.

‘Dacht je echt dat ik je ten huwelijk ging vragen?’ grijnst hij dan. Ik glimlach en haal onschuldig mijn schouders op.

‘We kennen elkaar net,’ helpt hij me herinneren en ik rol met m’n ogen. De

waarheid is dat als hij me zou vragen om met hem te trouwen, ik waarschijnlijk ja zou zeggen.

De avond vordert en ik heb met bijna alle aanwezigen gepraat. Sommigen heb ik al heel lang niet meer gesproken, anderen alleen kort in de afgelopen weken. Ik ben blij iedereen weer te zien, maar het is een lange avond geweest en ik ben klaar om naar huis te gaan, als ik Renate in de keuken zie staan. Ik loop naar haar toe.

‘Hé, Julia,’ groet ze me met een trieste glimlach.

‘Hoe is het?’ vraag ik haar.

‘Goed,’ knikt ze glimlachend, maar haar blik verraadt dat ze liegt en ik vraag me af waarom Julians dood haar zoveel raakt. In mijn zoektocht naar antwoorden vind ik het zelfs enigszins verdacht en ik besluit haar te vragen naar het bericht.

‘Wat bedoel je? Wat voor bericht?’

‘Ik opende zijn Facebook en zag dat je hem een bericht gestuurd had, waarin je zei dat hij je met rust moest laten. Waarom?’

‘Ik weet niet wat je bedoelt...’ fronst ze hoofdschuddend, waarna ze haar glas op het aanrecht zet en de keuken uitloopt alsof we niet midden in een gesprek zaten. Ik kijk haar beduusd na en een akelig gevoel bekruipt me. Hier zit meer achter. Maar wat? Wat als Renate iets met zijn zelfmoord te maken heeft...? Maar hoe dan? Het zou misschien verklaren waarom Patrick in zo’n zwart gat zit. Misschien weet hij er meer over. Maar wat valt er te weten? En waarom is het reden voor Patrick om zelfmoord te plegen?

Als ik de hal inloop zie ik Patrick op de trap zitten. Hij heeft zich afzijdig gehouden en met weinig mensen gepraat. Ik loop naar hem toe en wil naast hem gaan zitten, maar hij schuift op zodat er geen ruimte meer is en dus blijf ik voor hem staan.

‘Ik ben blij dat je er bent,’ zeg ik, in een poging een gesprek te starten. Hij zucht hoofdschuddend en ik leg mijn hand op zijn schouder, maar hij schudt me

van zich af.

‘Ik wou dat ik je nooit iets verteld had,’ zegt hij zacht en ik kijk hem fronsend aan.

‘Je wilt niet echt zelfmoord plegen, Patrick,’ vertel ik hem. Hij kijkt me aan met een trieste glimlach en hij schudt z’n hoofd, alsof ik een klein kind ben dat nog niets weet van de grote boze wereld.

‘Jij weet niet wat ik wil. Want ja, het is de dood. Dat is precies wat ik wil, en wat ik ga krijgen. En dat jij de hele tijd achter me aan loopt als een verloren puppy en me opzoekt en omhelst... dat maakt het alleen maar erger,’ zegt hij, gebarend naar de plek in de deuropening waar ik hem eerder die avond een knuffel heb gegeven.

‘Alles aan jou doet me aan Julian denken. Jullie lijken zó op elkaar. En na wat ik gedaan heb, kan ik niet... Je moet me met rust laten.’

‘Wat heb je gedaan?’ vraag ik hem, haast wanhopig. ‘Je weet de reden dat hij zelfmoord heeft gepleegd, hè? Heeft Renate er iets mee te maken?’

‘Ja, ik weet wat eraan vooraf ging Julia. Maar je wilt er geen weet van hebben, geloof me. De waarheid is erger dan wat je nu weet.’

‘Dat is niet aan jou om te bepalen,’ zeg ik. Hulpeloze tranen wellen op in mijn ogen. ‘En voor wie is het erger? Erger voor mij of erger voor jou? Want ik begrijp uit je woorden alleen maar dat jij of Renate iets hebben gedaan om hem aan te zetten tot zelfmoord en het klinkt alsof je het me niet wilt vertellen om jezelf te beschermen.’

Patrick kijkt me aan en ik weet dat ik de juiste snaar heb geraakt. Hij staat op van de trap en schudt zijn hoofd.

‘Ik had niet moeten komen.’

Ik voel de woede door mijn lichaam razen als ik voor hem ga staan. ‘Ja, loop weer weg. Wees maar laf en verzwijg de waarheid voor me.’

‘Je hoeft niet lang meer te dealen met mijn frustrerende aanwezigheid,’ kondigt hij aan, terwijl hij langs me loopt. Ik pak zijn pols en trek eraan om hem om te draaien.

‘Wat betekent dat?’

Hij rukt zijn arm los. ‘Maak je geen zorgen. Ik heb je sms gelezen. Maar dit was mijn afscheid.’

Ik kijk hem ademloos na als hij wegloopt.

Hij mag het niet doen. Hij mag geen zelfmoord plegen. Dat is het laatste dat ik wil. En ik vraag me af of dat is om hem of omdat ik niet wil dat hij de waarheid achter mijn broers zelfmoord meeneemt naar het graf. Ik heb genoeg van de dood gezien en ik sta niet toe dat Patrick zijn naam toevoegt aan de lange presentielijst van de hemel.

Ik pak mijn jas van de kapstok en snel de deur uit, waarna ik de straat doorkijk. Ik zie Patrick nog net de hoek om verdwijnen en ik ben in dezelfde richting. Dit was zijn afscheid. Nog net op tijd ben ik op de hoek en ik zie hem een nieuwe hoek om gaan. Terwijl ik haast ren om hem bij te benen, stuur ik een sms naar Thomas om hem te laten weten waar ik gebleven ben. Als ik weer opkijk van mijn scherm, zie ik Patrick opnieuw een hoek om gaan en we staan al snel in zijn straat. Als hij naar zijn huis loopt, haal ik hem eindelijk in en hij kijkt niet op of om als ik in zijn ooghoeken verschijn. Zonder iets te zeggen opent hij de voordeur en hij wil hem dichtdoen, maar ik houd hem tegen. Hij verdwijnt in zijn slaapkamer en ik wil me eigenlijk opstellen in zijn kamer, uit angst dat hij zichzelf daar iets aandoet, maar ik weet niet hoe ver ik kan gaan. Ik aarzel even terwijl ik in de gang sta en klop dan op zijn deur.

‘Ik ga slapen!’ roept hij. Ik haal opgelucht adem en besluit hem te geloven. Ik trek me terug in Julians kamer. Alles zit inmiddels in dozen, maar zijn bed is nog intact. Langzaamaan vervaagt zijn geur en de mijne neemt alles over, maar hij is nog aanwezig en ik put er kracht uit. Als ik in bed lig, bel ik Thomas en ik leg hem uit wat er gebeurd is. Zoals altijd is hij het begripvolle vriendje en we spreken af dat we elkaar morgen zien, waarna ik mezelf toesta om in slaap te vallen.

De volgende ochtend is het eerste wat ik doe naar Patricks kamer lopen. Ik

klop en als ik niet direct gehoor krijg, gooi ik met bonzend hart de deur open.

‘Jezus, Julia!’ roept hij vanaf zijn bed. Hij trekt het deken helemaal over zich heen en zegt dat ik weg moet gaan. Met moeite doe ik wat hij zegt, maar ik vertrouw hem niet. Hij zei dat hij afscheid heeft genomen en zijn plan kan niet lang meer duren na dat afscheid. Ik sluit de deur achter me en loop naar de keuken. De koelkast bevat amper producten die eetbaar te noemen zijn en als ik weer op Julians kamer ben, lees ik een sms van Thomas. Hij zegt dat hij onderweg is met schone kleding voor mij en hij neemt zelfs een verjaardagsontbijt mee. Hij is de beste.

Als de bel gaat ontvang ik Thomas met een glimlach.

‘Gefeliciteerd,’ zegt hij, terwijl hij een kus op mijn lippen drukt. Ik voel even aan het kettinkje dat ik van hem heb gekregen en bedank hem nogmaals met een kus. Hij houdt zijn handen op mijn heupen terwijl we naar Julians kamer lopen en hij sluit de deur achter ons, terwijl ik op het bed ga zitten.

‘Hoe is het met de buurman?’ vraagt Thomas, terwijl hij naast me komt zitten en eten uit een plastic tas tovert. Hij legt mijn kleding op de bureaustoel en ik pak een bakje fruit van hem aan.

‘Geïrriteerd dat ik om de zoveel tijd ongevraagd naar binnen kom lopen.’

Thomas zucht en wendt zijn blik af terwijl hij fronsend een broodje uit de verpakking haalt en begint te besmeren.

‘Wat?’

‘Ik weet het niet, Juul. Ik begrijp wat je wilt doen, wat je moet doen. Maar ik ben vrees...’

Hij schudt z’n hoofd en ik leg mijn hand op de zijne, want ik kan het niet accepteren dat hij zijn zin daar stopt. Hij kijkt me serieus aan en schudt zijn hoofd weer.

‘Ik vrees dat hij niet te redden is. En met je acties investeer je hier steeds meer in. Ik ben bang voor wat het met je doet als hij straks alsnog...’

Ik slik en trek mijn hand terug, wat me een blik van Thomas oplevert die me smeekt om begrip voor zijn uitspraak. En ik begrijp het ook, maar het is niet wat

ik nu wil horen.

‘Ik kan hem helpen, Thomas,’ zeg ik, meer om mezelf te overtuigen dan hem. ‘Ik moet hem helpen. En hij moet me de waarheid vertellen. Hij weet wat er is gebeurd met mijn broer en hij heeft er iets mee te maken.’

Thomas zucht en knikt weer.

‘Ik weet het,’ zegt hij, maar ik zie de angst in zijn ogen en ik bijt op mijn lip. ‘Misschien kun je later vandaag nog eens met hem proberen te praten.’

Ik knik en stop een druif in mijn mond, terwijl ik bid dat Thomas’ angsten geen werkelijkheid worden.

Die middag komen mijn ouders langs bij het huis van Julian. Ik heb Patrick eerder die dag weg horen gaan en ik kies ervoor erop te vertrouwen dat het feit dat hij mijn sms gelezen heeft, betekent dat hij het ook zal respecteren. Des te meer vrees ik voor morgen. Ik sta op om de voordeur te openen als ik mijn ouders vanuit het raam zie aankomen.

‘Julia,’ zucht mijn moeder, waarna ze me stevig vastpakt en op mijn wang zoenet. ‘Gefeliciteerd lieve schat. Eenentwintig...’

Ze kijkt me even aan, maar ik zie dat ze moeite heeft om haar tranen binnen te houden en ze loopt snel door naar binnen.

‘Pap,’ glimlach ik, als hij voor me komt staan.

‘Gefeliciteerd meid,’ zegt hij, terwijl hij een kus op mijn voorhoofd drukt en me vastpakt in het soort omhelzing dat alleen een vader je kan geven. ‘Ik ben trots op je.’

Ik kijk hem vragend aan, maar hij glimlacht slechts.

‘Trots waarop?’ vraag ik.

‘Op jou. Op alles. Op wie je bent, op hoe je bent. Ik hou zielsveel van je, lieverd, ik wil dat je dat weet.’

Ik slik bij zijn lieve woorden en ik knik heftig, terwijl ik de tranen terugdring, net zoals m’n moeder zojuist heeft geprobeerd en zoals mijn vader nu doet. We falen allemaal.

‘Juul, kom eens binnen en stel me voor aan die leuke knul in de keuken...’ roept mijn moeder. Ik glimlach en pak mijn vader bij zijn hand, waarna ik hem meeneem naar de keuken. Thomas leunt met een charmante glimlach tegen het aanrecht.

‘Mam, pap,’ begin ik officieel, terwijl ik mijn vaders hand loslaat en naast Thomas ga staan.

‘Dit is Thomas... mijn vriend.’

‘O, hm...’ glimlacht mijn moeder. Ze steekt haar hand uit en stelt zich voor.

‘Aangenaam,’ zegt hij, waarna hij ook mijn vaders hand schudt. Hij pakt het dienblad met de taart op en we gaan met z'n vieren aan de kleine eettafel in de keuken zitten.

‘Vertel eens, Thomas. Wat doe je in het dagelijks leven?’

‘Pap, alsjeblieft,’ smee ik, maar als ik hem aankijk, knipoogt mijn vader naar me.

‘Grapje schat. Het kan me niet schelen of je een succesvolle advocaat bent of een arme straatmuzikant, als je maar van mijn dochter houdt.’

Hij kijkt Thomas even vragend aan en ik slik, want één van beide opties is de realiteit. Ik kijk naar Thomas, die mijn vaders blik vasthoudt en in alle eerlijkheid reageert op zijn woorden.

‘Ontzettend veel, meneer Becker.’

Ik glimlach en pak zijn hand onder de tafel vast, waarna we beiden afwachtend naar mijn vader kijken.

‘Dan ben je in mijn ogen goedgekeurd,’ reageert hij en opgelucht haal ik adem. Ik had niet verwacht dat hij Thomas af zou keuren, maar ik heb ook geen ervaring met het voorstellen van een vriend aan mijn ouders, dus ik wist niet wat ik kon verwachten. Dit voelt als een hele goede uitkomst.

‘In mijn ogen ook,’ knikt mijn moeder. Thomas knijpt zachtjes in mijn hand en ik glimlach. Ondanks alles wat er op dat moment gaande is en wat er in de afgelopen dagen en maanden is gebeurd, weet ik oprecht te glimlachen.

‘Nou, dan lijkt dit me het perfecte moment om jullie meteen te vertellen dat ik

daadwerkelijk straatmuzikant ben,' zegt Thomas. Mijn moeder grinnikt, maar als we haar serieus aankijken ziet ze dat hij het meent.

'Ik ben niet arm, ik verdien genoeg. En ik werk aan meerdere nummers om uiteindelijk een album op te kunnen nemen, maar op dit moment speel ik vooral op straat, hier in de stad. Soms alleen, soms met vrienden.'

'Hij is heel goed,' glimlach ik. 'En hij heeft een liedje voor me geschreven,' voeg ik er trots aan toe.

'Nou,' knikt mijn moeder geïnteriseerd. 'Dat willen we dan binnenkort graag horen, nietwaar Walter?'

'Geen probleem, meneer en mevrouw Becker.'

Als we de taart op hebben is het even gebeurd met het glimlachen, want het is tijd om met mijn ouders naar Julians kamer te gaan. Ik open de deur voor ze en hoewel de kamer inmiddels redelijk leeg is, met opgestapelde dozen tegen de muur, is het alsnog een emotioneel moment voor mijn ouders. Mijn moeder strijkt snikkend met haar vingers over het lege bureau, terwijl mijn vader in volledige stilte naar de basketbal bovenop een openstaande doos staart.

'Bedankt, Julia, dat je dit hebt gedaan,' zegt mijn vader, gebarend naar de ruimte. Ik knik en ga naast hem staan. Hij slaat een arm om me heen en we zwijgen. Terwijl ik met mijn ouders mijn broer herdenk, staat Thomas in de deuropening. Het is de perfecte positie voor hem op dat moment. Hij is er voor mij, ik kan hem zien en als ik wil, kan ik hem aanraken. Maar hij geeft mijn ouders en mij ook de ruimte om dit te ervaren als een familie.

'Laten we deze dozen maar eens in de auto zetten,' zegt mijn vader dan. Ik knik en pak de eerste doos op. Al snel zit de auto vol en is de kamer leeg. De meubels laten we staan voor de volgende bewoner en ik ben blij dat het bed er nog staat, want voorlopig wil ik hier misschien nog af en toe zijn. We drinken nog een kop thee met z'n allen, maar dan is het voor mijn ouders tijd om weer naar huis te gaan. Mijn moeder omhelst me en vist iets uit haar tas als we in de deuropening staan.

‘Hier,’ zegt ze, terwijl ze me Julians telefoon overhandigt. ‘Ik heb hem opgeladen. Je zei dat je hem graag wilde...’

‘Dankjewel mam,’ knik ik. Ik knuffel haar nog een laatste keer en zwaai dan tot de auto met mijn ouders en mijn broers bezittingen de straat uit is gereden. Nog net zie ik hoe Patrick de hoek om komt en richting het huis loopt, maar ik sluit de deur en loop Julians kamer in, waar Thomas languit op bed ligt. Even later hoor ik Patrick binnenkomen.

‘Je ouders zijn lief,’ glimlacht Thomas. Ik doe de kamerdeur achter me dicht en knik, waarna ik naast hem op het bed ga zitten en naar mijn broers telefoon kijk.

‘Is dat...?’

‘Ja.’

Ik staar naar het apparaat en haal diep adem, maar kan mezelf er niet toe zetten het aan te zetten. Mijn nieuwsgierigheid naar de inhoud wil dat ik kijk naar zijn berichten, naar zijn telefoontjes, naar alles... maar het voelt zo persoonlijk om zijn telefoon te bekijken. Thomas pakt het ding voorzichtig uit mijn handen en drukt op de knop om hem aan te zetten, waarna hij hem weer teruggeeft. Ik kijk naar een foto van Julian en mij op de achtergrond en staar ernaar. Mijn ogen sluiten en ik pak met mijn linkerhand Thomas’ hand, terwijl ik met de rechterhand het scherm ontgrendel en begin met het bekijken van zijn berichten. Ik zie niets van de betreffende dag of de dag ervoor wat als bijzonder te classificeren is. Wat berichten naar studiegenoten, een gesprek met Danny over een feestje de week ervoor... Als ik op de belgeschiedenis klik, trekt er een rilling door mijn lichaam. Ik zie - niet tot mijn verbazing, maar toch slaat mijn hart een slag over - dat Patrick Julian heeft gebeld, anderhalf uur voor ik hem vond in zijn slaapkamer. Anderhalf uur! Maar wat me ook opvalt is dat hij Renate heeft gebeld, ongeveer een uur daarvoor. Ik frons en kijk nog eens naar de tijdstippen, maar ze veranderen niet.

‘Ze hebben gebeld,’ vertel ik Thomas en ik probeer de brok in mijn keel weg te slikken.

‘Je broer en Patrick?’ vraagt hij.

‘Ja. En Julian en Renate...’

‘Renate? Ik heb die naam eerder gehoord...’

‘De ex van Patrick. Die dat Facebook bericht had gestuurd,’ licht ik toe. Ik zucht en leg de telefoon weg. ‘Ik snap het niet. Wat was er gaande? Misschien was Patrick al aan de drugs en probeerden ze er met hem over te praten? Misschien is hij na hun breuk met de drugs begonnen en heeft Julian Renate gebeld omdat hij bezorgd was.’

‘Dat klinkt aannemelijk,’ vindt Thomas.

‘Of misschien...’

Op dat moment hoor ik de voordeur open en dicht gaan.

‘Ik ga achter hem aan,’ zeg ik, terwijl ik opspring en mijn jas aantrek. Thomas knikt en volgt mijn voorbeeld, waarna we beiden de deur uitlopen. Ik zie Patrick nog net een hoek omgaan en ren in dezelfde richting. Uiteindelijk eindigen we bij een kroeg in het centrum. Thomas en ik staan stil voor de winkel ernaast en radeloos kijk ik naar Thomas.

‘Hij heeft mijn antwoorden,’ frons ik.

‘Ik weet het,’ knikt Thomas. ‘Ga.’

Hij gebaart dat ik het kroegje binnen moet gaan en ik zucht diep, waarna ik naar binnen loop. Ik weet niet wat ik hoop te bereiken door steeds met hem te praten, maar ik weet dat ik het moet blijven proberen tot het echt niet meer kan.

Als Patrick me in het vizier krijgt rolt hij met zijn ogen en hij wil opstaan, maar de ober zet een biertje voor hem neer en hij richt zijn aandacht daarop, in plaats van op mij.

‘Alsjeblieft Patrick. Je moet me vertellen wat je weet. Ik trek de onwetendheid niet meer,’ smeed ik, terwijl ik tegenover hem ga zitten.

‘Je wilt de waarheid niet weten. De wereld is een verdorven plek, Julia,’ zegt Patrick dan. Hij kijkt me strak aan en ik voel al het bloed wegtrekken uit mijn gezicht.

‘Wat betekent dat?’ vraag ik hem, nu denkend dat er meer zit achter die ene

zin op dat kleine briefje dat m'n broer in zijn laatste minuten heeft geschreven.

'Vertel me wat je weet, alsjeblieft. Alsjeblieft!'

Patrick schudt z'n hoofd en kijkt nietsziend uit het raam, terwijl hij de volgende woorden zegt.

'Het is allemaal mijn schuld. Dat is alles wat je moet weten. Je moet me haten. Dus laat me met rust. Als jij wist wat ik wist, wilde je me ook dood hebben. Wees blij dat ik het lot in eigen handen neem.'

'Zeg dat niet,' zeg ik geschrokken. 'Natuurlijk wil ik je niet dood hebben. Wat je ook gezegd of gedaan hebt. Ik ben niet blij dat je zelfmoord overweegt en ik voel me verschrikkelijk omdat ik denk dat je het elk moment kan doen.'

Hij kijkt me nog steeds niet aan en ik probeer het over een andere boeg te gooien.

'Wat heb je hem verteld toen jullie belden?'

Nu kijkt hij op, maar met een lege blik en ik voel de moed in mijn schoenen zakken. Dit heeft geen zin, hij gaat me niets vertellen. Wat als hij het me nooit vertelt? Ik kijk naar hem en weet dat de pijn zichtbaar is op mijn gezicht, maar uiteindelijk sta ik op en loop ik verslagen de kroeg uit.

Hoofdstuk 13

Het is het begin van de avond als Thomas me na een verjaardagsdiner alleen laat, zodat hij naar het stadsplein kan om geld te verdienen. Ik zwaai hem uit, maar loop dan Julians huis weer in en begeef me regelrecht naar Patricks kamer, waar ik luid op de deur klop.

‘Ik leef nog!’ roept hij. Toch gooi ik de deur open en zie hem op de bank zitten.

‘Julia, ga weg,’

‘Nee. Ik laat je dit niet doen,’ zeg ik, want ik begin weet steeds zekerder dat hij morgen zover is.

‘Ga weg.’

‘Nee,’ zeg ik gedecideerd, waarna ik aan de andere kant van de bank ga zitten. Ik kijk naar wat hij in zijn handen heeft en zie dat hij aan een Rubiks Kubus aan het draaien is. Het ziet eruit alsof hij weet wat hij doet, maar ik staar een kwartier naar zijn handelingen en hij maakt hem niet af. De vlakjes blijven gehusseld en ik vraag me af of hij überhaupt een poging aan het doen is om hem op te lossen. Opeens kijkt hij even opzij en ik ga meteen rechterop zitten.

‘Julian en ik hadden een soort wedstrijd gaande, om te zien wie het eerste het geheim van deze stomme kubus kon ontdekken,’ vertelt hij. Ik glimlach, want het klonk als een uitdaging die Julian inderdaad met plezier aan zou gaan.

‘We spendeerden er uren aan, maar konden het allebei niet oplossen. En op een dag komt hij bij me met een afgemaakte kubus. Dus ik hussel hem weer door elkaar, zodat hij kan laten zien dat hij het echt kan. Binnen vijf minuten heeft hij hem af. Bleek later dat ‘ie gewoon op internet die algoritmes op had zitten zoeken en hij had ze állemaal uit z’n hoofd geleerd. Sukkel,’ glimlacht Patrick en het werkt aanstekelijk. Het is lang geleden dat ik Patrick zag glimlachen en ik vraag me even af of ik hem überhaupt ooit heb zien glimlachen. Hij kijkt me aan.

‘Je broer was een hele goede jongen,’ vertelt hij me en ik knik, want dit is geen nieuws voor me. Ongeduldig kijk ik hem aan, want ergens hoop ik dat hij deze opmerking aanvult met meer informatie over mijn broer. Bij voorkeur iets wat ik nog niet weet.

‘Ga naar huis,’ zegt hij dan. Ik schud langzaam m’n hoofd en zak demonstratief onderuit op de bank. Hij richt zich weer op zijn kubus en ik kijk toe. Ik voel hoe mijn oogleden zwaar worden, maar ik dwing ze open te blijven.

‘Hé, je hebt een gele kant,’ merk ik na een tijdje op. Hij knikt en kijkt me kort aan, waarna hij verder gaat. Ik gaap en ga rechtop zitten, maar het is tevergeefs. Ik vecht tegen de slaap zo lang ik kan, maar uiteindelijk wint het zandmannetje de wedstrijd.

O nee. O nee. Nee, nee, nee. Ik schrik wakker en kijk om me heen. De kamer is leeg. Op de tafel voor me zie ik een brief waar mijn naam op staat en ernaast staat een afgemaakte Rubiks Kubus. Nee! Mijn hart bonst in mijn keel terwijl ik opspring. De klok geeft aan dat het even over twaalf is en ik bid dat het tijdstip betekent dat hij nog niet lang weg is. Niet als hij zich aan de afspraak heeft gehouden om geen zelfmoord te plegen op mijn verjaardag, hoewel hij dat nooit letterlijk heeft toegezegd. Ik loop de gang op en grijp nog net mijn jas van de kapstok, waarna ik naar buiten ren. Instinctief loop ik de route waarop ik hem al dagen volg en ik twijfel niet dat dat de richting is waarin hij is gegaan. Ik begin te rennen. Ik mag niet te laat zijn. Waarom ben ik in slaap gevallen? Verdomd lichaam! Ik vervloek mezelf nog steeds als ik de hoek om ren en het basketbalveldje in zicht komt.

Meteen stop ik met rennen. Ik tuur in de verte en ook al is het donker, de lampen om het veld heen geven me duidelijk zicht. Patrick staat op de middellijn en tuurt naar een van de baskets. Hij leeft nog. Godzijdank. Hij leeft nog.

Maar op dat moment dwaalt mijn blik af naar beneden en zie ik het pistool in zijn hand.

‘Stop!’

‘Godverdomme, Julia!’ vloekt Patrick betrapt, terwijl hij zich naar me toedraait. Hij klinkt boos. Woedend zelfs. Ik loop naar hem toe, maar opeens richt hij z’n pistool op mij en onmiddellijk sta ik stil. Ik ben niet zeker van zijn staat. Hij is instabiel, dat weet ik wel. En ik vrees oprecht voor m’n leven als ik nog een stap zet. In tegenstelling tot hem, heb ik geen doodswens. Meer.

‘Ga weg voordat ik je nog meer pijn doe. Je hebt genoeg dood gezien,’ zegt Patrick. Hij is overstuur en kijkt me hoofdschuddend aan.

‘Ik laat je dit niet doen,’ zeg ik stellig. De adrenaline stroomt door mijn lichaam en mijn handen trillen terwijl ik vanaf een afstandje in de looper kijk. Ik moet luid spreken om me verstaanbaar te maken, maar ik weet dat hij me niet dichterbij laat komen.

‘Ik verdien het niet om te leven, Julia. En ik gá het stoppen. Nu. Ik wil alleen niet dat jij het ziet. Ik heb alle antwoorden die je zoekt opgeschreven, je vindt het in m’n kamer. Dus ga!’

‘Denk hierover na, Patrick. Doe het niet zo, niet als je high bent, alsjeblieft,’ smeek ik hem.

‘Ik ben volledig nuchter,’ zegt hij kalm. Te kalm. Alsof hij de waarheid spreekt. ‘En ik heb hierover nagedacht. Je weet dat ik er al weken over nadenk. Ik ben er klaar voor.’

Ik sta ver weg, maar ik zie toch dat zijn hand trilt. Het pistool laat hij zakken en meteen doe ik een paar stappen vooruit, maar hij richt het wapen onmiddellijk weer op me.

‘Alsjeblieft Julia.’ Zijn stem breekt. ‘Ik heb je de verlossing gegeven die je nodig hebt. Het antwoord op je vraag. Waarom. Neem genoeg met de vrede die dat je kan bieden en laat mij gaan, alsjeblieft. Maak dit niet moeilijker dan het al is.’

‘Wat je ook hebt gedaan,’ begin ik. ‘Ik vergeef je. Het is jouw schuld niet. Het is nog steeds zijn keuze geweest om zelfmoord te plegen. Dit is geen reden om jezelf neer te schieten.’

‘Godverdomme Julia, dat is het wel!’

En toen was daar het antwoord. Het antwoord op de vraag waarom. Vier woorden, zo simpel. Maar het is nooit in me opgekomen. Niet één keer.

Hoewel hij de woorden helder en duidelijk uitspreekt – hij schreeuwt ze zelfs – kan ik het niet bevatten. Het dringt niet tot me door. En ik had het nooit, maar dan ook nooit, zelf bedacht.

‘Ik heb hem vermoord.’

Wat? Hij... wat? Vol ongeloof staar ik hem aan en ik zie de tranen over zijn wangen stromen. Zijn silhouet wordt wazig en ik realiseer me dat het komt door mijn eigen tranen.

‘Je... wat?’ fluister ik, maar op miraculeuze wijze hoort hij me. Of hij kan raden wat ik zeg.

‘Het was een ongeluk,’ snikt hij overstuur. ‘Ik kwam daar om hem pijn te doen, ja. Maar niet om hem te vermoorden! Maar het is gebeurd en ik kan het niet terugnemen. Ik kan het nooit meer terugnemen. En ik weet dat het niet weten je martelt, daarom wil ik dat je het weet. Maar ik kan hier niet langer mee leven. Wetend wat ik heb gedaan, het schuldgevoel, de schaamte... het is te veel. Ik kom hier niet overheen en ik weet dat het ontzettend egoïstisch van me is, maar daarom doe ik dit. Ik wil niet dat jij nog iemand dood ziet gaan, je verdient dit niet. Je hebt niets hiervan verdiend. Dus ga. GA!’

Ik hoor zijn woorden, maar ze dringen niet tot me door. Het enige wat ik zie, is dat hij door m'n vingers glipt. Hier sta ik, met de kans om hem te stoppen. Een kans die ik nooit heb gehad bij Julian... wacht, hij heeft geen zelfmoord gepleegd? Hij wilde leven. Hij wilde niet...

Nee, dit doet er nu niet toe. Ik richt me op Patrick en de woorden verlaten mijn mond voordat ik ze kan toetsen aan de waarheid.

‘Ik vergeef je,’ zeg ik. Mijn stem klinkt onvast, maar de woorden zijn zo duidelijk als ze gaan worden. Patrick kijkt me aan alsof hij een spook ziet, dus praat ik door.

‘Ik vergeef je, Patrick.’

Misschien zeg ik dit om hem te redden, om zijn leven te sparen, of om te

voorkomen dat ik nog iemand moet zien die op gruwelijke wijze om het leven komt. Ik wil het niet nog een keer zien en ik kan het al helemaal niet laten gebeuren. Dat Patrick het moeilijk heeft met de waarheid weet ik. Dat heb ik de afgelopen weken gezien en deze onthulling verklaart zijn gedrag. Hij verdient het niet om dood te gaan.

Toch?

Nee! Ik duw de duistere gedachte weg en ik kijk naar Patrick. Hij staart me huilend aan, hoofdschuddend. Waarom schudt hij zijn hoofd?

‘Het gaat er niet om dat jij me vergeeft, Julia. Maar ik dank je, dat je dat zegt. Ik kan mezelf niet vergeven. Ik kan hier niet mee leven, ik kan dit niet bij me dragen voor de rest van mijn leven. Ik overleef dit hoe dan ook niet.’

‘Doe het niet, alsjeblieft,’ smeek ik hem. De tranen stromen over mijn wangen en zijn hoorbaar in mijn stem en ik zie dat er bij Patrick een knop om gaat. Hij staat rechter, heft zijn hoofd en zijn grip op het pistool verstevigt. Zijn handen trillen niet meer.

‘Ik ga het nu doen. Julia, hoor je me? Ik kán dit niet meer. Ik ben klaar met het proberen.’

‘Je hebt het niet geprobeerd! Je riep meteen dat je zelfmoord wilde plegen,’ schreeuw ik. Het klinkt wanhopig. Ik voel hoe ver weg hij is en ergens weet ik al dat ik hem niet om kan praten. Niets wat ik zeg doet ertoe, want hij kan zichzelf niet vergeven en dát is de reden dat hij niet meer wil leven.

‘Als je het niet wilt zien - en je wilt het niet zien - moet je nú weglopen. Draai je om!’ schreeuwt hij.

Nee.’ Het is het enige dat ik nog kan doen in een poging hem te redden. Vertikken te gaan. Weigeren weg te kijken. Hem niet de rug toekeren op het moment dat hij me nodig heeft. Hij kijkt me aan en ik voel dat het de laatste keer is dat ik hem ooit aan zal kijken. Hij schudt langzaam zijn hoofd en haalt diep adem.

‘Het spijt me, Julia,’ fluistert hij nog, maar ik hoor het. Ik weet dat het zover is en ik begin naar hem toe te lopen - te rennen, maar hij draait zich razendsnel om

en er klinkt een oorverdovende knal. Ik heb het basketbalveld niet eens kunnen bereiken. Zijn lichaam zakt levenloos voor me in elkaar en ik gil. Ik gil hard. En ik blijf gillen.

Bam. Veertig seconden lang is Patrick degene op aarde die het laatst zelfmoord heeft gepleegd.

Opeens zit ik in het gras. Mijn lichaam trilt. Mijn keel doet pijn van het schreeuwen en van het huilen. Het voelt alsof er uren verstrijken terwijl ik naar Patrick staar. Het is iets wat ik nooit zal kunnen vergeten, zoals zijn lichaam het ene moment rechtop stond en het volgende moment op de grond lag, alsof... alsof al het leven het lichaam had verlaten. Er verschijnen zwaailichten om me heen, ik hoor sirenes. Er schiet door me heen dat ik blij ben dat ik helemaal hier zit en niet bij Patrick. Wat als ze denken dat ik hier iets mee te maken heb?

Om me heen echoën vele stemmen, sommige tot mij gericht, andere tot overige aanwezigen. Ik hoor dat ze praten, maar ik hoor niet wat ze zeggen.

Dit kan ik niet. Ik zie niet alleen Patrick. Ook de zee van bloed die gepaard ging met mijn broers dood spookt door mijn hoofd en ik voel mijn lichaam schokken. Ik kruip in elkaar op het gras en graai naar mijn telefoon in mijn jaszak. Terwijl ik met moeite Thomas' nummer opzoek, knielt er een ambulancebroeder naast me en ik stop mijn telefoon in zijn hand. Hij kijkt me vragend aan, maar ik sluit mijn ogen en ik hoop dat hij het begrijpt terwijl ik mijn gezicht in mijn handen verberg. Mijn hoofd raakt het gras en ik sluit mijn ogen. Even weg.

Als ik ze weer open zie ik dat er mensen om het lijk heen staan. O god, het lijk. Patrick is gereduceerd tot een lijk. Net als mijn broer. Nu komt er een begrafenis. Wat zullen zijn ouders moeten doormaken? Ze zullen net zo overstuurd zijn als mijn ouders waren. Maar de dood van hun zoon heeft een reden. Hij heeft iemand vermoord. O mijn god, hij heeft Julian vermoord. Maar hoe? Waarom?

Het staat in de brief. Ik ga de brief lezen. Ik wil omhoog komen om naar het

huis te rennen om de brief te lezen, ik wil mijn ouders bellen om hen te vertellen dat hun zoon geen zelfmoord heeft gepleegd, maar mijn lichaam blijft roerloos liggen.

Opeens is er een stem die ik herken en een lichte golf opluchting spoelt over me heen. Thomas is er. Besef van tijd verdween op het moment dat Patrick de trekker overhaalde, dus ik weet niet hoe lang geleden het nu is, maar ik heb het koud en er lopen mensen af en aan. Een broeder schijnt irritant met een lamp in mijn ogen en pakt mijn pols op. Als hij hem loslaat valt mijn hand terug in het gras en ik vind het vreemd hoe weinig leven er in mijn eigen lichaam zit op dit moment. Thomas' stem is nu dichterbij. Het is de enige stem die ik kan onderscheiden en versta.

‘Laat me erdoor!’

Ja, laat hem erdoor, alsjeblieft.

‘Shock? Wat...? Nou en? Laat me... Julia!’

Opeens staat hij in mijn gezichtsveld en ik kijk hem aan. Hij laat zich naast me in het gras zakken en pakt mijn hand. Als ik zijn vingers door de mijne voel gaan, grijp ik zijn hand vast alsof het mijn levenslijn is en ik voel dat hij trilt. Misschien ben ik het. Misschien zijn we het allebei.

‘O Julia,’ zucht hij en ik hoor de emotie in zijn stem. Hij komt naast me liggen en vouwt zijn lichaam om het mijne. Ik vind het gek dat zijn hele lichaam trilt, maar opnieuw realiseer ik me dat het misschien mijn lichaam is. Zijn warmte overspoelt me en ik haal adem. Haalde ik nog geen adem? Ik adem zijn geur in en verberg mijn hoofd tegen zijn borst. Om mijn armen om hem heen te kunnen slaan, laat ik zijn hand los.

Geen idee hoe lang we zo liggen, maar het is lang. Ik weet dat het lang is, want langzamerhand dunt de menigte uit en vervagen de stemmen. Ik wil in slaap vallen, maar het gebeurt niet. Volgens mij denk ik niet eens echt ergens aan. Mijn gedachten zijn leeg, dus waarom kan ik niet slapen? Waarom liggen we eigenlijk nog in het gras en heeft niemand bedacht heeft dat ze me mee moeten nemen? Misschien naar huis, misschien naar een ziekenhuis. Ergens

waar het warm is, dat zou fijn zijn.

Opeens hoor ik Thomas weer "nee" zeggen, zoals hij al een paar keer heeft gedaan en ik vraag me af of dat er iets mee te maken heeft. Ik overweeg "ja" te zeggen en hoewel ik het besluit neem om het te doen, blijft het stil. Ik grijp Thomas nog iets steviger vast en kijk over zijn schouder heen. Patrick is weg. De grote rode vlek op het basketbalveld maakt me misselijk.

'Julia,' fluistert Thomas in mijn oor. Ik luister. Hij drukt een kusje tegen mijn wang en gaat verder.

'Kun je me horen?'

Ik knik. Langzaam. Opgelucht haalt hij adem.

'We gaan opstaan, oké?' Ik knik weer, want het moet er belachelijk uitzien dat we hier midden in het gras liggen. Maar ik ben bang. Bang voor wat er nu gaat komen. Bang voor wat er al gebeurd is.

Hij laat me los en ik voel me meteen alleen. Ik strek mijn handen uit.

'Ik ben hier,' verzekert hij me. Dan vouwt hij zijn armen om mijn middel en tilt hij me langzaam op. Hij zet me op mijn benen en houdt me vast terwijl hij wacht tot ik niet meer wankel. Verrassend genoeg lukt het hem en als we stabiel staan, sla ik mijn armen om hem heen. Hij omhelst me weer en dan besluit hij me op te tillen. Hij neemt me volledig in zijn armen en we laten het basketbalveld achter ons.

Hij loopt naar het huis van Julian en Patrick. God, wat cru. Ik vraag me af of het is omdat Thomas denkt dat het zal helpen om in Julians kamer te zijn, of omdat zijn eigen huis te ver lopen is, maar ik ben niet in staat vragen te stellen. Als we bij de deur aankomen, zet Thomas me weer op de grond. Hij houdt mijn hand vast terwijl hij de sleutels uit mijn jaszak vist en opent de deur, waarna we naar binnen lopen. Dat wil zeggen, Thomas loopt naar binnen en heeft mij zo stevig vast dat ik wel mee moet lopen. In Julians kamer helpt hij me op het bed. Ik zit rechtop en kijk toe hoe hij voor me knielt en mijn schoenen uittrekt. Hij helpt me uit m'n jas en ontdoet zichzelf dan van diezelfde kledingstukken. Hij komt naast me zitten en kijkt me aan.

‘Julia?’ vraagt hij. Ik open mijn mond, want ik wil antwoord geven.

‘Juul, ik weet dat het veel is. Maar geef me iets. Geef me een teken dat je er nog bent, alsjeblieft,’ vraagt hij me en ik weet dat ik hem laat schrikken. Ik wil hem gerust stellen en ik dwing mijn stembanden te werken.

‘Ik...’ Mijn stem klinkt hees, maar Thomas pakt meteen mijn beide handen en kijkt me afwachtend aan.

‘Ik ben aan het verwerken,’ weet ik te zeggen.

‘Oké,’ zucht hij opgelucht. ‘Oké, dat snap ik. Dat is goed. Oké.’

Hij helpt me verder in het bed en trekt de dekens over ons heen, waarna hij me veilig doet voelen in zijn armen. Dat is wat ik zo fijn vind aan die jongen. Gewoon oké.

De volgende dag als ik wakker word beleef ik een moment waarop ik me niet herinner wat er gisteren gebeurd is. Er is een fractie van een seconde waarin ik me normaal voel, maar zodra ik de beelden weer voor me zie, ben ik misselijk. De kamer waar ik in lig komt in zicht als ik een paar keer met mijn ogen knipper. Julians kamer, zijn bed. Thomas’ armen voel ik om me heen. Ik denk dat hij slaapt. Langzaam draai ik me om, om te kijken of dat echt zo is, maar de kleine beweging brengt een nieuwe golf misselijkheid en ik voel dat ik moet overgeven. Ik spring op uit het bed en ren naar de badkamer, gooi alles eruit.

Ik blijf een tijdje zitten, tot ik zeker weet dat ik klaar ben, dat alles eruit is. Mijn gedachten zijn blanco en ik vraag me af of dat is omdat ik de gedachten die ik ongetwijfeld ga hebben, niet aan kan. Het is waarschijnlijk dat ik het niet aankan. Ik kon het gisteren niet aan en het is nog steeds te veel.

Ik weet niet hoe lang ik uiteindelijk in de badkamer zit, maar opeens hoor ik Thomas’ stem op de gang.

‘Juul?’

‘Moment.’ Ik sta op en gooi water in m’n gezicht, drink wat bij de wastafel en haal diep adem. Zorgvuldig weeg ik de spiegel te vermijden en ik open de deur. Met een bezorgde blik leunt Thomas tegen de muur. Hij ziet eruit alsof hij de

hele nacht wakker heeft gelegen.

‘Hé.’ Het klinkt voorzichtig. Hij weet waarschijnlijk niet wat hij moet verwachten. Logisch, ik weet zelf niet eens wat ik kan verwachten. Opnieuw test ik mijn stem door zijn groet te herhalen en het werkt, maar klinkt schor.

‘Wil je terug naar bed?’ vraagt hij me. Ik haal m’n schouders op, maar knik dan, waarna we teruglopen naar Julians kamer. Eenmaal onder de dekens wikkelt Thomas zijn armen om me heen, hij drukt een kusje op mijn voorhoofd.

‘Sorry dat ik je gisteren bang heb gemaakt,’ zeg ik, als ik naga wat hij doorstaan moet hebben toen hij me gisteren zag. Toen een wildvreemde hem belde om op te komen dagen, midden in de nacht.

‘Nee,’ zegt hij hoofdschuddend, ten teken dat ik daar niet m’n verontschuldigen voor hoef aan te bieden.

‘Ik weet niet wat er gebeurde. M’n lichaam sloot gewoon af,’ frons ik. Als ik eraan terug denk, weet ik het echt niet. Ik was simpelweg tot niets in staat en merk dat mijn gedachten nog steeds heel selectief zijn. Ik denk aan hoe ik me gedroeg en herinner me alles, maar sommige details zijn vaag. Ergens ben ik daar dankbaar voor.

‘Je hebt veel meegemaakt,’ reageert Thomas. ‘Het was te veel.’

‘Het is te veel,’ verbeter ik hem. ‘Ik kan er niet aan denken.’

‘Dan doe je dat nog niet,’ zegt hij simpel. Wat een geruststellende gedachte.

‘Oké,’ knik ik opgelucht. Hij heeft gelijk, ik hoef er nu niet aan te denken. Ik sluit mijn ogen en laat me door hem omhelzen.

‘Bedankt dat je kwam. En dat je er bent.’

‘Altijd,’ fluistert hij en ik twijfel geen moment aan dat woord. Niet als hij het zegt. Ik pak zijn hand en vlecht mijn vingers door de zijne, druk een kus op de rug van zijn hand. Uit het nachtkastje haal ik de mp3-speler van mijn broer. Ik wikkel de oortjes eraf en druk er een in Thomas’ oor en doe de ander in mijn oor. Vervolgens trek ik de dekens op tot boven onze hoofden en ik druk op *play*. Met gesloten ogen kan ik wegduiken in de muzikale wereld van mijn broer.

Hoofdstuk 14

Op het basketbalveld staat Patrick, met zijn rug naar mij toe. Was het allemaal slechts een nare droom? Ik begin te rennen, maar mijn benen werken niet. Voordat ik hem bereik, voordat ik überhaupt het basketbalveld bereik, zakt hij in elkaar. Bloed. Er is overal bloed. Dan raken mijn handen het gras en realiseer ik me dat het een herinnering is, geen droom. Wat er is gebeurd, is geen droom geweest. Het was een nachtmerrie, maar geen droom.

Hijgend open ik mijn ogen en verwoed kijk ik om me heen. De brief. Jezus, hoe kan ik dat vergeten zijn? Ik sta op van het bed en hoor de bezorgde toon in Thomas' stem als hij mijn naam zegt, maar ik heb geen tijd het uit te leggen. Ik moet de brief lezen. Als ik de kamer uit ben begeef ik me naar die van Patrick. Thomas volgt me op de voet en als mijn blik op de enveloppen op zijn bureau valt, stokt mijn adem. Er is er één gericht aan zijn ouders en één met de naam van Renate. Dat verbaast me, maar ik draai me naar de tafel, waar de afgemaakte Rubiks kubus staat en de brief met mijn naam erop. Ik reik er met trillende handen naar en kijk naar de envelop. Ik weet niet of ik wil weten welke woorden deze brief bevat, ik weet niet of ik het aankan de volledige waarheid te kennen. Maar ik beseft dat ik het al weet. Patrick heeft Julian vermoord. De reden staat in deze brief. Ik haal diep adem en voel Thomas' hand op mijn rug. Terwijl ik de brief open en begin te lezen, leun ik tegen hem aan.

De woorden voelen als een klap in m'n gezicht... Wat zeg ik, als een dolk in mijn hart, zo voelen ze. Hij heeft een heel papier volgeschreven. Het verhaal staat hier, zwart op wit. Maar het voelt nog steeds onwerkelijk.

Ik begrijp nu waarom er een brief ligt met Renate's naam en de gedachte steekt me. Ze was verliefd op Julian en hij op haar. Mijn broer was verliefd en ik wist het niet. Toen ze Patrick dit vertelde, was hij ziedend. Hij belde Julian en deze bevestigde het verhaal, waarna Patrick meteen vertrok naar mijn ouderlijk huis om zijn woede te uiten. Patrick zegt in zijn brief dat het voelde als verraad,

en hij zich er niet zomaar overheen kon zetten. Hij wilde Julian pijn doen, geeft hij toe. Toen hij aankwam stond de voordeur open. Eerst liep hij door het huis, op zoek naar Julian. In de keuken pakte hij het mes. Hij kon zich niet herinneren waarom hem dat een goed idee leek. *Ik dacht niet meer na*, zegt hij in zijn brief.

Waarom dacht hij verdomme niet gewoon na?

Hij liep de trap op en vond Julian in zijn kamer. Het was niet gepland, het gebeurde gewoon; alle clichés passerden de revue. De gemoederen liepen hoog op en toen Julian op een gegeven moment naar het mes reikte, haalde Patrick uit. Mijn broer had geprobeerd hem te ontwapenen, maar kwam in dat proces te dichtbij en toen Patrick zich van hem af wilde keren, gleed het vlijmscherpe mes langs de keel van zijn huisgenoot.

Patrick schrijft dat hij in paniek was. Hij begon met het schrijven van een zelfmoordbriefje, maar toen hoorde hij iemand het huis binnenkomen. Mij.

Hij heeft razendsnel het mes schoongewreven zodat zijn vingerafdrukken verdwenen. Julians hand vouwde hij er omheen om nieuwe vingerafdrukken te plaatsen en hij verstopte zich in de kamer ernaast, tot hij het huis kon verlaten.

Ik hoorde je schreeuwen, Julia. De pijn die je liet horen achtervolgt me elke dag, elke minuut.

Het spijt me. Je hebt geen idee hoeveel het me spijt en dat zal je ook nooit weten. Hopelijk begrijp je nu waarom ik niet langer met mezelf kan leven. Ik heb dit gedaan en heb moeten ontdekken dat ik te zwak ben om de consequenties te dragen. Ik heb het geprobeerd.

Mijn wereld is een verdorven plek geworden.

Met die woorden sluit hij de brief af en het lezen ervan zet de sluisen wagenwijd open. Ik weet dat Thomas niet mee heeft gelezen, dat hij geen idee heeft wat er gaande is, maar hij pakt me onmiddellijk vast en omhelst me stevig, zonder vragen te stellen. De tranen prikken genadeloos in mijn ogen en het stopt niet. Ik zie Julian, ik zie Patrick. Maar bovenal zie ik bloed.

Mijn hele lichaam schokt en het voelt alsof de grond onder mijn voeten wegzakt, maar dan zit ik op de bank. Thomas trekt me tegen zich aan en zo

zitten we een lange tijd. Een gebrek aan verdriet, noch een gebrek aan tranen is niet wat me uiteindelijk langzamerhand doet stoppen met huilen. Vermoeidheid neemt me opnieuw over en ik zak opnieuw weg in herinneringen die voor altijd in mijn geheugen gegrift zullen staan.

Ik wil niet wakker worden. Mijn ogen houd ik gesloten, in een poging weer in slaap te vallen. Deze werkelijkheid is te veel voor me, ik wil het niet proberen onder ogen te komen. Ik wil terug naar een paar maanden geleden, naar de tijd waarin alles nog goed was, en voor eeuwig in die tijd blijven. Als ik wakker word moet ik actie ondernemen, moet ik zaken regelen, mensen bellen, dingen uitleggen.

Als ik wakker word, bestaat de wereld weer.

En ik vind deze wereld niet leuk.

Een traan ontsnapt uit mijn gesloten ogen en dit is genoeg voor Thomas om te weten dat ik wakker ben. Zijn omhelzing verstevigt en ik kruip weer weg in zijn armen.

‘Ik heb de kracht niet om dit te verwerken,’ fluister ik.

‘Jawel, Julia,’ fluistert hij. Ik voel zijn lippen op mijn wang als hij me zachtjes kust. ‘Dat heb je wel. Je bent zó sterk.’ Nog meer kusjes.

‘Geef wat van je pijn aan mij. Leun op mij,’ fluistert hij, terwijl hij me blijft kussen, me blijft overladen met zijn oneindige liefde.

‘Vertel het me. Deel het verhaal met me,’ gaat hij verder. Ergens verbaast het me dat hij niet stiekem is opgestaan om de brief te lezen terwijl ik sliep. Ik weet niet of ik de nieuwsgierigheid zou kunnen bedwingen. Het bewijst nogmaals dat ik degene ben om wie Thomas geeft en dat hij alles doet om er voor me te zijn. Ik heb geen idee waar ik hem aan te danken heb, maar ik heb wel de duistere gedachte dat er een kleine mogelijkheid is dat er zonder hem wellicht een derde leven verloren zou zijn gegaan.

Mijn hoofd draai ik naar hem toe en ik kus hem terug, terwijl zijn woorden door mijn hoofd spelen. Ik wil het met hem delen, ik weet alleen niet of ik erover

kan praten. Zijn lippen laat ik voor wat ze zijn en verstop mijn hoofd tegen zijn borst. Mijn ademhaling versnelt, terwijl ik mezelf klaarstoom om de woorden uit te spreken.

‘Patrick heeft Julian vermoord.’

Hij verstijft. Deze uitspraak zag hij ongetwijfeld niet aan komen en ik geef hem een moment om het nieuws te verwerken, geef mezelf een moment om bij te komen van het delen van het nieuws.

‘Wat?’ fluistert Thomas dan. ‘Waarom?’

‘Julian en Renate waren verliefd.’

‘O, wauw.’

‘Maar het was een ongeluk,’ voeg ik er snel aan toe, terwijl de tranen zijn shirt opnieuw vochtig maken. ‘Hij had een mes. Toen Julian die probeerde af te pakken, raakte hij zijn nek. Ze waren al aan het vechten.’

Thomas’ grip op mij verstevigt en ik wil niets liever dan met Thomas wegkruipen in de bank om nooit meer op te staan. Ik wil weer in slaap vallen, maar ben klaarwakker.

‘Jezus, Juul,’ zucht Thomas na even. Hij drukt een kus op mijn hoofd en langzaam kom ik omhoog. Zonder zijn hulp zit ik rechtop en kijk hem aan. Op zijn gezicht staat een serieuze blik, een lichte frons. Hij legt zijn hand tegen mijn wang.

‘Hij heeft geen zelfmoord gepleegd,’ fluister ik en de kleinste glimlach ooit, verspreidt zich over mijn gezicht.

Op dat moment gaat de bel en ik verstijf. Er is niemand behalve Thomas met wie ik op dit moment wil praten.

‘Ik doe wel open,’ zegt hij. Ik spits mijn oren om te kunnen horen wat er gezegd wordt op de gang.

‘Goedemiddag,’ groet Thomas. ‘Ik weet niet of nu het juiste moment is.’

‘Het is belangrijk dat we kort met haar spreken, meneer Van der Meulen,’ hoor ik een zware mannenstem zeggen. ‘Ze is de enige getuige.’

‘We hebben gisteren afgesproken dat we jullie wat tijd zouden geven,’

vervolgt een vrouwenstem. ‘Maar we kunnen helaas niet langer wachten. We hebben contact gezocht met zijn familie en zijn ouders zijn op dit moment op het bureau. We hebben een vermoeden wat er gebeurd is, maar we kunnen de zaak niet afronden zonder een verklaring van Julia.’

Trillend sta ik op en loop naar de gang, waar ik mijn hoofd om de hoek steek.

‘Mevrouw Becker,’ knikt de vrouwelijke agente naar me. Ik weet niet hoe ze mijn naam weten, of weten waar ik ben, maar mijn vermogen logisch te redeneren vertelt me dat Thomas deze informatie gisteren doorgegeven heeft.

‘Excuses, we hebben eerst geprobeerd te bellen, maar kregen helaas geen gehoor. Ik begrijp dat dit een moeilijke tijd voor u moet zijn.’

‘Kom binnen,’ zeg ik. Hiervoor ben ik niet klaar, maar er is geen keuze. Ik open de deur naar Patricks kamer en laat de agenten plaatsnemen op de bank. Zelf ga ik op Patricks bureaustoel zitten en Thomas blijft in de deuropening staan.

‘We hebben alleen wat vragen over de gebeurtenissen van gisteren. Zou je ons kunnen vertellen wat er gebeurd is?’

‘Ja,’ zeg ik knikkend. ‘Dat kan ik.’

Ik probeer eerder mezelf moed in te spreken dan hen te overtuigen en ben blij dat ze geduldig wachten tot ik mezelf bij elkaar heb geraapt.

‘Ik weet al een tijdje dat Patrick speelt - speelde - met gedachten aan zelfmoord,’ vertel ik zachtjes. ‘Gisteravond heeft hij het gedaan. Ik heb kort met hem gepraat, hem geprobeerd te overtuigen het niet te doen, maar...’

Ik wil toevoegen dat het geen succes heeft opgeleverd, maar de situatie spreekt voor zich en dus zwijg ik.

‘Heb je enig idee waarom hij met deze gedachten speelde?’

Ik slik, want ik weet niet wat ik moet zeggen. Ik wil dat de politie, dat het publiek, dat iedereen op de hele wereld weet dat Julian geen zelfmoord heeft gepleegd, maar ik wil eerst met mijn ouders praten. Ik moet ze vertellen dat hun zoon niet opeens een ander persoon is geworden in de laatste minuten voor zijn dood, dat we wel wisten wie hij was en hij geen grote geheimen voor ons

verborgen hield - behalve misschien zijn verliefdheid.

‘Ja,’ fluister ik. ‘Dat heeft hij me gisteren verteld. Hij heeft een brief voor me geschreven, waarin hij het uitlegt. Er is ook een brief voor zijn ouders, misschien kunnen jullie die aan ze geven?’

‘Natuurlijk,’ knikt de man. Ik pak de brief van het bureau en overhandig deze. De brief van Renate kan ik zelf bezorgen. Een klein deel van me heeft de neiging haar de schuld te geven, maar ik realiseer me dat de twee mannen op wie ze verliefd was nu allebei de wereld hebben verlaten. Dat kan niet makkelijk voor haar zijn. Shit, dat moet zelfs verdomd moeilijk zijn.

‘Ik kan jullie mijn brief geven om te lezen,’ opper ik dan, zodat ik het niet zelf hoeft te vertellen. Ik pak de opgevouwen brief van de tafel en overhandig hem aan de vrouwelijke agent. Terwijl ze leest schieten haar wenkbrauwen omhoog en na even overhandigt ze hem zwijgend aan haar collega.

‘Ik wil dat hier iets mee gedaan wordt,’ begin ik.

‘Natuurlijk,’ knikt de vrouw.

‘Maar ik wil het mijn ouders eerst vertellen,’ vervolg ik dan. ‘Ik wil dat ze het van mij horen.’

‘We zullen hier morgen werk van maken,’ zegt de man. ‘Langer kunnen we niet wachten, maar dan heb je in ieder geval vandaag om het nieuws zelf te brengen.’

‘Is dat oké?’ vraagt de vrouw. Ik vind haar aardig, omdat ze me vraagt om toestemming voor iets waar mijn mening geen verschil in gaat maken. Ik knik.

Ze stellen me nog enkele vragen en noteren wat gegevens, waarna ze opstaan. Allebei schudden ze mijn trillende hand en verlaten het huis onder begeleiding van Thomas. Als verlamd zit ik op de bureaustoel en staar voor me uit als Thomas de kamer weer in komt lopen.

‘Wil je dat ik je ouders bel, om hierheen te komen?’ vraagt hij me. Ik schud m’n hoofd, want het voelt beter om daarheen te gaan. Daarnaast wil een groot deel van me niet meer in dit huis zijn.

‘Ik neem een douche,’ zeg ik, waarna ik opsta. ‘En dan kunnen we naar de

trein.’

Hij knikt en kijkt toe hoe ik de kamer uitloop. Met moeite begeef ik me naar de badkamer. Alweer ben ik ontzettend moe. Langer dan noodzakelijk sta ik onder de warme stralen, terwijl ik mezelf bij elkaar probeer te rapen, maar uiteindelijk draai ik de kraan dicht.

‘Ik heb Max gebeld,’ vertelt Thomas als ik Julians kamer weer in kom lopen. ‘Hij was bij Stacy en komt haar auto langs brengen, zodat we erheen kunnen rijden.’

‘O,’ knik ik, dankbaar dat we geen half uur in de trein hoeven te zitten. ‘Goed idee.’

Ik pak al mijn spullen bij elkaar, want ik wil hier niet meer terugkomen. Het is tijd dat ik afscheid neem van de kamer van mijn broer, nu al zijn spullen het verlaten hebben en zijn bed mijn geur heeft aangenomen. De mp3-speler belandt in mijn tas en als ik alles heb, loop ik langs Patricks kamer. Ik kijk rond en mijn blik landt uiteindelijk op de afgemaakte Rubiks Kubus. Ook dat stop ik in mijn tas, waarna ik de gang weer oploop, precies op het moment dat de bel gaat. Thomas doet open en Max verschijnt in de deuropening.

‘Kom hier jij,’ zegt Max zachtjes, waarna hij zijn armen om me heen slaat. Ik laat me omhelzen en kijk even naar Thomas, die me een glimlach schenkt, terwijl hij de deur achter ons dichttrekt. Max drukt een kus in mijn haren en kijkt me dan aan.

‘Ik weet dat het een tijdje gaat duren voordat je hier overheen bent, Julia. Als dat ooit al lukt. Maar weet dat je naast deze geweldige kerel hier ook een vriend aan mij kunt hebben,’ fluistert hij, terwijl hij zachtjes in mijn bovenarm knijpt.

‘Dankjewel,’ knik ik. ‘En bedankt voor de auto.’

‘Geen probleem.’

Hij overhandigt de sleutels aan Thomas en de jongens knikken elkaar toe, waarna ik met Thomas naar de auto loop en instap.

Terwijl Thomas de auto uit de stad manoeuvreert kijk ik uit het raam en eenmaal op de snelweg pakt hij mijn hand in de zijne. We zwijgen de hele rit

naar mijn ouders' huis, beide alleen met onze gedachten. Ik probeer de gebeurtenissen de revue te laten passeren, maar het is zo moeilijk alles opnieuw voor me te zien.

Terwijl we het huis van mijn ouders naderen begin ik me af te vragen hoe deze situatie überhaupt mogelijk is. De politie heeft een hoop uit te leggen als ze een moord hebben afgedaan als een zelfmoord. Waarom wisten ze niet dat er nog iemand bij Thomas in de kamer was? Hoe kan het dat ze geen andere vingerafdrukken hebben gevonden, of dat ze niet eens verder gezocht hebben? Waarom hebben we allemaal zo makkelijk geloofd dat Julian er zelf een einde aan zou maken?

Thomas trekt de handrem omhoog en kijkt me aan.

'Ik wacht in de auto.' Ik kijk op. We staan stil voor het huis waar ik ben opgegroeid. Het huis waar een van de kamers vermoedelijk nog steeds een roodgekleurd tapijt heeft.

'Nee, je mag mee naar binnen,' reageer ik, terwijl ik de gordel losklik en hem aankijk.

Hij schudt zijn hoofd. 'Dit is iets wat je met je familie moet doen, Juul. Het is geen probleem, ik wacht hier. Neem de tijd.'

Ik knik en leun voorover om hem een kus te geven. Zijn lippen op de mijne geven me wat van zijn kracht en gedecideerd open ik de autodeur, waarna ik het pad naar de voordeur oloop. Een paar seconden nadat ik heb aangebeld verschijnt mijn vader in de deuropening.

'Julia,' glimlacht hij, maar meteen verdwijnt deze glimlach. 'Wat is er?'

'Mag ik binnenkomen?' vraag ik, niet van plan dit nieuws te delen in de deuropening. Hij knikt en houdt de deur voor me open, waarna ik hem omhels en naar binnen loop.

'Julia?' klinkt mijn moeders stem vanuit de woonkamer. Ze staat op van de bank als ik verder het huis in loop.

'Meisje?' vraagt mijn vader huiverig. Ik pak hun beider handen vast en probeer te bedenken hoe ik dit het beste kan brengen.

‘Julian is vermoord,’ fluister ik dan. Mijn vaders grip op mijn hand verstevigt onmiddellijk, terwijl die van mijn moeder juist verslapt. Ik kijk haar aan en ze kijkt terug alsof ze zojuist een geest heeft gezien.

‘Hij heeft geen zelfmoord gepleegd, mam. Hij is vermoord.’

Ik zie in haar ogen dat ze me meteen gelooft en hoewel de vragen ongetwijfeld nog komen, zie ik de last bijna letterlijk van haar schouders vallen. Ik begrijp het goed. Dit was het moeilijkste: accepteren dat Julian zijn eigen leven had ontnomen. Nu blijkt dat niet het geval te zijn en verdwijnen de vragen. Waarom? Het is beantwoord. Hij is nog steeds de jongen die we kenden, nu is hij alleen... dood. De woorden die ze daarna uitspreekt zijn woorden die niemand zou verwachten als je een moeder vertelt dat haar zoon vermoord is.

‘O, godzijdank,’ zucht ze. Ze slaat haar handen geschrokken voor haar mond en kijkt met grote ogen van mij naar mijn vader. Deze laat mijn hand los en slaat zijn armen krachtig om mijn moeders fragiele lichaam. Ongecontroleerd begint ze te huilen en ik doe een stap achteruit om ze ruimte te geven. Mijn zicht wordt steeds waziger en ik laat me op de bank zakken, terwijl ik nadenk over mijn moeders uitspraak. De opluchting is haast tastbaar en ik herken die emotie bij mezelf. Maar meteen daarop volgt het gemis en ik wrijf over de nattigheid onder mijn ogen.

Als mijn ouders hun moment hebben gehad, draait mijn vader zich naar mij toe, met mijn moeder stevig tegen zich aan gedrukt.

‘Wat... Hoe?’

‘Het was een ongeluk,’ begin ik. ‘Patrick kwam hier, had een mes gepakt uit de keuken... Julian en de ex van Patrick waren verliefd en daar was hij net achtergekomen.’

Ongelovig schudt mijn moeder haar hoofd en laat zich ook op de bank zakken. Mijn vader blijft echter staan, de woede op zijn gezicht nu duidelijk zichtbaar.

‘Zijn huisgenoot... Hij heeft mijn zoon vermoord?’ vraagt hij met trillende stem. ‘Waar is hij nu? Heb je dit verteld aan de politie?’

‘Ja. Patrick is dood,’ laat ik de tweede bom vallen. Mijn moeder kijkt me

fronsend aan en begint opnieuw te huilen, maar mijn vader kijkt me aan met een blik die ik niet kan plaatsen. Angst?

‘Hoe?’ vraagt hij zakelijk.

‘Hij heeft zelfmoord gepleegd,’ antwoord ik en opnieuw zie ik opluchting. Ik kan de emotie inmiddels als een expert herkennen. Het flitst door me heen dat hij mogelijk dacht dat ik Patricks leven had ontnomen, maar besluit er niet op in te gaan. Wellicht, als het anders was gelopen en als ik Patricks verhaal niet pas op het laatst mogelijke moment had gehoord, was er bij mij ook meer plaats voor woede. Maar het is niets anders dan een tragedie en het enige dat ik voel is pijn; verdriet en gemis.

‘Ik ga ze bellen,’ zegt mijn vader dan.

‘Walter...’ begint mijn moeder.

‘Mijn zoon is vermoord, Monique. Onze jongen. Julian.’ Zijn stem breekt, maar hij kucht. ‘Ze hebben ons verteld dat hij het zelf heeft gedaan. Er is hier een grove fout gemaakt en ik wil weten wie daarvoor verantwoordelijk is.’

‘Hij had de vingerafdrukken weggeveegd,’ zeg ik. ‘En die van Julian erop geplaatst’.

‘Dat interesseert me niet,’ reageert hij hoofdschuddend terwijl hij de woonkamer verlaat. Ik kijk hem na en richt me dan tot mijn moeder, die nog steeds trillend op de bank zit.

‘Hoe weet je dit, lieverd?’

‘Patrick heeft een brief voor me geschreven. De politie heeft hem nu. Hij wist hoe moeilijk het voor me was om te accepteren dat Julian zelfmoord had gepleegd en hij wilde me de waarheid vertellen zodat hij het geheim niet meenam naar het graf.’

‘Die arme jongen,’ fluistert ze hoofdschuddend. ‘Waar moet hij de laatste maanden wel niet doorheen gegaan zijn?’

De compassie van mijn moeder is overweldigend en ergens voelt het ook als begrip voor mij. Begrip voor mijn gebrek aan woede op Patrick, omdat ik weet hoe hij eraan toe was sinds Julians dood, hoe moeilijk hij het had. Opeens

begrijp ik waarom hij mij probeerde te vermijden als de pest. Ik knik en ze pakt mijn hand.

‘Ik heb het gezien mam,’ fluister ik dan, haast onhoorbaar. Ik weet niet waarom ik het zeg, het voegt niets toe. Ze heeft alle informatie die voor haar relevant is al, maar mijn lippen handelen uit zichzelf.

‘O, lieverd,’ snikt mijn moeder en ze pakt me vast. Meteen beginnen de tranen weer over mijn wangen te stromen en ik weet waarom ik het zei. Ik heb mijn mama nodig. Ik wil haar armen om me heen voelen en haar lieve woorden in mijn oren horen fluisteren en op het moment dat ze dat doet, sluit ik mijn ogen en geef ik me over aan het verdriet.

Het is een uur later als ik mijn ouderlijk huis verlaat. Ik wil hen de ruimte geven het nieuws te verwerken en het enige wat ik zelf wil, is met Thomas wegkruipen in mijn bed. Of zijn bed. Elk bed is op zich prima, als Thomas er maar is. Mijn vader heeft een half uur met de politie aan de telefoon gezeten en kwam uiteindelijk bij ons terug met het verhaal. Ze hebben geen alternatieven onderzocht, omdat alle tekenen erop wezen dat Julian zelfmoord heeft gepleegd. Er waren geen sporen van braak, geen andere mensen in de omgeving, het moordwapen bevatte alleen Julians vingerafdrukken. Er waren geen signalen om iets anders te geloven dan dit verhaal en dus is dat de conclusie geworden. Niemand wist dat Patrick zich ondertussen schuilhield in een naastgelegen kamer en terwijl mijn vader en ik de pijn van het verlies voelden, kon hij het huis stilletjes verlaten.

Er rest me slechts een vraag en ik besluit dat ik dat antwoord morgen ga achterhalen. Want waarom heeft Renate niets gezegd? Ze was naast de twee jongens de enige die wist van deze emotionele ophef in mijn broers leven en ze heeft gezwegen.

Ik moet weten waarom.

Zodra mijn hoofd mijn kussen raakt, val ik in slaap na nog een emotioneel

heftige dag en op het moment dat ik weer wakker word, weet ik dat het al laat in de ochtend is. Thomas ligt niet naast me in bed en ik mis hem meteen. Zijn aanwezigheid maakt alles beter en ergens ben ik bang voor het feit dat ik nu al niet meer zonder hem zou kunnen, maar tegelijkertijd is het een van de weinige dingen in mijn leven waar ik blij om kan zijn. Het is onnodig na te denken over het mogelijke verdriet als ik hem ooit niet meer zou hebben, dus richt ik me op dankbaarheid. Langzaam rek ik me uit en als ik omhoog kom, komt Thomas mijn kamer binnenlopen met een plastic tas van de blauwe supermarkt. Het ontgaat me niet dat hij naar een winkel verderop is gegaan, om te voorkomen dat hij terugkwam met een rode tas van de supermarkt om de hoek.

‘Goedemorgen,’ glimlacht hij. Ik kijk toe hoe hij het eten uitstalt op mijn aanrecht en zijn jas uittrekt.

‘Ik wil Renate spreken,’ val ik met de deur in huis, terwijl ik terugdenk aan de voorgaande dag. Thomas draait zich om en knikt.

‘Dat lijkt me een goed idee, maar eerst moet je wat eten.’

‘Ik heb geen honger,’ zeg ik hoofdschuddend.

‘Dat doet er helaas even niet toe,’ glimlacht hij, waarna hij met een broodje naar me toe komt lopen en naast me komt zitten.

‘Je hebt al een paar dagen amper gegeten en ik sta niet toe dat je niet voor jezelf zorgt. Dus doe me een plezier, eet dit op, en dan kun je Renate bellen om te vragen of ze af wil spreken.’

Hij drukt een kus op mijn voorhoofd en houdt het bordje omhoog. Wat kan ik anders doen dan het aanpakken en een hap nemen van het broodje?

‘Goed zo,’ glimlacht hij, waarna hij weer opstaat en de rest van de boodschappen opruimt. Ik eet snel en pak dan mijn telefoon van het nachtkastje. Moet ik haar bellen of gewoon langsgaan? Als ik mijn keuze heb gemaakt, draai ik haar nummer en breng de telefoon naar mijn oor. Thomas gaat aan tafel zitten en begint ook aan zijn ontbijt. Of lunch.

‘Hé, Renate, je spreekt met Julia.’ Het valt even stil en ik vraag me af of ze er nog is, maar dan schraapt ze haar keel en vraagt ze waarvoor ik bel.

‘Ik zou je graag zien vandaag,’ reageer ik. Ik weet niet of ze heeft gehoord wat er is gebeurd en ik wil de bom niet telefonisch laten vallen, maar het zou makkelijker zijn als ik zou weten of ze al op de hoogte is van Patricks dood.

‘Ik weet niet of dat gaat lukken,’ zegt ze. Het klinkt zacht en mijn gevoel zegt me dat ze het al weet.

‘Alsjeblieft,’ fluister ik. Ze is weer stil, maar stemt dan in en ik haal opgelucht adem. We spreken af in een café niet ver van hier en als ik opgehangen heb sta ik op en vis ik wat kleding bij elkaar uit de schone was die ik nooit heb opgevouwen.

‘Wat zei ze?’

‘Ik zie haar over een half uurtje,’ zeg ik. Thomas knikt en leunt achterover, terwijl hij me aankijkt. Ik gris een handdoek uit de kast en wil naar de badkamer lopen, maar als ik langs Thomas loop, pakt hij mijn hand en trekt me bij zich op schoot. Meteen vergeet ik waar ik mee bezig was en sla mijn armen om hem heen, terwijl hij bij mij hetzelfde doet.

Hij drukt een kus op mijn wang. ‘Ik hou van je.’

‘Ik van jou,’ fluister ik terug. Ik kom los uit de omhelzing en neem de tijd om hem uitgebreid te kussen, om mijn liefde voor hem op alle mogelijke manieren duidelijk te maken, maar uiteindelijk sta ik met moeite op.

‘Ik moet...’

‘Ja, ga,’ knikt hij. We weten beiden dat als we ons moment nu niet onderbreken, ik te laat ga komen voor mijn afspraak met Renate.

Als ik het café binnenloop, voel ik me nerveus. Ik weet niet precies wat ik kan verwachten. Ik wil weten waarom Renate haar mond heeft gehouden, maar ik ben ook benieuwd naar haar en Julian. Ik heb het gevoel dat zij de laatste missende puzzelstukjes heeft.

Ze is er al en vangt mijn blik als ik zoekend de ruimte rondkijk. Ik loop naar haar toe en voordat ik haar überhaupt kan groeten, staat de serveerster al naast onze tafel.

‘Eh, thee graag,’ zeg ik snel. Renate bestelt hetzelfde. Ze ziet er moe uit en haar ogen zijn ongetwijfeld net zo rood als de mijne. Ze weet het, het kan niet anders.

‘Hoi,’ glimlach ik voorzichtig.

‘Hé,’ knikt ze. ‘Hoe eh... is het met je?’

‘Niet bijzonder goed, maar ik denk dat we dat gemeen hebben,’ probeer ik. Ze knikt en kijkt de ruimte rond – om oogcontact te vermijden?

‘Ik hoorde dat jij... er was. Toen Patrick...’ Haar stem hapert en ze frummelt met het randje van haar mouw. Ik open mijn mond om te reageren, maar op dat moment worden er twee koppen thee voor ons neergezet. Ik ben nog nooit eerder geïrriteerd geraakt door snelle service. Snel kies ik een zakje uit de theedoos die de serveerster ons voorhoudt en als ze weer wegloopt, kijk ik Renate aan.

‘Ja,’ bevestig ik. ‘Ik was er. Ik heb het gezien.’

‘Wat zei hij?’ vraagt ze dan, de wanhoop in haar ogen. Ik weet niet wat ze al weet en ik heb neiging om mijn vragen eerst te stellen. Nadat ik het theezakje in de thee heb laten vallen, zucht ik zachtjes.

‘Sorry, maar ik wil je eerst wat vragen,’ zeg ik eerlijk. ‘Jij en Julian... Jullie waren verliefd?’

Ze kijkt me enigszins betrappt aan en knikt dan.

‘Het was zo vers,’ zegt ze hoofdschuddend. ‘We konden het altijd goed vinden met elkaar, maar toen het uitging met Patrick was hij er voor me. Ik kon met hem praten zoals met niemand anders en we hebben gekust. Maar we moesten het eerst aan Patrick vertellen. Dat is waarom ik hem zei dat hij me met rust moest laten. Ik wilde eerst met Patrick praten. Julian ging naar jullie huis om zijn pak op te halen voor een of andere borrel die hij had dat weekend en we hadden afgesproken dat ik het Patrick zou vertellen. Hij was zo kwaad en stormde de deur uit... ik wist niet waar hij heen ging. Ik belde met Julian om het hem te vertellen en hij was heel kortaf. Ik dacht dat hij misschien in gezelschap was, of zo, maar toen we ophingen kreeg ik een naar gevoel. Ik zweer je dat ik nooit had verwacht dat hij... Dat hij zelf... anders had ik hem niet weg laten gaan, je moet

me geloven!’

Ik knik, maar schud dan mijn hoofd.

‘Waarom heb je me niets verteld?’ vraag ik haar. ‘Ik had geen idee.’

‘Omdat hij zelfmoord heeft gepleegd!’ zegt ze geschrokken. ‘Ik stond tussen hem en een van z’n beste vrienden in en blijkbaar was dat genoeg reden voor hem om ermee te willen stoppen. Ik heb hier zoveel over nagedacht en ik weet niet wat een andere reden kan zijn. Ik heb hem een paar uur ervoor nog gesproken, het moet dit wel zijn. En nu Patrick...’

Een traan glipt uit haar ooghoek en ter afleiding begint ze haar theezakje heen en weer te bewegen.

‘Renate,’ zeg ik hoofdschuddend. ‘Ik heb een brief voor je. Van Patrick.’

‘Wat?’

Ik weet niet of ik het haar kan vertellen en ik denk dat Patrick het verhaal ook voor haar heeft opgeschreven. De brief uit mijn tas leg ik voor haar neer. Ze kijkt er met grote ogen naar, maar maakt geen aanstalten om hem te openen.

‘Ik weet niet of ik kan...’

‘Julian heeft geen zelfmoord gepleegd,’ verklap ik met een pijnlijk gezicht. Het blijft onwerkelijk. Ze kijkt me razendsnel aan en wacht zichtbaar op een verklaring.

‘Lees de brief, alsjeblieft,’ zeg ik haar. Fronsend kijkt ze me aan en langzaam pakt ze de envelop op. Ze vist de brief eruit, vouwt hem open en begint te lezen. Naarmate ze het einde van de brief nadert, beginnen haar handen te trillen en de tranen komen nu wat sneller dan voorheen. Als ze haar hoofd begint te schudden, leg ik mijn hand op haar vrije hand. Ze blijft naar de brief staren maar ik zie dat ze niet meer leest.

‘Wát?’ vraagt ze fluisterend. ‘Wát?’

Ik geef haar tijd om het nieuws te verwerken en wacht geduldig op haar reactie.

‘Dit kan niet,’ zegt ze. ‘Ik was bij Patrick toen we het nieuws kregen. Hij kwam naar me toe, hij zei... O mijn god. Hij stortte volledig in toen ik gebeld

werd door Danny en we het nieuws kregen, ik dacht dat hij net zo kapot was als ik. Maar hij voelde zich schuldig? O mijn god,' herhaalt ze hoofdschuddend. Ik voel de tranen uit mijn ogen ontsnappen, maar ben voor een moment niet gericht op mijn eigen verdriet. Ik pak Renate's hand met mijn beide handen vast en ze knijpt zachtjes.

'O, Julia,' zegt ze dan opeens, terwijl ze opkijkt. 'Het spijt me. Jezus, het spijt me zo. Het is allemaal mijn schuld.'

'Nee, Renate...'

'Als ik het Patrick niet had verteld, of misschien anders had verteld, of op een later moment, dan was dit nooit gebeurd. Dan had hij hem niet... en dan was Julian nu nog in leven... en Patrick zelf ook. O mijn god.'

'Het is niet jouw schuld,' zeg ik, maar ik weet dat het nutteloos is en ik weet dat dit iets is wat haar haar hele leven gaat achtervolgen. Hoewel ik het niet zie als haar schuld, begrijp ik dat ze het zelf wel zo ziet. Dat is iets wat niemand uit haar hoofd kan praten.

Ik begrijp nu waarom ze het me niet vertelde. Ze voelde zich schuldig en dacht dat Julian zelfmoord had gepleegd vanwege hun gevoelens, of het resultaat daarvan. Hoewel ik blij ben dat ze dat nu los kan laten, is wat er voor in de plaats komt het schuldgevoel voor twee verloren levens. Mijn hart trekt pijnlijk samen als ik haar langzaam zie instorten. Ik ken haar niet goed, maar dat weerhoudt me er niet van om op te staan en me voorover te buigen om haar te kunnen knuffelen. Ze houdt me stevig vast en snikt tegen mijn schouder.

'Ik weet dat het misschien niets uitmaakt, dat dit iets is waar je voor jezelf vrede mee moet leren te hebben, maar ik vergeef je,' fluister ik, hopen dat de woorden met haar meer kunnen doen dan met Patrick, toen ik ze tegen hem zei in zijn laatste moment. Renate blijft stil, maar komt dan langzaam van me los.

'Dat maakt heel veel uit, Julia,' snikt ze. 'Dankjewel.'

Epiloog

Het is een week later als ik wakker word en voor het eerst niet meteen in huilen wil uitbarsten. Eenmaal bijgekomen van de grootste schok, voel ik een klein beetje rust over me heen spoelen. Ik kende mijn broer. Ik wist dat hij geen zelfmoord gepleegd kon hebben, maar toch ben ik net als iedereen meteen tot die conclusie gekomen. We hebben de alternatieven niet eens overwogen, omdat de situatie zo eenduidig leek. Het enige wat ik niet kon begrijpen is waarom hij het gedaan had, want in mijn ogen had hij geen enkele reden.

Die had hij ook niet. Het waren niet de sociale media die hem tot wanhoop dreven, het was niet de virtuele omgeving die hem genekt had. Hij hield van het leven en dat wist ik. Ik kende mijn broer. Dat geeft rust.

Maar Patrick... Hoe tragisch ook, hij had een reden. Ik weet niet of ik hem ooit echt kan vergeven voor het beëindigen van mijn broers leven, maar in die laatste wanhopige minuten heb ik hem gezegd van wel. Het doet er nu niet toe of ik het meende. Ik herinner me een discussie die ik ooit had met Thomas, over het feit dat alle acties van mensen tot stand komen vanuit egoïstische motieven of vanuit liefde. Dit was een typisch geval van egoïsme. Ik wilde niet zien dat hij zijn eigen leven ontnam. Het beeld van een jongen die keurig rechtop staat en vervolgens in elkaar zakt, staat voor altijd op mijn netvlies gebrand en ik had het willen vermijden. Zelfs het feit dat ik niet wilde weggijken was egoïstisch. Het was het enige wat ik kon doen in de hoop dat hij zijn plan zou staken, maar het was tevergeefs.

Een paar dagen geleden was zijn begrafenis. Zijn ouders waren gebroken, zijn vrienden verward en ook voor mij was het een hele zware dag. Hoewel de ervaring me nog elke dag achtervolgt, voelt het sinds zijn begrafenis wel als een afgesloten hoofdstuk. Een verhaal waar in ieder geval geen nieuwe informatie of verhaallijnen bij kunnen komen. Ik weet alles wat er te weten valt, nu is het enkel nog een kwestie van verwerken. Mijn blik valt op de Rubiks Kubus op

mijn nachtkastje en ik zucht zachtjes. Net als mijn broer zit ook Patrick voor eeuwig vast in zijn twintigste levensjaar en dat steekt. Met mijn hand op mijn ketting sta ik langzaam op uit bed.

Vannacht is de eerste nacht dat Thomas niet bij me sliep, in een periode die voor mijn gevoel een eeuwigheid heeft geduurd. Ik mis hem nu al, maar wilde gisteren vroeg naar bed en hij heeft tot laat staan optreden. Onze relatie heeft de praktische aspecten bereikt. Mijn telefoon licht op met een berichtje van Thomas.

Ik heb je gemist. Het is vandaag tijd voor iets leuks. Kom om 12 uur naar het spoor.

Met een glimlach die ik een paar maanden geleden voor onmogelijk had gehouden, loop ik naar de badkamer, neem een lange douche en kleeft me aan. In de keuken smeer en eet ik een boterham en ergens ben ik trots op het feit dat ik simpelweg opsta, douche en ontbijt. Een paar weken geleden was ik zo veel verder heen en hoewel ik nog steeds elk uur, elke minuut en elke seconde denk aan mijn broer, aan Patrick en aan de tragedies die hun laatste minuten tekenden, gaat het telkens iets beter. Het gaat met ups en downs, maar de ups zijn steeds iets hoger en de downs iets minder laag.

Hoewel ik degene ben die mezelf uit het gat dat depressie heet aan het trekken is, weet ik dat ik zonder Thomas niet op zo'n snel tempo op dit punt gekomen was. Hij vrolijkt me op wanneer ik dat nodig heb, hij steunt me als ik het even niet meer weet en lijkt op de een of andere manier altijd precies te voelen waar ik behoefte aan heb. Het uitzicht op een relatie met hem was wat me uiteindelijk de eerste stappen heeft doen zetten en nu ik niet meer constant vergezeld word door een donkere wolk boven mijn hoofd, is dat iets wat me gelukkig maakt.

Met oordopjes in mijn oren loop ik door de straten, op weg naar de bushalte. De muziek van mijn broer vergezelt me en soms beeld ik me in dat hij naast me

loopt en samen met me naar de liedjes luistert. Zijn mp3-speler is mijn meest waardevolle bezit geworden en ik spendeer veel tijd met het beluisteren van de inhoud. Het is alsof elk nummer me weer iets nieuws leert over mijn broer en dat zorgt ervoor dat hij nog een beetje bij me is.

Het is vreemd hoe anders ik nu tegen de wereld aan kijk. Ik zie weer stelletjes die verliefd zijn en smachtende blikken naar elkaar werpen. Ik zie grote vriendengroepen die luid over straat gaan en de tijd van hun leven hebben. Ik vermijd het oogcontact met voorbijgangers iets minder, wat me hier en daar een glimlach oplevert van mijn medemens. De zon op mijn huid brengt me weer genot en hoewel het verdriet nooit weg zal gaan en de pijn altijd zal blijven, definieert het me niet meer. Het bepaalt niet langer hoe ik naar de wereld kijk.

Als ik in de bus stap denk ik aan mijn eerste ontmoeting met Thomas. Ik glimlach als ik me herinner dat hij me een klein schoolmeisje noemde toen ik na mijn bijna-aanvaring met de trein op de grond viel en begon te lachen van de adrenaline. Nooit eerder had ik zoiets gevoeld en nu ik Thomas beter ken, is het volkomen logisch dat hij me op zo'n moment niet alleen zou laten. Hij was er voor me, terwijl hij me niet eens kende en hoewel ik het op dat moment niet zo kon waarderen als later, ben ik hem er nu eeuwig dankbaar voor.

Als ik uitstap bij de halte van het restaurant, denk ik aan mijn baan. Ik ben al weken niet aan het werk geweest en mijn bazen begrijpen het maar al te goed. Ze hebben me meermaals op het hart gedrukt dat ik er altijd een baan heb als ik dat wil, maar ik denk dat ik eerst mijn studie moet oppakken, voor ik een poging doe tot iets anders. Ik weet dat ik een lange weg te gaan heb voordat mijn leven weer iets van mijn oude leven weg heeft, maar misschien moet dat ook niet het einddoel zijn. Ik ben benieuwd hoe mijn leven er van nu af aan uit gaat zien, maar mijn nieuwe normaal zal nooit hetzelfde.

Wat zou me aan de andere kant van het bos te wachten staan? Thomas heeft een verrassing voor me, anders waren we hier wel samen heen gegaan, maar ik heb geen idee wat het is. Mijn fantasie neemt een loopje met me en laat me scenario's zien van Thomas op één knie, maar ik weet dat hij weet dat het te

vroeg is. Wat niet wegneemt dat ik meteen zou instemmen als hij me zou vragen de rest van mijn leven met hem door te brengen.

Als ik aan het uiteinde van het bos kom komt het spoor in zicht, en zie ik meer dan de ene persoon die ik verwachtte. Ik blijf nog even verborgen in de schaduwen van de bomen, terwijl ik mijn uitzicht in me opneem. Thomas is er, maar ook Max, Monica en Paul. Naast hen zitten Jasmine, Michelle en zelfs Michael.

Thomas weet dat ik in zware periodes de neiging heb mezelf terug te trekken en afstand te nemen van mensen die er voor me willen zijn. Hij weet het ook onmogelijk te maken. Hij wil dat ik mijn vrienden toelaat en hoewel ik nog geen contact met ze heb gezocht, staan ze nu allemaal voor me. En ik ben dankbaar.

Op dat moment valt Thomas' blik op me en hij loopt weg bij de groep, naar mij toe. Ik stap uit het bos om hem tegemoet te lopen.

'Hoi,' glimlacht hij, terwijl hij mijn handen pakt, waarna hij simpel vervolgt: 'We gaan picknicken.'

Hij buigt voorover en drukt een kus op mijn lippen. Met zijn armen om me heen blijft hij staan en ademt diep in.

'Kijk om je heen,' zegt hij dan. Ik laat hem los en doe wat hij zegt. Het is een rustige plek en er is niemand in de wijde omgeving, behalve mijn vrienden.

'Het gras is groen, de lucht is blauw...'

'En ik hou van jou,' rijm ik met een glimlach. Hij grijnst en legt zijn hand in mijn nek, zijn voorhoofd tegen mijn voorhoofd, terwijl hij met zijn andere hand nog steeds de mijne vastheeft.

'Ik wil dat je weet dat deze wereld net zo mooi en goed is, als hij duister en slecht is.'

Ik knik, want ik weet het. Het is een tijdje geleden dat ik het ervaren heb, maar ik herinner het me ten minste weer.

'En dat, hoewel ik uiteraard het meest gek op je ben, ik niet de enige ben die om je geeft.'

Hij gebaart achter zich en ik knik weer.

‘Dankjewel.’

Hij slaat zijn arm om me heen en we begeven ons richting de rest, waar ik door iedereen begroet en omhelsd word. We zitten in het gras naast het spoor op een groot picknickkleed en in het midden ligt genoeg eten voor een heel weeshuis.

‘Nou, wie had bestek meegenomen?’ vraagt Max, terwijl we het ons allemaal gemakkelijk maken. Hij kijkt de groep rond en zucht als iedereen zwijgt.

‘Kijk, die is dus waarom ik mensen niet kan vertrouwen,’ zegt hij dramatisch.

‘We kunnen gewoon dippen,’ merkt Jasmine schouderophalend op, terwijl ze een stukje stokbrood pakt en deze door het bakje roomkaas haalt.

‘Dippen? Dippen?!’ vraagt Max lachend. ‘Dit is een *fancy* picknick, ja? Dan ga je niet lopen dippen.’

‘Hebben jullie ook zoiets van... ik heb zin in een mandarijn?’ vraagt Michelle, met in haar handen een appel en een bakje druiven.

‘Dan had je die mee moeten nemen,’ lacht Michael, terwijl hij een druif uit het bakje plukt en in zijn mond stopt. Ik haal diep adem en geniet van het vrolijke gekibbel om me heen. Ook al ben ik nog niet op het punt dat ik met ze mee kan doen, ik weet dat er vooruitgang is. Voor nu is dat genoeg.

Op dat moment hoor ik in de verte het geluid van een naderende trein en ik kijk over mijn schouder. Het brengt me terug naar de avond dat ik hier op de rails stond, achter Thomas, wachtend op de klap. De herinnering doet me rillen en als de trein ons passeert, sluit ik even mijn ogen. Wanneer ik ze weer open, kijk ik naar de achterkant van de trein die in de verte verdwijnt en mijn blik glijdt door naar Thomas, die naast me zit en me aankijkt alsof hij precies weet waar ik aan denk.

Ik pak zijn hand. ‘Beloof me iets, Thomas?’ fluister ik.

‘Wat?’

‘Verlaat me nooit.’ Het is geen aanzoek, maar wel een belangrijke belofte. Een kleine glimlach verspreidt zich over zijn gezicht en op dat moment weet ik dat ik nog nooit zoveel van iemand heb gehouden. Dat ik me nog nooit zo

geliefd heb gevoeld.

‘Oké.’

En dat is waarom ik van die jongen houd. Gewoon oké.

Het verhaal achter het verhaal

Het is eerste kerstdag, de dag waarop het laatste hoofdstuk van Voor altijd twintig verschenen is. Tijd voor een nawoord. Na elk verhaal wil ik kort toelichten hoe het verhaal tot stand is gekomen en hoe het schrijfproces eruit heeft gezien.

Voor altijd twintig heeft een speciaal plekje in mijn hart veroverd, omdat dit het eerste volledige verhaal was dat ik af schreef. Toen ik jonger was, heb ik wel voor meer verhalen een einde kunnen schrijven, maar die verhalen zullen nooit door andere ogen gelezen worden dan de mijne, dus tel ik ze niet mee.

Ik begon in de afgelopen paar jaar constant nieuwe projecten en heb nog steeds zo'n tien onafgemaakte manuscripten op mijn laptop staan, omdat de ideeën overvloedig zijn. Inmiddels weet ik dat iets beter te doseren en me niet telkens in een nieuw project te storten. Op het moment van schrijven (december 2016) heb ik dan ook drie voltooide manuscripten.

Soms is het moeizaam om een verhaal op papier te zetten of loop ik vast bij sommige stukken. Soms weet ik niet hoe het verder moet, soms lukt het me niet om een bepaalde scène goed uit te typen. Maar niet bij dit verhaal. Het kwam er allemaal vrij soepel uit en tot mijn grote verbazing was ik zelfs enigszins tevreden met het eindresultaat.

Voor altijd twintig begon met een flits van een compleet andere situatie dan zoals hij nu in het verhaal is gekomen. Ik zag een meisje voor me, dat op een druk station op het spoor ging staan, voor een stilstaande trein, met slechts één iemand die haar zag. Hoewel ik er tien seconden over na heb gedacht, wist ik al vrij snel dat het idee niet uitgewerkt zou kunnen worden; meerdere mensen zouden haar moeten zien en haar reden om voor een stilstaande trein te stappen kan er slechts een zijn: interesse in treintechniek.

Maar het was wel een scène die me niet meer losliet en het duurde ook niet

lang voordat ik het mentaal verder uitgewerkt had. Het station verdween en de trein begon te rijden.

Wel duurde het even voordat ik het op papier begon te zetten en ik herinner me fietstochten naar mijn werk waarop het verhaal steeds levendiger begon te worden. Uiteindelijk was het tijd om de figuurlijke pen op het papier te zetten en ik begon. Dit moment werd gevolgd door vele avonden en weekenden die gevuld werden met schrijven.

Ik ben heel benieuwd wat jij de mooiste scène vond. Wat je het meest is bijgebleven en aan welk moment je terugdenkt als dit verhaal door je gedachten speelt. Stuur me een berichtje via Facebook of de website als er een scène in je opkomt die je bij is gebleven.

Zelf vind ik een van de mooiste scènes uit het verhaal het moment waarop Julia haar moeder vertelt wat er gebeurd is met Julian. De opluchting is tastbaar en zo begrijpelijk. Iemand kwijtraken is moeilijk genoeg, maar Julians familie liep rond met het gevoel dat ze hem nooit echt gekend hadden, en dat is een zwaar besef voor een rouwende familie.

Qua personages was ik dol op Max. Elke keer dat hij zich vertoonde, moest ik om hem glimlachen en ik had er plezier in hem te schrijven.

Wat ik me goed herinner, is het moment dat ik besloot om dit verhaal gratis en voor niets online te zetten. Ik was al weken – misschien zelfs maanden – bezig om de mogelijkheden te onderzoeken om mijn werk te publiceren. Ofwel via een traditionele uitgeverij, of in eigen beheer. En er is zoveel informatie te vinden, maar tegelijkertijd is er nergens een concreet stappenplan te vinden. Het is een bos waarin elke boom een andere optie biedt.

Het is soms makkelijk om je te laten afleiden door de verleiding van geld. Natuurlijk, ook ik wil dolgraag kunnen leven van mijn passie en dat is ook iets waar ik naartoe ga werken, maar dat is niet de reden dat ik schrijf. Ik schrijf voor

mezelf. En ik was op een punt gekomen dat ik besloten had dat ik dat werk wilde delen met anderen. Toen ik me daar bewust van werd, was de oplossing ineens zo simpel. Het verhaal moest gelezen worden en er was een hele makkelijke manier om dat te laten gebeuren. Gratis en voor niets. Een website en een Facebookpagina zijn tegenwoordig snel aangemaakt, en zo geschiedde het.

Maar wat nu? Het verhaal blijft voor altijd gratis (was ook een leuke titel geweest). Deel het gerust met mensen, stuur ze door naar m'n website of naar de Facebookpagina zodat ze het ook kunnen lezen.

In 2017 start ik allerlei nieuwe dingen, waaronder een blog. Houd mijn Facebookpagina begin januari in de gaten om de eerste blog te lezen en daarin te ontdekken wat de plannen zijn voor het eerste halfjaar van 2017.

Ik hoop dat jullie genoten hebben van Voor altijd twintig. Ik heb het in ieder geval met plezier geschreven.

Liefs, Sanne

www.sannehillemans.com